

SZEPESI NIKOLETT

ÉN, A SZEXMÁNIÁS

Ulpius-ház Könyvkiadó

Budapest, 2013

© Szepesi Nikolett, 2013
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013
borítófotó © Tasnádi László

ISBN 978 963 254 834 0

*„Add meg nekem az önmegtartóztatás és a szűzies-
ség erényét - csak még ne most”*

SZENT ÁGOSTON

Ezt a könyvet magamnak ajánlom.

Persze hogy magamnak.

Szexmániás.

Tudom, hogy ezt gondolod majd rólam, miközben ezt a könyvet olvasod. Elképzelsz olcsó kis kurvaként, aki odaadja magát minden szembejövő pasinak. Pedig tévedsz. Szeretem a szexet, úgy, mint minden egészséges, energiával teli fiatal lány. De nem ez volt a mozgatórugó. Nem csak ez volt a vágyak inspirálója, amely egyik ágyból a másikba lökött. Huszonhat éves vagyok, és könyvet írok. Úgy csinállok, mintha már mögöttem lenne az életem nagy része, úgy teszek, mintha megtaláltam volna a bölcsék követét, és olyan tapasztalatokat szereztem az elmúlt években, ami keveseknek adatik meg. Egyéb-ként szexőrültnek is tarthatsz, de ugyanúgy áru-lónak is. Besúgónak, aki valami megmagyarázhatatlan vágytól vezérelve a szeretőiről vall. A szeretőiről, a hódításairól. Ez a könyv is áru-lás, a célja pedig, hogy kiteregessem a szennyest. Nem szép dolog, de

ha végigolvasod, majd megértesz. Akkor már tudni fogod, hogy tanúja voltam megannyi bizarr szituációnak és megszámlálhatatlan kalandnak. Én akartam ezt. Én kergettem a vágyat, és a vágy jött mellettem, jött velem kézen fogva. A nálam okosabbak azt mondják, az élet már csak olyan, hogy megszületsz, meghalsz, a kettő között pedig dugsz megállás nélkül. Ennyire egyszerű. Mert ha végiggondolod, és ha néhány pillanatra elfelejted, kitörölöd magadból az álszentséget, te is tisztában vagy ezzel.

Szex mint az élet értelme.

Tiltakozhatsz, erkölcsi előadást tarthatsz szépségről, mélységről, festményekről, versekről, filmekről, sportversenyekről - de nem tudsz ennél nagyobb hatalmat. Nagyobb és intenzívebb élményt. Sok férfival volt dolgom, sokan megbasztak, és voltak, akiket én tettem magamévá. Ne süsd le a szemed, ne pironkodj a szavaktól, a kifejezésektől. Írhatnám azt is, hogy szerelmeskedtünk. Mert ez romantikusabb, ez költőibb, ez szalonképesebb.

Te minek nevezel egy hatperces menetet? Egy olyan pasival, akit bálványozott az ország, a vízilabda-válogatott sztárja volt, egyik a sok közül. Szőke fürtök, angyalarc, s mellé persze komoly kapcsolat, feleség, kisgyerek. De ez sem zavarta őt. Ez sem gátolta meg abban, hogy ott bent a sötétben, ahol ket-

ten maradtunk, mert úgy alakítottuk, úgy akartuk, jól megkefélt. Illetve... Mondom, hat percig tartott. A mocskos szemét eközben meg sem akart csókolni. Csak a kielégülésre hajtott, a spriccelésre, a saját örömére, és úgy tekintett rám, mint egy szajhára, aki örüljön annak is, hogy a farkát a szájába veheti.

Hat perc.

Bizonyos Paulo Coelho írt egy könyvet *Tizenegy perc* címmel. Nos, az a tizenegy perc a szexuális együttlét átlagos időtartamára utalt. Jó kis könyv volt, telis-tele érdekes gondolatokkal, nem véletlenül van akkora kultusza a világban Coelhonak. Mi ott még ezt az átlagot sem ütöttük meg, a szőke pólós hat perc alatt lerendezett. De ne sajnálj, én akartam őt, és még másokat is. Mindenkit, aki csak számít, striguláztam a hódításaimat, a dugásaimat a sztárokkal, a legnépszerűbb sportolókkal, akikre minden lány és elvált asszony vágyakozva tekintett. Ha most azt mondom neked, hogy egyiküktől sem lettem boldogabb, úgysem hiszed el. Pedig ez van. Egyszer valamelyik azt mondta: úgy van a nőekkel, hogy vagy semmibe veszi őket, vagy fél tőlük.

A szemét gané, az önző dög. Játszotta a nagymenőt, mosolygott a kamerába, nyilatkozott magabiztosan, és közben félt a nőktől. Rettegett tőlünk. Az ilyenek menekülnek a komoly kapcsolatoktól, és amikor

azt mondja nekik a párjuk, hogy terhes, egyből az jut eszükbe: együtt maradjak én ezzel a nővel?

Hányok tőlük.

De most csodálkozol, igaz? Hiszen egy sportoló, egy korábbi olimpikon, egy örökös magyar bajnok gondolatait olvasod. Ez az én könyvem, úgyhogy ne lepődj meg semmin, ne döbbenj meg a szexualitás, a pornográfián, a kilengéseken, a kalandokon, mert ez is én vagyok.

Én, és a minket körülvevő világ.

Mi vagyunk a Facebook-generáció. Mi vagyunk azok, akik interneten ismerkedünk, akiknek a szerelem, a romantika, a gyengédség már ódivatú, akik mindent akarunk, de gyorsan, lehetőleg néhány perc alatt. Mindent és mindenkit.

Én is mindenkit akartam.

Tisztítókúra - vagy tisztító kúrás.

Te melyiket választanád?

Hidd el, megpróbáltam csak sportolónak maradni. Már tizenkét évesen felnőtt bajnoki címet nyertem, hátúszásban, én voltam a legjobb. A legeslegjobb. Edzettem, mint az állat, sulí, tréning, megint tréning, megint sulí. Edzőtábor, napi hat óra gürzés a vízben, a medencében. De azt mondtam, megéri, egyszer majd visszaadja a sors, meghálálja, a tenyerén hordoz, és akkor sztár leszek. Igazi nagy sztár.

Végül is sikerült: örökös magyar bajnoknak számítottok, amely dicsőség azoknak jár, akik legalább tizenötször nyernek bajnoki címet; 2007-ben az év legjobb úszójának választottak Magyarországon, dobogón álltam Európa-bajnokságon, részt vettem olimpiákon, száz, ezer cikket írtak rólam, és én csak mosolyogtam.

És persze nyilatkoztam.

Profí módon, higgadtan, szerényen.

Közben partikon vettem részt, s hol le vadásztak kéjsóvár pasik, hol meg én vadásztam le őket. A hecc, a kaland kedvéért.

Mi vagyunk a Facebook-generáció, akik mindig lazának tűnnek, akik mindig nevetnek, ha kell, ha nem. Akik felbukkannak a legismertebb, legmenőbb szórakozóhelyen, akik dögös ruhákban járnak, akik már tesznek rá, hogy miről és mitől rinyált Bridget Jones, s akik jópofán csak azt mondják: „Lolita, lételemnek lángja, lányékom vágya.”

Vagy valami ilyesmi.

A felszínesség nem hátrány, a külsőségek viszont annál fontosabbak. Amikor ezeket a sorokat írom, néhány nappal húsvét előtt, szakad a hó. Szegény nyúl alighanem zavarban lehet, hogy akkor lesz-e meló, vagy sem. Ha ezt a könyvet valamikor nyáron olvasod, mondjuk a török tengerparton, koktél-

lal a kezdedben, jusson eszedbe ez a 2013-as március, amelyben a Teremtő onnan föntről egyértelműen jelezte: nem tetszik neki mindaz, ami itt lent történik. De minket, fiatalokat ez sem érdekkel. Jöjjön a cunami, jöjjön a világvége - addig is dugunk, mert nincs ennél jobb program.

Szeretni fogod ezt a könyvet.

Élvezed majd a kitárulkozásomat, a vaginamológjaimat, a vadhajtásaimat, a perverz kalandjaimat. Jókat röhögök magamban, amikor látom a faszikat, akikkel hosszabb-rövidebb szexuális élményem volt. Beszélnek, mesélnek a család fontosságáról, az összetartozás, a szeretet segítő erejéről, a háttérről, amely elengedhetetlen a sikereikhez, miközben engem hívogatnak naponta háromszor, az én combom közére vágynak, és utánam sóvárognak. Vicces, de az olimpiai győzelmekhez vezető út eldobott kotonokkal, ondóval teli zsebkendőkkel és rövid, tartalmatlan, érzelmektől mentes kúrásokkal van kikövezve.

De ne feledd, hogy sportoló voltam.

Nem go-go táncos, nem Dubajban „alkalmi munkát vállaló” modell. Én szenvedtem, versenyeztem, megmértem. Nem a seggemet riszáltam. Meg aztán eszemben sem volt férjet keresni, egyrészt még túl fiatal vagyok hozzá, másrészt a házasság, mint

olyan, vesztésre áll a férfiak és nők között dúló csapatban. Én versenyszerűen sportoltam, s közben ke-
restem a gyönyört, a lányok többsége pedig ez alatt
szponzorra, gazdag pasikra vadászott. Vajon miért
van az, hogy a jó nők nem a szomszéd bádogos fiá-
ba, vagy a jóképű, biciklit tekerő postásba szerelme-
sek, hanem a kutyakajából milliárdossá vált pasiba,
a tajgán túlra szerződött csúcsfocistába, vagy a po-
cacos, befolyásos üzletemberbe „szeretnek bele”?

A választ úgyis tudod.

De hagyjuk is ezt, ez a könyv egészen másról szól.

Elmesélem majd neked, mi van a függönyök mö-
gött, a bezárt ajtók takarásában.

Elmondom azt is, milyenek valójában az agyon-
sztárolt csúcspasik.

Erről fogok írni, mert egyszerűen kikívánczik
belőlem. Mert úgy nézek vissza, úgy tekintek saját
magamra, mintha mindez nem is velem, nem is az
én bugyimban történt volna. Ne ijedj meg, nem lett
belőlem Terézanyu, a cicim most is kerek és telt, a
popsim formás és izgató. De a lelkemben sok min-
den átalakult. Talán más ember lettem.

Szexmániás.

Íme, Szepesi Nikolett egykori úszó vallomása.

Ülj le, tölts magadnak egy gin-tonikot, és élvezd.

Pillanatokra én is élveztem.

A lábuk közt háborgó férfiasság.

Szép mondat, nagyjából benne is van minden a férfiakról. Az olykor magabiztosnak tűnő, máskor kisszerűen szégyenlős pasikról. Kínálhatnak bármit, beszélhetnek időjárásról, kajáról, divatról, vagy éppen futballról, az agyuk mindig egyfelé forog. A szex az, ami hajtja őket előre, egészen a sírig. És a lábuk közt háborgó férfiasság alapján határozza meg a viszonyukat a világhoz. Mert van, akinek büszke, árbocszerűen magasodó, hatalmas, tekintélyt parancsoló. Olyan, amely az első pillanattól átveszi az irányítást. És persze akad mütyürke, nyughatatlan, izgága, kicsiny pajkos szerszám is. Ülök a taxiban, szól a rádió, a műsorvezető pedig locsog, fecseg. Nyomja a hímsoviniszta dumát. Nőkről beszélnek, nőket elemeznek, nőkön kuncognak. Vagy röhögnek hangosan. A kis pöcsök. Úgy tesznek, úgy beszélnek, mintha a zsebükben a slusszkulcs, a hitelkártya meg

az illatos óvszer mellett ott lapulna a mindentudás bibliája is. A kis rejsz-robik. A legtöbbször a munkahelyén is pornóoldalakat néz, ráérő idejében meztelen nőket bámul, perverz, gyomorforgató filmeket élvezkedik. Egyszer az egyik pasi, akivel olykor randevúztam, adott egy könyvet. Aztán szépen tagoltan elmagyarázta nekem, hogy ebből sokat tanulhatok. Hogy megismerhetem a férfiak lelkét, és szinte minden porcikáját. És még alá is húzott néhány sort, amit most megosztok veled: „Az a gondolat, hogy a szex valami tiltott dolog, megmagyarázhatatlanul felizgatott. A szex nekem olyan volt, mint amikor egy állat egy másikat halálra kínoz. Valahányszor élveztem, az illedelmesség arcába élveztem, a fehér sperma mintha halott szüleim arcán csorgott volna le. Ha nőnek születtem volna, biztos, hogy prostituált lettem volna. De minthogy férfinak születtem, állandóan kívántam a nőket. Minél lecsúszottabbak voltak, annál inkább. A nők, a rendes nők megrémítettek, mert a végén mind a lelkemet akarták...”

Legszívesebben pofán vágtam volna.

Nem azt, aki írta, sokkal inkább azt, aki mindezt nekem adta. Valami Charles Bukowski volt a szerző, egy lecsúszott, amerikai alkoholista, aki gyakorlatilag végigdugta az életét.

Éppen úgy, mint a férfiak nagyjából kilencvenki-

lenc százaléká. Ebben a könyvben egyébként még azt is olvastam, hogy a csókolózás sokkal intimebb dolog, mint a baszás. Lehet. Lehet, hogy igazuk van a pasiknak, de hogy elsősorban ők tehetnek arról, amit mi, nők mostanában szerelem címén előadunk, az egészen biztos. Mert én is azt kerestem, a romantikát, a kéz a kézben megejtett sétát, a naplemente-bámulást, egy szál ibolyát, vagy kankalint, tudom is én. Aztán ehelyett mit találtam: állandóan taperoló, a melleimen vagy a bugyimban matató fiúkat.

Kicsit magam is zavarban vagyok.

Arra gondolok, hogy ezt a könyvet, ezt a lelki és testi kitérülést úgynevezett normális, tisztességes emberek is olvassák. Sőt olvashatja bármelyik korábbi edzőm, csapattársam és persze a szurkolók, akik tapsoltak nekem, akik izgultak értem, akik bíztak bennem, amikor a medencében szeltem a habokat. Néhány pillanatra megrémültem a gondolattól, hogy milyen érzéseket vált majd ki ezekből az emberekből a nyers testiség, amely körülveszi, körbelengi a mondatokat, az életemet.

Az életet.

Most már nincs visszalépés, nincs visszaút. Ha belekezdtem a vallomásba, ha túl akarok lépni a purgatóriumon, ha újra tiszta nő akarok lenni (milyen

hamisan cseng...), akkor ki kell öntenem, ki kell hánynom magamból mindazt, amit átéltem.

Hogy tanuljak belőle.

Hogy te is okosodj általa.

Mert milyen lenne az a könyv, amely csak Szepesi Nikolettéről, az úszóról szólna? Kérdem én, kit érdekelne, ha oldalakon keresztül a felkészülésről, a monoton edzésekről, a győzelmi vágyról, az elszántságról írnék? Természetesen telis-tele pátoszszal. Jó, lenne néhány fanatikus sportkedvelő, aki buzgón lapozgatná azt is, s azt mondaná, íme, itt egy igazi aszkéta, egy csinos atléta, aki lemondott az élet apró és kevésbé apró örömeiről, csak azért, hogy nagy versenyző legyen.

Hogy igazi bajnok legyen.

Eszem ágában sem volt visszafogni magam. Ezen is megbotráncozol majd. Felhúzod a szemöldököd, a száad grimaszra görbül, amikor később arról olvasol, hogy átbulizott, végigpiált éjszakák után mentem a legnagyobb versenyeimre. Hogy élvezkedtem ahelyett, hogy pihentem volna. Hogy nem volt bennem fék, visszatartó erő, mert hajtott a vágy és vonzott a kaland.

Haverok, buli, Fanta - és bele a vodka.

Példakép voltam. S ebben a mondatban nincs semmi nagyképűség, láttam az edzéseken az ifjú

versenyzőtársaim szülein, hogy azt szeretnék, ha az ő gyerekük is úgy győzné le a vizet, az ellenfeleket ott a medencében, ahogy én tettem. Megpróbáltam megfelelni ennek - a példakép szerepnek. De túl erős volt bennem az ördög.

Az ördög maga.

S ha már az ördögöt említem: láttam néhány-szor *Az ördög ügyvédje* című filmet, igazán figyelemre méltó alkotás. Na, most abban van egy jelenet, amikor Keanu Reeves megy a liftben, mellette Al Pacino, az ördög és az ő hihetetlenül szexis lánya, meg egy másik vad, csábító nő. És Keanu Reeves mintha mágnes vonzaná feléjük, már-már esztét vesztve bámulja őket, és ott helyben, a liftben beléjük hatolna. Előbb az egyikbe, aztán a másikba.

Miközben a gyönyörű felesége várta otthon.

Nem könnyű jónak lenni, ugye?

Még akkor sem, ha neked, ebben a kusza, zúrza-varos, csábításokkal teli huszonegyedik században úgynevezett erkölcsleid vannak.

Felejtsd el őket.

Felejtsd el, mert különben örök vesztes leszel.

Ha jó vagy, visszaélnek veled.

Szívesen megnézném az arcod, amikor a következő fejezetekben a kalandjaimról, az elhajlásaimról olvasol. Amikor a sztárfocisták suttyó, bunkó

stílusáról értesülsz, akik randizni hívtak, akiknek nincs szókincsük, akik mekegnek, makognak, olyan egyszerűek, mint egy betonkeverő. Vagy a vízipólósokról, például a szép, magas, visszafogott, példás családapáról, a dokiról, aki nem szállt le rólam, hónapokon át hívogatott, üzeneteket írt, miközben a másik kezével talán a gyermeke fejét simogatta. Vagy a korosodó sportvezető, a mindig mosolygós, a megannyi nővel kikezdő, a szeretőket tartó, nagy hatalmú férfi. Egyfolytában meg akart dugni, én meg szinte menekültem előle.

Látod, előle például menekültem.

Őt nem akartam.

Na, de közben megérkeztem, a taxi lefékezett.

A műsorvezető, a kis pöcs, zenére váltott.

De ez sem a végállomás. Úton vagyok, és valahová jó messzire tartok.

El innen.

Előbb a ló, majd a lófasz!

A kissé nyers mondat összefoglalta a gyerekkoromat. Ez van. Színezhethetném, mint egy kifestőkönyvet, de nincs értelme. Olyan hullámvasútra ültetett az élet már gyerekfejjel is, ami gyakorlatilag az egész jövőmet meghatározta. Le, s föl, le, s föl. De inkább le, jó mélyre. Mert magasan kezdtem, olyan magasan, hogy csak lestek, néztek rám a barátnőim az óvodában, az alsó tagozatban, és azt gondolták, hogy íme, itt van Niki, a kis hercegnő. Mert az voltam. Egy elkényeztetett, az élettől minden finomságot, gyönyörűséget megkapó gyerkőc. A lovat egyébként Sábának hívták, és emlékezetem szerint szeretett engem. Ez például abban nyilvánult meg, hogy egyszer sem dobott le, egyszer sem harapott meg, s egyszer sem kezdett el vágtatni önállóan, engedély nélkül, mint egy westernfilmben. Sába az én lovam volt. Úgy bizony. A saját paripám. Ott,

Csepelen, az általános iskolában az osztálytársaim irigykedve kérdezték délelőttönként, mi van a pactical, mikor pattanok rá újra, mikor simogathatják meg. És én fürödtem a népszerűségben, olyan voltam, mint egy igazi sztár. És nem volt ebben semmi túlzás.

Mindjárt becsekkolok.

A taxis, az izzadságszagú sofőr Ferihegyre hozott engem, és én most elrepülök innen. Itt hagyok mindent és mindenkit, mert új életet kezdek. Teljesen újat. A gép olyan helyre visz, ahol meleg van, ahol süt a nap, ahol a tavasz már cirógat, átmelegít és fel-pumpál, hogy legyen erőm a folytatáshoz.

Becsekkolok mindjárt.

Elfoglalom a helyem a gépen, fejemre teszem a fejhallgatót, hadd énekeljen a fülemben Madonna, Dido, hadd muzsikáljon Moby vagy éppen Friedrich Chopin. A relaxálás a lényeg. De most, amíg el nem indulunk, amíg fel nem szállunk, elmesélem neked, mi is történt Sábával, a lóval, és persze velem, a hercegisasszonnyal Csepelen, a Duna-parton, abban a gyönyörű kertes házban, ahol minden az enyém volt - a fák, a csiripelő madarak, a folyóban versenyt úszó pontyok, és persze Jenny, a kutya. Csodálatos gyerekkorom volt, ahogy visszagondolok azokra az évekre, mintha valami szirupos ameri-

kai mozit néznék. Látom magam a habos-babos, fides-fodros ruhácskákban. Én vagyok a család szeme fénye, a tűzrölpattant kislány, a mutogatni való baby, aki tanul, lovagol, jet-skire pattan, telente wellness-szállókban áztatja magát, nyaranta pedig hol a horvát, hol az olasz tengerparton mártózik meg a tengerben és az élet szépségeiben.

Kilencéves koromig tartott mindez.

Nem sok, igaz? Olyan, mintha a jóisten elhúzta volna előttem a mézesmadzagot. Mintha azt mondta volna nekem onnan fentről, a felhők közül, hogy látod, Niki, így is lehet élni, így is telhetnek a hét-köznapok, saját lóval, jet-skivel, utazásokkal, jóléttel, gazdagsággal. Aztán ennek egyik pillanatról a másikra vége lett.

Alighanem sokkolt mindaz, ami akkor történt.

Miért volt olyan bűdös izzadságszagú ez a sofőr? Miért nem jut eszükbe a férfiaknak, hogy valamilyen olcsó dezodort használjanak? Miért gondolják úgy, hogy még mindig a középkorban élünk, amikor a testszag nagyon is macsóssá tette a lovagokat? Kész röhej. De megyek tovább, megyek el innen, sietek, repülök az igénytelenség, a primitívség elől. Egy napsütötte, mediterrán országban másként látok majd mindent, másként gondolok viszsza arra, amit láttam, átéltem. Mert brutális volt ez

a váltás, gyerekfejjel aligha felfogható, feldolgozható. Egyik nap még jet-skiztünk Dunaharasztiin a bányatóban, spriccelt körülöttünk a víz, én hangosan sikítottam az örömtől, az izgalomtól, a boldogságtól, kapaszkodtam az apámba, ültem mögötte mámorosan - másnap viszont költöznünk kellett. Elhagyni az otthonunkat, otthagyni a jólétet, a gazdagságot, az addigi életünket.

Az apám valójában nem is az apám volt.

De ezt csak jóval később tudtam meg. Úgy nőtem fel Csepelen, a Duna-parton, abban a szeretni való családi házban, hogy minden és mindenki a helyén van, az anyám nem dolgozott, mert nem kellett neki, nem volt rá szükség. Az apám mindennap jókedvűen jött haza, s azok a szavak, amiket akkor hallottam, hogy „ő valamilyen vállalkozó”, hogy „jól menő üzletember”, nekem nem jelentettek semmit. Nyolcvanhétben születtem, két esztendővel az úgynevezett rendszerváltozás előtt, s akkoriban még nem érdekelt különösebben Magyarország múltja, a körülöttem lévő világ, lefoglalt a babázás, a járókában való ugrabugrálás és a copfomba tett masnik színe. Két évvel később megszületett az öcsém, és mi így lettünk igazi nagycsalád. Apám Galamb hátán vágatott szombatoként, én pedig Sába nyergébe pattantam. Ha mindezt meguntuk, hajóra szálltunk.

A saját hajónkra. Volt két lovunk, egy Dunán száguldó motorosunk, és sok-sok pénzünk. De mondom, néhány pillanat alatt megváltozott minden, és mi egyik napról a másikra egy csepeli panelház garzonlakásában találtuk magunkat. Képzeld el a hercegkisasszonyt, a csaknem kétszáz négyzetméteres villa úrnőjét, amint egy sarokba vackol egy lakótelepi kégliben. Apám tönkrement, a vállalkozásai befuccsoltak, a pénz elfogyott, már nem voltak lovak, már nem volt hajó, már nem volt fényűzés.

A királylányból proli gyerek lett.

Egy a sok csepeli szegény családból származó kiscsaj közül. Ha jól emlékszem, sírtam. Napokig sírtam. Sábához beszéltem, a lóhoz, őt emlegettem, őt gyászoltam, és persze az addigi, rózsaszín felhőkkel díszített, tündérmesébe illő életemet.

Onnantól nem volt megállás.

Fölültünk egy szánkóra, én, anyu, az öcsém meg az apám, aztán csak csúsztunk lefelé. Egyre lejjebb. Egyik helyről a másikra költöztünk. Vándoroltunk, mint a muzsikus cigányok. Sehol nem volt maradásunk. Volt, ahonnan egyszerűen kivettek bennünket, mert nem tudtuk fizetni az albérletet, s olyan is akadt, hogy mi menekültünk el, mert borzalmas volt az az élettér.

Szóval az apám nem volt az apám...

Ezt nagyjából kilencévesen tudtam meg. Az édesapámat, az igazit, addig soha, egyetlenegyszer sem láttam. Egyszerűen nem volt kíváncsi rám. Anyu új társat, új párt talált, és én erre a férfirra úgy tekintettem (és persze úgy is tudtam...), mint a vér szerinti apura.

Valahogy próbáltuk túlélni ezt a viharos, nehéz időszakot, és egyre nagyobb szükség lett arra, hogy segítséget kapjunk. Anyu jobb híján megkereste a nemző apámat, és egyszer csak ott ültünk egy étteremben, az anyám, a vér szerinti apám és én. Ott ültünk, feszengtünk, kerestük a szót, kerestük a hangot, és kerestük a megoldást. Anyám pénzt kért, segítségért könyörgött. Mindhiába. Figyeltem, lestem azt a férfit, akinek köszönhettem az életemet, és megdöbbenve láttam, mennyire hasonlítok rá, mennyire olyan vagyok, mint ő, külsőleg és talán a habitusában is. De nem sikerült az áttörés, nem sikerült közel kerülnünk egymáshoz. Ő nem adott pénzt, nem nyújtott segítő kezet.

Aztán a nevelőapám is eltűnt.

A válás alapjaiban rázta meg az amúgy is vékony pallón egyensúlyozó családot. Csoda, hogy nem zuhantunk a mélybe. Csoda, hogy az anyám nem került kórházba, pszichiátriára, nem kezdett el valamiféle hangulatjavító gyógyszert szedni, vagy

mondjuk mandulalikört inni. Összekapaszkodtunk, az anyám, az öcsém meg én, és költöztünk tovább, akkor már csak hárman. Laktunk a keresztanyámnál, de úgy ám, hogy hármunkat egy öt (jól hallottad: öt!) négyzetméteres szobába kvártélyoztak be. Anyu a földön, szivacson, az öcsém és én emeletes ágyon aludtunk. Később laktunk a nagymamánál, ő is befogadott, mert ő is aggódott értünk. Közben kerestük az igazi otthont, a családi fészket, de már nem leltük, sehol sem leltük.

Összeszámolni sem tudom, hány albérletben laktunk.

Hol Kispesten, hol Csepelen, hol a város szélén.

Aztán anyu egyszer csak írt egy kérvényt.

Aztán még egyet, és még egyet. Egy józsefvárosi önkormányzati lakásban laktunk akkor, bent „Csikágó” közepén, a „nyolckerben” körfolyosós házban, ahol a budi nem a lakásban volt, hanem a folyosó végén.

Egy mindenkiért, mindenki egyért.

Jó vicc, ugye? Én, a hercegkisasszony vártam a soromra a végé előtt, hogy a Gazsi, vagy a Rafael elvégezze a nagydolgát. Na szóval, anyu kérvényt írt, többet is a helyi önkormányzatnak, hogy akkor ezt a lakást hadd vegyük meg, hadd legyen végre újra saját otthonunk, olyan, amilyen, cúgos, szeles, de

legalább a miénk. És megkaptuk, megnyertük, átírtuk, belaktuk.

Újra volt sajátunk.

Kár, hogy közben a lelkem megannyi sebet kapott, s nehogy azt hidd, hogy az elveszett, eltűnt gazdagság miatt. Hirtelen lett két apám, de egyik sem volt az igazi. Az egyik már, a másik még nem volt kíváncsi rám. Megbuktak mind a ketten, előttem aztán teljesen megbuktak. Pedig vágytam a szeretetükre, lestem volna a szavukat, a tanácsaikat, hogy miként is kell élni, a fiúkhoz, az élethez viszonyulni. Hiú ábránd volt. Anyu, az öcsém - aki ugye, aztán később kiderült, a féltestvérem - és én megvívtuk a magunk csatáit. A két apám, a két egykori csepeli futballista, akik annak idején egy csapatban játszottak, már csak tisztos távolból figyelték, hogy mivé lesznek, mi lesz belőlem. Kaptam tőlük ajándékot karácsonykor, születésnapra, hol egy tusfürdőt, hol egy dezodort, amolyan kötelességből, de már egyikük sem jelentette azt, amit egy igazi apa jelent a gyermeknek. Előfordult néha, hogy valamelyikük elvitt edzésre, mert akkor már persze úsztam, róttam a kilométereket a medencében. Olyan is volt, hogy kedvesen szóltak hozzám, hogy figyelmesnek tündek, de valójában messze voltak, messze jártak tőlem.

A lelkeimtől. Most, sok-sok év távlatából visszatekintve a gyerekkoromra azt mondom, így volt ez jó. Ha marad Sába, ha marad a hajó, ha évente kétszer, háromszor útnak indulok Splitbe, Firenzébe, talán másként látom a világot, talán burokból figyelem mindazt, ami a Földön, a valóságban, a hétköznapokon történik. Soha nem felejttem el, talán nyolcéves lehettem, még ott laktunk Csepelen a házban, még hercegkisasszony voltam, amikor egyszer megszöktem egy fiúval. Nem volt ez nagy túra, nem mentünk el New Yorkig, de még csak Rómáig sem, csupán a közeli vidámparkig. Bementem azzal a sráccal az üvegfalú labirintusba, és sikoltoztam, ugráltam a boldogságtól, hogy ott, akkor az én akaratom dönt, a saját utamat járom. Néhány pillanatig tartott mindez, mert az üvegfalon túl megpillantottam a riadt anyámat és a mellette álló mostohaapámat (akit akkor még a sajátomnak hittem...), aztán, amikor kikészülődünk a labirintusból, kaptam egy akkora fülest, egy óriási pofont, meg az apám néhányszor csak úgy a hatás kedvéért még jól seggbe is rugdalt, hogy tudjam, hová tartozom, s hol a helyem.

Hittem a családban - a család szentségében.

Talán ma is hiszek, talán ez lesz az, ami visszatérít, visszataszít a normális útra. Mert ne legyenek illúzióid, addig, illetve eddig sok-sok minden tör-

tént velem, megannyi túlfűtött, olykor perverz kaland, szexuális kicsapongás, magamutogatás, sírás és nevetés.

Indul a gép.

Felszállok, és meg sem állok Barcelonáig.

Az úton, ameddig odaérek, mesélek neked arról, amit én már átéltem, amiről te csak álmodozhatsz.

Előbb a ló, majd a lófasz!

Öveket becsatolni.

4

Behunyom a szemem. Már repülök, pedig az óriás-gép még mozdulatlan, a betonon vesztegel. Már repülök, vissza a gyerekkoromba, amikor a jóisten még nem szüntette meg a tavaszt. Mert most nincs, valahogy elmaradt, valahogy elfelejtődött, milyen is a napsütötte március, a langyos, simogató, szerelmes április. Most hó van, jég, eső és világvége. Behunyom a szemem, és látom magam, ahogy edzésre sietek. Én, a pöttöm lányka. Látom, ahogy magamra cibálom a kis úszódresszt, ahogy izgatottan készülök az első tréningre, a kőbánya-kispesti uszodában, ahogy bizonytalanul lépkedek, magamban motyogva a rajtkő felé - ahogy elindulok az álmaim után.

Nem akartam olimpiai bajnok lenni.

Illetve soha nem mondogattam sem magamban, sem a szülői házban, sem a metrón az embereknek, hogy márpedig én egyszer ott állok majd a dobogó legeslegtetetjén, szól a magyar Himnusz, kúszik fel a

szélfútta piros-fehér-zöld lobogó, emelkedik a magasba, én meg sírok, zokogok az örömtől, nyakamban az aranyéremmel. Valahogy olyan elérhetetlennek tűnt mindez a számomra, hogy inkább nem is foglalkoztam vele. Arról nem is beszélve, hogy kurvának készültem. Ezt persze nem kell komolyan venni, az öcsém olvasta valahol, hogy a fiúkból strici lesz, a lányokból meg kurva, azt sem tudtuk, mit jelent az egyik vagy a másik kifejezés, de mi mondogattuk, bátran, határozottan, hogy íme, a két tesó meglegelte a helyes útírányt. Egyébként balettoztam is. A Csepeli Munkásotthonban mentem le spárgába, ott illegtem-billegtem, mint valami Pillangókisasszony, csakhogy a vékony balerinához képest én nagyon is vaskos lányka voltam, így aztán az első féléves vizsga után az oktató azt mondta a szüleimnek: „Túl erős ez a gyerek, túl stabil a baletthoz...”

Így aztán nem lett belőlem „A hattyúk tava” szólótáncosa. Tó helyett maradt az uszoda, maradt az úszás, maradtak a faltól falig tartó tempók.

„Köszönti önöket a kapitány...”

A gép mozdul, moccan, lassan, komótosan neki-lődül.

Furcsa érzések kavarnak bennem, még az is lehet, hogy vissza se jövök. Hogy sokáig, talán évekig távol leszek innen. S cipelem magammal az elmúlt

évek mocskát, az elmúlt évek ízét, aromáját és hangulatát. Kavargok bennem minden.

Inkább megint behunyom a szemem.

Látom Sanyi bát, az első edzőmet, aki biztat, s aki tehetséget lát bennem. Nem hittem neki. Akkor még nem. Azt gondoltam, egy vagyok a sok közül, ott, a kőbánya-kispesti uszodában. Afféle tucatgyerek, aki lubickol, mint valami kacsa, aki tempózik, mert mozogni kell, mert a sport egészséges. De pillanatok alatt változott minden. Hirtelen kiáltottak ki tehetségnek, és én egyszer csak, másodikként a Wekerle-telepi sporttagozatos iskolában találtam magam, mint a Budapesti Spartacus sportolója, aki a Kőér utcai uszodában készül nap nap után. Az edzőm pedig Egerszegi Klára, Egér, Egerszegi Krisztina, a bálvány nővére lett. Onnantól emelkedett a tét és fokozódott a tempó. Nem sokkal később Nemes Zoltán lett a mesterem, akinek rengeteget köszönhetek. Nem volt kegyelem. Nem volt kifogás, a tréningeken mindig teljesíteni kellett: hússzor százat gyorsan, békatalppal, tiszta erőből. Csak néztek nagyokat, amikor én a gyakorlások végén ötvenhét négyre úsztam ezt a távot, és akkor azt mondták, ebből a gyerekből bajnok lesz. Akkor hívták fel rám a későbbi edzőm figyelmét, akit az úszóberkeken belül Cárnak neveztek. Anno csak annyit mondott:

„Majd meglátjuk...” Újabb edzőváltás, újabb irányváltás, Plagán Zsolt dolgozott velem, és ő mondta, ő javasolta, hogy csak a hátúszásra koncentráljak, az legyen az én igazi csapásvonalam.

Volt, hogy szerettem úszni. Volt, hogy valóban élveztem ezt az egészet.

Aztán mintha valamit átkapcsoltak volna bennem, a következő pillanatban már szenvedtem, nyűgnek éreztem, annyira monoton volt, hogy faltól falig szeljem a habokat, újra meg újra. Pedig még szerencsém is volt, mert heti kétszer mindenkinek kötelező volt a reggeli tréning, csakhogy az én anyám és nevelőapám képtelen volt felkelni, sem kakasszóra, sem órára, sem ágyúdörgésre nem ébredtek fel, így soha nem jutottam el ezekre a foglalkozásokra.

Sokszor sírtam.

Sőt, ha így visszagondolok, egy éven át sírtam.

Kemény volt. Idegőrlő, és fizikailag megterhelő.

Gyönyörűek a felhők, a gép már a magasban száll, mintha bárányok sétálnának az acéltest mellett. El kell mennem, s lehet, hogy nem szabad visszajönnöm. Túl sok minden történt velem, túl sok mindenkit bántottam, és túl sokan bántottak engem is. Pedig bajnok voltam, nagy bajnok, ahogy megjósolták, megszámlálhatatlan aranyérmet nyertem itt-

hon. Még csak tizenkét éves voltam, amikor már a felnőttek között állhattam fel a dobogó tetejére, ötven háton, a Komjádi uszodában. Akkor adtam életem első interjóját, hebegtem-habogtam, dadogtam, kislány voltam, aprócska, húsos, izmos gyerek. S persze hogy Egerszegi Krisztina volt a példaképem. Az ő pályafutása, az ő sikerei jelentették számomra a húzóerőt, az ő kitartása sugallta, hogy nekem is bírnom kell.

Hogy bírnom kell akkor is, amikor szinte belehalok.

Soha nem tudtam, mi akarok lenni, hogy igazán mivel szeretnék foglalkozni. Bulizni akartam, abban valóban jó voltam, és közben, ha rossz kedvem volt, mert olyan is előfordult, még hercegkisasszony koromban is, akkor bekapcsoltam Sipos F. Tamás számát, a Buli van a parton című slágergyanús szerzeményt, és azt mondtam magamban: na jó, szenvedjen, aki akar, én most táncolni fogok, ugrálni, vadul ugrálni. Ennyi év múltán büszke vagyok arra, hogy bírtam, hogy végigcsináltam. A zokogás közepette, a könnyeken át is láttam a célt, a medence végét. Gyűrtem a távot, faltam a kilométereket, dolgoztam keményen, ha üvöltöttek velem, nem feleltem, ha megaláztak, nem panaszkodtam, ha pofon vágtak, nem futottam el.

A kitartás volt a legjobb tulajdonságom.

Tulajdonképpen ennek köszönhetek mindent. Azt is, hogy a mai napig én tartom az országos magyar csúcsot ötven háton, nagy medencében 29,01-dal. Ez az enyém, ez az én „gyermekem”, ezt még senki sem vette el tőlem. Végig az dolgozott bennem, ha nem leszek is olimpiai bajnok, akkor legalább döntsem meg Egerszegi Kriszta egy országos csúcsát, és tessék, sikerült, jobb időt úsztam, mint a példakép. Mondom, rajongtam Egérért, de ő is fájdalmat okozott egyszer. Olyan volt, mintha gyomorszájon vágta volna, amikor hallottam a nyilatkozatát, amelyben kijelentette, hogy ő Verrasztó Evelinnek szurkol, vele szimpatizál - az én legnagyobb riválisommal. Azt mondogattam akkor: hát hogy lehet ez, amikor ő is ugyanabba a suliba járt, amelyikbe én, ő is ugyanott nevelkedett, ahol én, hát akkor miért nem engem választ? Miért nem én vagyok a favorit?

Hihetetlen innen fentről nézni a kék eget, a tiszta, azúrkék eget.

Szinte elringat a repülő halk duruzsolása, ez a monoton zaj.

Nem volt ez mindig így. Nem mindig akartam a felhők fölött csendben ülni, magamba szállni, a külvilágot kizárni. Amikor például Írországba utaztam

2003 decemberében, a rövidpályás Eb-re, annyira, de annyira feldobott voltam, hogy legszívesebben táncoltam volna a fedélzeten - ott Dublinban is bejutottam a döntőbe. Mint ahogy szinte minden nagy versenyemen sikerült ez. Mindig a legjobbak között, mindig az élmezőnyben. Egy évvel később, 2004-ben, Madridban mindössze egy század másodperccel maradtam le a dobogóról. A legbüszkébb arra vagyok, hogy 2007-ben, Melbourne-ben, Ausztráliában hatodik lettem a világbajnokságon kétszáz háton.

Micsoda boldogság volt az.

Ez még nagyobb siker volt, mint a 2008-as, eindhoveni Európa-bajnoki bronzérem. Voltam két olimpián, Athénban és Pekingben álltam rajtkőre - jelentősebb eredmény nélkül.

De ott voltam.

Olimpikon lettem - olimpikon lehettem. Aztán 2007-ben az év úszónőjének választottak, nyilatkoztam mindenhol, az újságírók kíváncsiak voltak rám, faggattak sportról, magánéletről, kedvencekről, paprikás krumpliról, Gucci parfümről, és én csak mondtam, boldogan, önfeledten, hogy mi a fontos az életemben - s hogy hol is tartok.

Valójában akkoriban sem tudtam igazából, hogy hol tartok, hogy még mennyi van bennem.

Megsúgom neked, hogy másként is csinálhattam volna.

Égészen másként. Szívvel, lélekkel, aszkéta, atléta módon. Úgy, ahogy egy élsportolónak illik. Rákészülve, rápihenve a versenyekre, de nem így tettem, nem így éltem. Ha azt hiszed, hogy bánok valamit is, tévedsz. Illetve... Az valóban fáj, hogy nem jött össze a harmadik olimpia, hogy nem lehettem ott Londonban 2012-ben. Mert készültem rá, erre nagyon, nagyon készültem, mégsem sikerült - de erről majd később, jóval később. Addig még sok mesélhivalóm van. Mert ha te azt gondolod, hogy a sportoló az valamiféle szent, az valamiféle földön túli, már-már űrbéli lény, aki más, mint az átlagember, akkor tévedsz. De ez úgyis kiderül. Erről sokat beszélék majd neked, és lesz, amikor azt hiszed, hogy túlzok, hogy kitalálom az egészszet, pedig nem.

Úszó voltam, és lélekben úszó maradok az életem végéig. De már nincs közöm ehhez az egészhez, már nincs közöm az élsporthoz, a gyilkos iramhoz. Már nincs közöm ahhoz a világhoz, amely berántott, beszívott, megpörgetett, átalakított, és más emberré tett. Már nincs közöm a csábítókhoz, a sztársportolók fülembe suttogott szavaihoz, a heves, gyors mozgulataikhoz, amelyekkel lerántották, szinte letépték rólam az úszódresszt.

Már nincs közöm az akkori önmagamhoz.
Finom, lágy ez a repülőút, zökkenőmentes, elrin-
gat.

Lehunyom a szemem.

Repülök. Repülök jó messzire - önmagámtól.

„Hello baby, te nyomorult állat, soha sem akartam különbet nálad.”

Egy idősebb pasi suttogetta egyszer ezt a fülembé. Vigyorogtam rá, kacérkodtam vele, de aztán továbbállt. Furcsa mondat. Most, évek múltán talán kezdem érteni, mit is jelent. A férfiak sokszor lenéznek minket, nőket, máskor meg a tenyerükön hordoznak, bálványoznak, és sírnak utánunk.

Jólesne most egy gin-tonik. De ezen az átkozott fapados járaton nincs. Pedig innék, lazítanék, feldobódnék. Pia helyett nézem azt a pasit, azt a magas, szőke, jó alakút, aki jön felém. Figyelem a szemem sarkából, ahogy határozott léptekkel végigmegy a széksorok között, s ahogy aprócska, szinte észrevehetetlen mosolyt ereszt meg felém. S közben bámul, benéz a kigombolt ingembe, a mellemet fürkészi, szinte vetkőztet a szemével. Vonzó férfi, amolyan sportoló alkat, olyan, mint egy kajakos - az egyik

kedvencem. Volt benne részem. Szerintem a legjobbat, a legvonzóbbat fogtam ki, én akartam őt, megvesztem érte. Márpedig ha én akarok valakit, akkor megszerzem, az ágyamba cipelem, vagy épp az ölébe mászom, a farkára ugrom. Most, itt a repülőn ülve, a fellegek között visszagondolva arra a kapcsolatra, akár büszke is lehetnék magamra.

Minden nő őt akarta.

Minden csaj rá gerjedt, háziasszonyok, elvált nők, unatkozó feleségek és diáklányok adták volna oda magukat neki gondolkodás nélkül. Randevű nélkül, udvarlás nélkül, felvezetés nélkül. Csak a vágy, az örjítő testi vágy kedvéért. Mert az a kajakos Adonisz, a népszerű, a csábos, a sármos, ilyen-olyan tévéműsorok szereplője, megörjített mindenkit. A mosolyával, a férfias alkatával, a kidolgozott mellizmival, a széles vállával, a kisfiús grimaszaival. Akartam őt. Bármit megadtam volna, hogy lefeküdhessek vele, hogy magamon érezzem, hogy végigcsókoljam, hogy megérintsem.

A pekingi olimpia után történt. Mindketten ott voltunk, mindketten rajthoz álltunk, mindketten kudarcot vallottunk.

Nem rólunk szólt az az ötkarikás játék.

Aztán hazajöttünk, és én tudtam, hogy megszerzem, hogy magamévá teszem - hogy ő a magáévá

tesz. Volt közös ismerős, üzentem vele, üzentem a kajakosnak, aki akkor már az egyik ismert énekesnővel járt. Ők voltak az álompár. A szép sportoló és a dögös popdíva. Írtam neki, és ő visszaírt. Találkoztunk, a Komjádi uszoda pizzériájában randevúztunk, egy szürke hétköznap. De én akkor nem láttam, nem éreztem, hogy nem süt a nap, hogy nincs azúrkék ég. Csak őt néztem, csak rá figyeltem, a szemét fürkésztem, a testét bámultam, a keze után nyúltam.

Fesztelen volt.

Igazi csábító. Biztosra ment, már előre elkérte az egyik haverja kéglijének a kulcsát. Tudta, hogy nem kéretem magam, hogy nem kell moziba, kiállításra, állatkertbe vagy vacsorázni vinnie. Tudta, mit akar, és így is viselkedett. Kicsit beszélgettünk a pizzériában, jókedvűen, felszabadultan, s végig arra gondoltunk mindketten, hogy hamarosan letépjük, lerángatjuk a másikról a ruhát.

Végül is erről szól az élet, nem?

Ez minden cselekedet mozgatórugója. Csábítani és elcsábulni. Ebben mindketten jók voltunk. A legnépszerűbb kajakos és én. Persze hogy lefeküdtem vele. Nagyjából fél óra múlva már az Alagút közeli lakásban voltunk, szeretkeztünk, de én ezt inkább valamiféle vad, elementáris baszásnak nevezném.

Érzelmek nélkül, kötöttségek nélkül, csak az állati-
as, testi örömökre koncentrálna. S persze gátlások
nélkül, mert azért ez is fontos.

Arra jól emlékszem, útban a lakás felé baromi-
ra izgultam. Tizennyolc éves voltam, és tulajdon-
képpen egy idegen szépfiú karja közé készültem.
Azon a délutánon találkoztam vele először, jólle-
het, korábban már fantáziáltam róla, régóta izga-
tott a kidolgozott teste, vonzott a vagány tekintete,
de nem tudhattam, milyen lesz vele összebújni. Iz-
gultam, egyszersmind valamiféle boldogság is me-
legített, mert tudtam, biztos lehettem benne, hogy
kiszáratva a félisten, az álompasi farka az enyém
lesz. Egy árva szót nem szóltunk egymáshoz, sem
addig, amíg felértünk a lakásba, sem akkor, amikor
levetkőztünk. Minden olyan gépiesen, automatiku-
san zajlott, ő is, én is kibújtunk a ruháinkból. Lo-
pott pillantásokat vetettem rá: bámulatos izomzat,
bivalyerős hát, gigantikus karok. A profi sport, kü-
lönösképpen a kajak, megnyújtja az ember gerin-
cét, hosszabbá teszi a kart, férfiasabbá a versenyzőt.
A kajakos különleges adottságainak minden előnyét
kihasználta. Finoman, de határozottan a nappali kö-
zepén álló kanapé támlájához tolt - hogy aztán há-
tulról tolhasson. A helyiségek között nem volt ajtó,
a túlsó falon hatalmas tükör lógott - onnan figyel-

tem, ahogy élvezkedik rajtam. Óriási kezei markolták a seggem, s ő vadul lökte belém a farkát. Aztán átmentünk a hálóba és ott folytattuk, továbbra is kutyapózban, lendületesen. Egy bűdös szó nélkül. Azon a késő délutánon minket a szex kötött össze.

Csodálatos élmény volt. A kisfiús mosoly vad, határozott pasit takart. Határozott volt az életben, és határozott az ágyban.

Akkor legalábbis így éltem meg.

A popdívá, a csábító szókeség a „komoly kapcsolatban élünk, nagyon szeretjük egymást...” típusú mondatokat nyilatkozó lány, természetesen mit sem tudott erről. Mint ahogy arról sem, hogy a kajakos gyakorlatilag rendszeresen csalta. Csak válogatnia kellett a nők között. Idősebb és fiatal, vékony és duci, szőke és barna, nimfomániás és csendes bölcsészhallgató várt arra, hogy rámutasson. A kajakos ki is használta mindet. Szinte mindennap másik nővel volt. Vonzódtam hozzá, odavoltam érte. Újra és újra akartam őt, és ő partner volt ebben. Előfordult, hogy a Velencei-tónál nyaralt a családjával, a szüleivel, a testvérével, aztán üzenetet küldött, hogy hol vagyok, mit csinálok, én meg válaszoltam, hogy semmit, épp ráérek, s nagyjából egy óra múlva már egy motelszobában szerelmeskedtünk, jobban mondva inkább dugtunk felhevülten, mámoroz-

san. Az első alkalommal még gumit húzott, itt, az olcsó hotelban már nem használt kotont. Elhever-
tünk az ágyon, és ő átvette az irányítást. Mindvégig
nőnek éreztem magam mellette, fogott, forgatott,
pozíciót váltott. Hátulról és oldalról is megbaszott.
Miközben ki-be járt a testemben a farka, megkér-
dezte, hogy szedek-e fogamzásgátlót. Nem ijesztet-
te meg a válaszom, egy másodpercre sem állt meg.
Amikor hevesebben kezdett lihegni, kirántotta be-
lőlem a péniszét, és a saját hasára élvezett.

Másnap együtt reggeliztem az egész családjával,
naná hogy zavarban voltam, hogy a tojásrántottát
bámultam, hogy lesütött szemmel a pirítóst maj-
szoltam, miközben azt kérdezték tőlem a szülei:
„Mondd, kedves, te hány éves is vagy...?”

De nem érdekelt. Ez sem érdekelt. Újra megkap-
tam, újra a számban éreztem a farkát, újra a melliz-
mait markolhattam, újra a fenekét csókolgathattam.
Bármire képes lettem volna érte. Egy karácsonykor
azt is megtettem, hogy Mikulás-ruhába öltöztem.
Szexis, kihívó Mikulás voltam, mert ő ezt akarta.
Puttonnyal, égnek meredő mellbimbókkal, illato-
san, buján, szerelemre, szexre éhesen. Ez náluk tör-
tént, a szülei lakásában.

A popdívá, persze, erről sem tudott.

Ellazít, kikapcsol ez a repülőút.

De jön vissza a pasi, gondolom, pisilt egyet, aztán megnézte magát a tükörben, belőtte a sérót, elgyakorolta tizenháromszor a csábító mosolyt, amelyet visszafelé is megeresztett felém. Jól állt rajta a farmer. Feszés volt benne a feneke, szép, formás, gömbölyded, néztem, ahogy megy vissza a helyére, és kíváncsi voltam, ki mellé ül majd. Tippettem, hogy ott lesz a nagymama, kezében szabás-varrás mintákkal, vagy a hugica discmant hallgatva. Ehelyett egy barna hátrafésült hajú, latinos szépség várt a pasira, a barátnője, vagy a felesége, tudom is én. Leült mellé, gyengéden megpuszilta az arcát, ezt pontosan láttam.

Mocskos élvhajhász, hűtlen férfiak. Ők tehetnek mindenről. Arról is, hogy én mindenkivel lefeküdtem. Mindenkivel, akire csak vágytam. A kajakos kedvelt, ezt éreztem. Gyakran hívott, gyakran keresett, és gyakran mesélt. Nem hiszed el, de ahogy múlt az idő, egyre kevésbé kívántam, tökéletes volt, vonzó volt, mégis eltávolodtam tőle. Ennek is megvolt az oka. A kajakos megannyi sztársportolóval, versenyzőtárrsal együtt repkedtek - már ha érted, hogy mire gondolok. Trendi volt ez, nagyon kúl, és örülten laza dolog. Nem tagadom, olykor én is velük lazultam. Ők a bulikon rendszeresen így engedték ki a gőzt. Azt az estét soha sem felejttem el: a ka-

jakosnál voltunk, a kégli üres volt, csak mi ketten, a vágyakozó csajszi, vagyis én, no meg a belőtt, már-már önkívületi állapotban lévő sportoló, a csúcspasi. Baszni akartam vele, minden porcikám rá vágyott - mindhiába. Ült, feküdt ernyedten, és nemcsak a teste volt ernyedt, hanem a férfiassága is. Nem fogod elhinni, legalább egy órán keresztül próbáltam felizgatni a számmal, már zsibbadt az állkapcsom, már fuldoklottam, de semmi hatás. Közben a mellemet markolászta, de az is olyan volt, hogy a végén már nevetnem kellett, röhögnöm a kínos szituáción.

Semmi izgató, semmi erotikus, semmi szexi.

Nyaltam, szopogattam a farkát, küzdöttem vele, küzdöttem a vágyért, de nem sikerült.

Alighanem ott és akkor adtam föl. Ott és akkor mondtam magamban, szép ez a fiú, már-már valószínűtlenül gyönyörű, de számomra megszűnt férfinak lenni. A korábbi együttléteink során sem tudott kielégíteni, nem tudott igazán örömet szerezni, ne kérdezd, hogy miért, van ilyen. De jóban maradtunk, a mai napig barátok vagyunk. Mindig mesél, mindig beavat a kalandjaiba. A popdívát később lecserélte egy válogatott sportolónőre. De a kalandjait, a hódításait ez sem befolyásolta.

Ott volt például az a külföldi forgatás.

Az egyik kereskedelmi tévé szervezte ezt a va-

lóságshow-t, sztárokkal, ilyen-olyan feladatokkal. A kajakos örömmel ment, s nem csak a pénz miatt. Az sem volt csekély. Újabb kihívás, újabb hódítás. Miután hazajött, s újra találoztunk (akkor már nem volt szex közöttünk...), szerényen mesélte, hogy ott kint, abban a forró országban, az éhező gyerekek megsegítése közben precízen magáévá tette az egyik versenyzőtársat, a népszerű cicababát és (most kapaszkodj meg!) a műsorvezetőnőt is.

Aki amúgy igazi celeb ebben a kis országban. Mindig foglalkoznak vele a lapok, hogy éppen kivel kavar. Na, most a kajakos, ahogy kell, megfekette, s úgy beszélt erről az aktusról, mint az élete egyik legkellemesebb élményéről. Azt mondta a celebról, hogy igazi vadmacska az ágyban. Hogy olyan nő, akiről minden férfi álmodik, hogy minden rezdülése, mozdulata, érintése vad érzékiségről tanúskodik.

Nagy baszás volt, na.

Ezt mesélte nekem a kajakos. A plasztikcicával való élményről már visszafogottabban beszélt. Én meg hallgattam, s arra gondoltam, hány és hány nő kerül még a hatása alá, tévéműsorban, egy baráttól kölcsönkért lakásban, vagy egy félreeső kapualjban.

Úgysem tud leállni.

Aki egyszer belekóstolt a csábítás tudományába, aki nap nap után új és új hódításokra képes, akinek a kisujját sem kell megmozdítania azért, hogy gyönyörű nőket öleljen, abból nem lesz jófiú. Abból nem lesz jó férj (mert közben nősülni készül), azt nem lehet megállítani, bezárni, vagy monogámiára kényszeríteni. A kajakosnak nem lesz könnyű élete, ebben biztos vagyok. Már elmúlt harminc, de ez még vonzóbbá teszi, már az érett férfiak közé sorolják, jóllehet, a teste fiatalos, sőt fiatal, és a nők, a bevadult nők, a modern lányok, a szinglik, a pocakos férjüket megcsalni vágyó feleségek odaadnák magukat neki.

Bárhol, bármikor.

Jól jönne egy gin-tonik. Benyomnék kettőt vagy hármat. Csak a hangulat kedvéért.

Nemsokára Barcelonába érünk, a világ talán legjobb, legizgalmasabb városába. Barcelona maga a csoda, a futballcsapatával, a múzeumaival, a nyüzsgő, pezsgő életével, a katalán életérzéssel. Ott vár valaki, egy régi barát. Egy olyan férfi, akinek mesélhetek, aki türelmesen végighallgat, s aki utat mutat - már ha lehet ebben a zaklatott világban.

A pasi ott, néhány sorral előrébb, a hátrafésült hajú latin szépség mellett megfordul.

Engem néz. Engem bámul, engem vetkőztet a pil-

lantásával. Hányszor és hányszor átéltem már ezt, és mindig felizgatott. Felizgatott a férfiak nyílt udvarlása és szexualitása. Most mégis azt akartam, hogy hagyjanak békén. Hogy beleolvadjak a tömegbe, hogy ne valamiféle csábító démon legyek, hanem egyszerű, hétköznapi nő. Olyan, mint a közértben trappista sajtot és leértékelt paradicsomszószt vásárló háziasszony. Arra vágytam, hogy átlagossá váljak, hogy tiszteljenek, hogy ne megdugni akarjanak, hogy ne valamiféle szexuális segédeszköznek tartsanak a férfiak.

A pasi megint visszanéz, megint hátrafordul.

És én már mosolyogok, már elképzelem, milyen lehet az ajka, a nyelve, az erős keze, amely a bugyimban matat.

„Hölgyeim és uraim, hamarosan leszállunk Barcelonában...”

Kinézek a felhők közé, mintha valamiféle tisztaságot keresnék a kék, a gyönyörűséges kék égbolton. Van-e értelme erkölcsösnek lenni, hűségesnek maradni, amikor mindenki, szinte mindenki megcsalja a társát, mert ezt láttam, ezt tapasztaltam, ezt éltem át. Nem volt olyan férfi, legyen szó családapáról, ifjú férjről, hősszerelmes udvarlóról, akit ne kaptam volna meg. Úgy, mint a kajakost.

Magyar nők nagy kedvencét.

Ereszkedik a gép. Az utasok a gondolataikba merülnek, hamarosan földet érünk, mindenki megy, szalad a dolga után, a saját világába, vagy éppen menekül valaki vagy valami elől. A kajakos itt van bennem, az illata, az érintése velem marad, pedig már rég, réges-rég nincs közünk egymáshoz. Az íze finom, és ebbe még az sem zavar bele, hogy rajtam kívül sokan, tán több százan megkóstolták. A pasi a latin szépséggel búcsúzóul még egyszer hátrafordul, még egyszer megbámul. A pillantása azt üzeni, hogy bárhol, bármikor...

Jó érzés.

Holott mindketten tudjuk, soha nem lesz rá mód.

Túl nagy a kínálat ezen a Földön.

Napsütés, szikrázó napsütés!

A tél, úgy látszik, mégsem várja be a nyarat. Barcelonában tavasz, igazi tavasz fogad. Kilépek a repülő ajtaján, és a nap sugarai, mintha csak incselkednének velem, végigsimítják az arcomat, bekúsznak a dekoltázsomba, és jókedvre derítenek. Újra színes a világ, azúr, halványlila, türkiz, s persze gránátvörös és kék. Ha belegondolok, hogy bő három órával ezelőtt otthon, Pesten, a szürke nagyjából huszonvalahány árnyalata borította a földet, az utcákat, az emberek arcát, s a lelküket, micsoda változás. Otthon mogorva, rosszkedvű, magukba zárkózott emberek siettek a dolgukra, munkába, vagy éppen haza a melóból, mindenki rohant, mindenki iparkodott, hogy túlélje a hétköznapiakat, az unalmat, az olykor kilátástalan szerdákat és péntekeket. De itt, Barcelonában minden kivirult, vagy az is lehet, hogy csak én képzeltem így, mert imádom ezt a várost. Szeretem

a lüktetését, a zsúfoltságát, az illatát. Pontosan tíz éve jártam itt először, valamilyen nemzetközi versenyen vettem részt, tán még esélyes is voltam, mondhatni favorit, de nem nyertem, a mai napig nem tudom, miért úsztam rosszul. Akkor szerettem bele a városba. Tudtam, hogy újra és újra eljövök ide. Hogy megmártózom benne.

Akkor, tíz éve még Kálmi jelentette nekem a boldogságot. Tudom, hogy nyálás, csöpögős, giccses kifejezés ez, de már nem divat szerelemről írni, beszélni, mesélni, annál gyorsabban zajlik minden a világban, hogy ilyesmire legyen idő. De én akkor még csak tizenöt éves voltam.

Tizenöt, de már nem szűz!

Gyönyörű, ragyogó napsütés!

Már ez a repülőtér is rabul ejti, felkavarja az embert. Ezrek pihennek meg ebben a légikikötőben, a férfiak elegánsan, nyakkendőben, Armani öltönyben, jól fésülten, amerikaiak, olaszok, franciák, spanyolok és persze katalánok. A nők csinosak, illatosak, Prada kosztümben, Gucci parfümmel befújva tovalibbennek új és még újabb kihívások, kalandok felé. Jó itt lenni. Felemelő érzés részesévé válni ennek a színes kavalkádnak.

Akkor, tizenöt évesen ebből még nem láttam, nem érzékeltem szinte semmit. Csak Kálmi járt

az eszemben. Életem első szerelme, hét évvel volt idősebb nálam, és elvette a szüzességemet. Kálmit természetesen én szúrtam ki, én hódítottam meg, én hálóztam be. Arra pontosan emlékszem, hogy Kálmi előtt két fiúval volt dolgom, semmi komoly, amolyan laza petting, hosszas csókolózás, slicclehúzás, szoknyafelhajtás, matatás, simogatás, halk sóhajok, kínzó vágyakozás. Egyik fiú sem volt komoly, egyik sem érdekelt igazán. A nevükre sem emlékszem. De Kálmi más volt. Gyönyörű fiú, ábrándos tekintettel, bánatos szemmel, kimért udvariassággal. Akkoriban ismertem meg az édesapámat, akkoriban láttam először végre személyesen is. Egy csepeli pizzériában dolgozott, én meg mint újonnan előkerült lánya, hébe-hóba meglátogattam. Kíváncsi voltam rá, tudni akartam, milyen ember. Ott dolgozott mellette Kálmi, ott, a pizzériában. Néztém őt, ahogy komoly arccal felszolgál, s azt mondtam magamban, lehet, hogy ő lesz a férjem, a gyerekeim apja. Már persze, ha lesz ilyen. Meghagytam neki a telefonszámom, apám persze tudta, látta a flörtöt, s mosolygott rajta. Mondom, még szűz voltam, érintetlen, nagyjából jól nevelt, visszafogott kislány.

Akkor még semmi szexmánia, semmi kicsapongás.

Kálmi türelmes volt. Randevúztunk, ahogy il-

lik, moziba jártunk, pizzát ettünk, hógolyóztunk, kacagtunk, örültünk egymásnak. Idillikus amerikai filmvígjátékszerű eseménysor volt az. Honnan is sejthettem volna, hogy iszonyú, már-már feldolgozhatatlan dráma lesz a vége. Kálmi szeretett, és én is szerettem őt. Tiszta szívemből. Azt is szerettem benne, hogy nem követelőzik, nem sürget, nem célozgat. Nagy ritkán összebújtunk, de nem volt szex, még visszafogott formában sem, megálltuk mind a ketten. Azt mondtuk, majd akkor, ha eljön az ideje. Majd akkor letépjük egymásról a ruhát.

Közel három hónapja voltunk együtt, amikor eljött a karácsony, s Kálmi nagymamája meghívott minket magához. Húsleves ebédre, hozzá finom bejgli. Halk, jókedvű beszélgetés, majd a nagy elálmosodott, és visszavonult. Akkor azt mondtam Kálminak, hogy le akarok feküdni vele, itt és most. Előttem van az arca, ahogy néz rám, mohó vágygal, mégis telis-tele kétkedéssel.

„Biztosan ezt akarod? Egészen biztosan...?” - ezt hajtogatta, de akkor már tolattunk be a másik szobába, szedtük, húztuk le a másiktól a ruhát, s Kálmi egyszer csak ott ült az ülőgarnitúrán letolt nadrággal, felizgulva, a farkával, sóváran, engem bámulva, a mellemet simogatva, és én egyszer csak ott guggoltam fölötte, aztán benne. Benne az ágaskodó farká-

ban, és nem hiszed el, de nem fájt, egy picit sem fájt, sőt nem is véreztem, nem volt ott semmilyen dráma, rossz emlék, lassan csináltuk, lassan, kimérten, óvatosan, mégis hihetetlen szenvedéllyel.

Drága, drága Kálmi.

Ha akkor tudtam volna, mit teszel később...!?

Szikrázó napsütés. Hihetetlen, hogy itt vagyok megint Barcelonában, hogy itt lépkedek a világ egyik legjobb, legszebb, leghangulatosabb, legdögösebb városában. Egyedül vagyok, de már nem sokáig. Várnak rám, és én mesélek majd. Elmesélek mindent Kálmitól kezdve az összes pasin át, mindent, még a nőket is, a nők csókját, a nők érintését sem hagyom ki, mert abban is volt részem. Varázslatos Barcelona.

Felejthetetlen élmény volt először szerelmeskedni, még akkor is, ha természetesen nem volt orgazmusom, akkor talán még azt sem tudtam, hogy mi az. Kálmi szegény hónapokig várt kiéhezten rám, nem is tartott sokáig a rítus, mégis mindketten földöntúli élményként éltük meg azt a néhány percet. Aztán aznap este hét óra körül a buszmegállóban, amikor Kálmi ott állt mellettem, s vártuk azt a nyavalyás járgányt, egyszer csak elsírtam magam. De úgy ám, hogy rázott a zokogás, alig tudtam megnyugodni, lehiggadni. Úgy éreztem, a szüzesség-

gem elvesztésével valami végzetes hibát követtem el, valami visszafordíthatatlan rosszat cselekedtem. Szegény Kálmi nem győzött vigasztalni, nem győzött bocsánatot kérni. Bárcsak visszacsinálhatnám mindazt, ami később történt. A kapcsolatunk komolyra fordult, ami leegyszerűsítve azt jelentette: olykor összevesztünk, napokig nem találkozunk, máskor meg szó szerint egymás tenyeréből ettünk.

Aztán egyszer azt mondta nekem ez a drága fiú: „Niki, megcsaltalak, bocsáss meg...”

Én meg csak néztem rá döbbenet, nem tudtam, mit mondjak, nem tudtam, ilyenkor mi a teendő. Aztán jött a magyarázat, amely már előrevetítette, hogy ez a világ, amelyben mi, a Facebook-generáció felnövünk, valahol nagyon el van rontva, már persze, ha szabad ezt a közhelyet használnom. Nem találád ki, hogy Kálmi miért csalt meg.

Azért, mert nem szoptam le.

Érted ezt? Azért, mert a számmal addig soha egyetlenegyszer sem elégítettem ki. Én, a tizenöt éves magyar bajnok úszó. Amúgy igaz volt, Kálmi nem kamuzott, valóban nem szoptam le. Azt már túl, túlon túl intim dolognak tartottam még gyerekfejjel is. Valahogy nem vágytam rá, valahogy nem éreztem magam még elég érettnek hozzá. Szóval

Kálmi egyszer csak odaállt elé, azt mondta, megcsalt, bocsássak meg, tulajdonképpen csak arról van szó, hogy egy kurva kielégítette őt a szájával. Én csak bólogattam, hogy persze, alighanem ez az élet rendje. De most jól figyelj, nem sokkal később Kálmi édesanyja is elé állt - őt egyébként kedveltem, nagyon is jóban voltunk s azt mondta nekem: „Édesem, a férfiak már csak ilyenek, megkövetelik a szükségleteiket...”

A férfiak már csak ilyenek?!

Próbáltam feldolgozni mindezt. Érvettem, győzködtem magam, hogy ez amúgy hétköznapi dolog, miért ne tenném meg én is, ha egyszer erre van igény. És nem hiszed el, de mentünk a Kálmival Kőbányán. Ott sétáltunk, nem túl szép környék, nem túl romantikus hely. Szóval van ott egy aluljáró, talán jártál is ott, elég lehangoló hely, olyan szürkület lehetett, még nem este, de már nem délután, és ahogy mentünk egymás mellett, bennem megannyi érzelem kavargott, fortyogott, s egyszer csak odaálltam Kálmi elé, letérdeltem a földre, lehúztam a sliccét, és a számba vettem a férfiasságát. A számban volt a farka, egy férfi farka - életemben először. Kálmi, szegény, megdöbbent, aztán hagyta magát, még szép, hogy hagyta magát. Fogtam a hasát. Imádtam a hasát. Nem volt kockás, nem volt trendi,

kigyúrt, tökéletesre fejlesztett. A pasik azt hiszik, akkor a leghódítóbbak, ha telenyomják magukat ilyen - olyan szerekekkel, amitől felpumpálódik az izomzat, azt gondolják, akkor Adoniszok, ha dagadnak az izmok, sűrű a bicepsz, kockás a has, rángatózik a mellizom. Akkor igazán szerelmesek önmagukba, illegnek-billegnek a tükör előtt, és ha dugnak valakivel, persze csak a tökéletesre gyúrt férfiak, hát állítom, a tükörben nem az alattuk vagy épp fölöttük vonagló nőt nézik, hanem saját magukat - a saját tökéletességüket. Kálmi nem volt ilyen. A hasa lapos volt, de mégis izgatott, imádtam simogatni. Akkor és ott, Kőbányán, az aluljáróban, életemben először, kielégíttem őt a számmal. Kielégíttem valakit a számmal. Tulajdonképpen nem volt rossz, de akkor még nem találtam benne olyan túl sok örömet, azt mondtam magamban, örömet szereztem neki, olyan, mintha vettem volna ajándékba egy Levis farmert vagy valami hasonló.

Amit kispriccelt, azt már nem a számba engedte. Azt már nem.

Varázslatos Barcelona. Átvágok a tömegben, mindjárt kint vagyok, mindjárt Katalónia részévé válok.

Szóval Kálmi. A fiú, aki az első barcelonai látogatásomkor a mindenem volt, a legtökéletesebb férfi

egyed, aki hét évvel idősebb volt nálam, aki megtanított sok mindenre, aki mégis gyengéd kisfiú tudott maradni mellettem. Mintha az ég küldte volna, hogy tessék, itt egy ajándék neked, Niki, hogy érezd, mit is jelent egy férfi íze, aromája, hogy tudd, mire számíthatsz majd később, egész életedben. És szerencsém volt, mert Kálmi - leszámítva azt a szopatást, azt a kurva-kalandot - több mint két évig volt a társam, a szeretőm, mellette kezdtem nővé érni, mellette nőtt a mellem, mellette tanultam meg, milyen fazonra vágjam a puncim szőrzetét, mellette kóstoltam bele a testi örömekbe.

Mellette szerettem meg a baszást.

Ezt most csak azért mondom így, mert később már őt is megcsaltam.

Őt, az elsőt, őt, a szüzességem elrablóját.

Az élet hamar a fejemre koppintott. Vagy azt is mondhatnám, jókorát belém rúgott gyerekként. Amikor a legtöbben még azon sírnak, hogy nem kapják meg a kedvenc parfümjüket, azt a magas szárú, rózsaszín Converse tornacipőt, a mell alatt végződő topot, akkor én már pontosan tudtam, mi az a halál, mit jelent a veszteség, mit jelent a dráma, és mit jelent - mit okoz a szerelem.

Hallod ezt, Kálmi?

Íme, Barcelona. Íme, Katalónia.

Tíz éve, gyerekként masíroztam be ide, telis-tele naivitással, tisztasággal, ártatlansággal.

Most már nő vagyok, az életet féktelenül habzsoló, a férfiakkal játszó, a férfiakat kihasználó, a férfiak által kihasznált nő.

Itt vagyok, Katalónia, itt vagyok megint.

Kálmi, te is tehetsz róla, hogy most sírok, arról, hogy most némán zokogok.

A végzet ott körözött körülöttünk. Éreznem kellett volna, s akkor talán minden másként alakul. Bár így utólag azt mondom, ha az ember menni akar, akkor menjen. Ha tovább kell lépni, ha új utat kell választani, akkor nincs értelme maradni, nincs értelme tökölnödni. Részvétből, szánalomból, gyávaaságból vétek egy helyben topogni. A kapcsolatunk Kálmival átlagossá vált. Jó és rossz értelem-ben egyaránt. Tudtam, hogy szeret, hogy én vagyok neki a legfontosabb. Már nem kellett félnem, hogy kurvázik, hogy elcsavarog, hogy hazudik. Az enyém volt, testestül-lelkestül. Mondhatnám, hogy én meg az övé, de ez az idő múlásával egyre kevésbé volt igaz. Teltek a hónapok, mi összetartoztunk, egy pár voltunk, de nekem egyre csak nyílt ki a szemem, egyre többet kacérokodtam különböző férfiakkal, pedig még gyerek voltam. Igazi nagy gyerek.

Egyébként azóta rájöttem, hogy mi a baj.

Hogy mi, a Facebook-generáció tagjai miért vagyunk rosszabbak, vagy inkább mások, mint az előző nemzedék. Vegyük csak Egerszegi Krisztát, az én igazi példaképemet. Pontosan tudom, hányan voltak oda érte, hányan szerették volna elcsábítani, ágyba cipelni, megkapni, birtokolni, vagy egyszerűen csak megkóstolni. De Egér tisztességes volt, erkölcsös, hogy azt ne mondjam, szűzies. Őt valóban csak a sport érdekelte, a versenyzés, a győzelem. Talán észre sem vette a férfiak biztató tekintetét, talán fel sem fogta, hogy a beszélősök, a kétértelmű mondatok mit takarnak. Bár így visszagondolva, volt egy olyan pillanat, amikor az egyik sporttársához (náná hogy kajakoshoz) fordult, s arra kérte, vigyázzon rá ott kint, a messzi távolban, vigyázzon rá, óvja őt a férfiaktól.

Ők még tudtak nemet mondani.

Nem csak Egér, talán többen is, az még másik generáció volt. Mi viszont, néhány évvel később már csak élvezkedtünk, élvezkedni akartunk. Enni, inni, baszni, nevetni. Kálmi az ő visszafogott, egyre inkább befelé forduló énjével sehogyan sem passzolt ebbe a folyamatba. A folyamatba, amely bennem, a lelkemben, a testemben zajlott. Nem látta vagy egyszerűen csak nem akarta észrevenni, hogy

változom, hogy más lettem. Hogy már nem ugyanaz a lány vagyok, akibe beleszeretett, akinek elvette a szüzességét.

Az úszótársam volt az első, akivel megcsaltam.

Az úszótársam, aki épp a példakép kedvese volt évekig, aki ugyancsak kikezdett mindenkivel, mindenkit meg akart kapni, mindenkit meg akart hódítani, engem is, a kislányt. Kinéztük már egymást, mindketten tudtuk, idővel ágyba bújunk, pusztán az volt a kérdés: mikor és hol leszünk először egymáséi. Az egyik délelőtti edzésről aztán egy autópálya melletti motelba vitt, meglehetősen lehangoló hely - lehangoló helyzet. A hajdani magyar vegyes váltó állandó tagja ismerte a terepet, talán neki a szituáció sem volt kínos. Én azonban furcsán éreztem magam, elpirultam, amikor a recepciósnak jeleztük, mindössze néhány órára veszünk ki szobát. Azt gondolhatta, a jóképű sportoló megdönt egy csinos prostit - de nem érdekelt; ha kurvának néz, hát nézzen annak. Úgy voltam vele: ha amerikai filmet játszunk, ám legyen. Útszéli motel, olyan, mint a *Psychóban*, kit érdekel. Vonzott a fiú, izgatott az is, hogy kivel volt ő együtt korábban évekig. Volt bennem némi félsz, tán némi lelkiismeret-furdalás is, de ott és akkor már nem volt visszaút. Heves csokolózással kezdődött az együttlét, majd lekerült ró-

lunk a ruha, az úszó pedig hátulról tette belém a hatalmas farkát. Miközben ki-be lökte a puncimba a vastag péniszét, a seggemet dicsérte. Azt mondta, olyan formás a popóm, mint a régi csajáé. Jólesett, hogy egy úszóbajnokhoz hasonlít. Ahogy az aktus is finom volt, a kutyapóz után oldalról is belém hatolt.

A szellem kiszabadult a palackból.

A kis Niki, a hűséges, szüzességét elvesztő kiscsaj egyszer csak szexi nővé változott, afféle démonná, aki egyik pasit a másik után hódítja meg. Ha azt mondom neked, hogy az élvezetes dugás után megint sírtam, tán el sem hiszed, pedig így volt. Zokogva „ünnepeltem meg” életem első félrelépését. Az első igazi megcsalását. Mondjuk, nem volt sok idő sajnálkozni, a szex után pattantunk is a kocsi-ba, és indultunk vissza a délutáni tréningre. Hogy megelőzzük az esetleges pletykákat, „partnerem” az uszodához közeli bevásárlóközpontnál tett ki az autóból.

Ennyire egyszerű ez?

Mondtam magamban másnap.

Kálmi, persze, semmit nem vett észre ebből az egészből. Akkor már tudtam, hogy a kapcsolatunk megpecsételődött, hogy előbb-utóbb szakítok veled, hogy továbblépek a szex útján, tovább, egészen ad-

dig, amíg valaki jól, férfiasan a magáévá nem tesz. Mert erre vágytam, egyre csak erre vágytam.

Furcsa erről éppen itt, Barcelonában mesélni. Éppen itt, abban a városban, amely nekem tíz éve még Kálmiról szólt, hiába voltunk távol, rá gondoltam, őt hívtam, utána sóvárogtam. Aztán folytattam a hódításaimat. Jött a vidéki kenus, aki rengeteg érmet nyert. A huncut szemű csábító. Valamilyen rendezvényen találkoztam vele, ott volt megannyi sportoló, olimpikon, álltunk körbe egy nagy teremben, ő a barátnőjével volt, aztán valahogy egy titkos mozdulattal, a kedvese háta mögött a kezembe csúsztatva a telefonszámát, én meg az enyémet adtam oda neki. Már nem volt fék, már nem volt erkölcsi gát, akartam őt. Akartam őt is. Első alkalommal, egy házibulin vonultunk el - kettesben. Egy úszótársam tartotta az összejövetelt, amelyre a kenus is hivatalos volt. Nem méregettük sokáig egymást, egy megfelelő pillanatban felosontunk a lépcsőn a hálóba. A kenusok teste izgatóbb, mint a kajakosoké: amíg a kajakosoknak vézna, vékonyka lábak tartják a hatalmas felsőtestüket, a kenusoknak a combjuk, a vádlijuk is izmos. Szerencsére volt a szobában gumi, így a srác az ágyra lőkött, és belém tolt méretes farkát. Néztem a szemét, amely valósággal szuggerált, miközben ringatózott rajtam. Ott már lelkiismeret-

furdalás nélkül merültem el a testi örömeimben, simogattam, markoltam, fogtam, éreztem a testét, az izmos farát, a kigyúrt karjait, a vállát - ő pedig vehemensen baszott. Nem volt kérdéses, ki a főnök az ágyban, nem tartalékolta az erejét, forgatott, szinte dobált a péniszén. Tisztességesen dolgozott rajtam, kapkodta a levegőt, és elkezdett izzadni. Bár ne tette volna... Ahogy csurgott róla a víz, megcsapott a bűze, a verejtékének markáns szaga. Amikor végeztünk, és visszamentünk a nappaliba, mindenki az étkezőasztalnál ült. A helyzet egyértelmű volt: a kenus vörös fejjel, izzadtan, büdösen lépkedett le a lépcsőn...

Néhány hét múlva járt legközelebb Pesten, akkor egy kölcsönlakásban „randevúztunk”, ott ültem bele a farkába. Aztán kiderült: a kenus nem csak az ágyban, a telefonban is igen mohó! Azt javasolta, legyek a szeretője - na, ebbe már nem mentem bele.

Naná hogy Kálmán erről sem tudott.

Ő csak szeretett. Ő csak szeretni akart. Még most is hallom, ahogy esküvőről, közös gyerekről, közös életről beszél. És én csak hallgattam, talán bólogattam, talán hümmögtem, talán megsimogattam, miközben gondolatban már egészen máshol, egészen másnak a karjában jártam, mert a kenus vitt tovább, egyszer például egy barátjának a kocsjában ültünk,

én meg a kenus hátul, a kormánynál Gergő, a szakács. Gergő a kenus haverja. Mi hátul, az ülésen csókolóztunk, öleleztünk, egymást simogattuk, egymás nadrágjába nyúltunk. Gergő a tükörből figyelt, én meg a tükörből figyeltem Gergő szemét. Szinte megbabonázott.

Érted ezt?

Az egyikkel smárolsz, a másikkal szemezel. Ott és akkor kellett volna megijednem saját magamtól. Kiszállni az autóból, üvölni egy nagyot, hogy állj, ez így nem lesz jó, ez így nagyon nem lesz jó. De eszembe sem jutott ilyesmi. Élveztem a helyzetet, élveztem a pillanatot, aztán a kenustól elkértem Gergő telefonszámát, azzal az indokkal, hogy megköszönjem neki a közös kirándulást. Együtt vacsoráztunk mi, hárman, mindent Gergő fizetett, és illedelmesen hálát akartam rebegni neki. Másfél órát beszélünk telefonon, majd találkoztunk, majd dugtunk, majd szerelembe estünk.

Akkoriban mondtam meg Kálminak, hogy vége, hogy ennyi volt. Több mint két év után. Sírt. Könyörgött. Felkavaró pillanat volt, de tudtam, hogy mennem kell tovább, hogy az utam messzire visz tőle. Akkor már tisztában voltam a saját vágyaimmal - a megzabolázhatatlan vágyaimmal.

Tíz éve itt, a repülőtéren, Barcelonában még min-

den tisztának, világosnak tűnt. Egy voltam a sok sportolólány közül, aki komoly társra, szeretetre vágyik, akinek elég egy fiú nevelése. Most újra itt vagyok, ugyanott lépkedek, és mintha nem is ugyanaz az ember lennék. Kálmi borzasztóan viselte mindazt, ami akkor történt. Hívogatott, azt akarta, hogy találkozzunk, azt akarta, hogy felmenjek hozzá. Képtelen voltam rá. Már Gergőé voltam, már hozzá tartoztam, mégis engedtem Kálmi unszolásának, de csak az utcán, csak tisztos távolból, mintha csak barátok lennénk. Soha nem felejttem el, búcsúbulit rendeztünk, jól hallottad, Kálmi meg én egy közös italozással köszöntünk el egymástól. Jól berúgtunk, bár nem hiszem, hogy Kálmi ettől megkönnyebbült volna.

Aztán jött egy péntek, egy szörnyűséges péntek.

Ennél már csak a szombat volt rosszabb, borzalmasabb.

Szóval azon a pénteken Kálmi kétszer hívott, én Gergővel voltam, még az is lehet, hogy éppen szerelmeskedtünk, hogy egymás testét csókoltuk, hogy élvezkedtünk. Lehalkítottam a telefont, hogy Kálmi ne zavarjon, kétszer egymás után. Szombat reggel anyám hívott, s azt mondta: beszélnem kell veled, lányom. Azt tudnod kell, hogy az anyám minden fiútól féltett, azt mondta, csak olyan srácot hozzak haza és mutassak be neki, aki a férjem lesz.

Röhejes, igaz?

Képzelted, a mai világban, férj, meg hasonló, ha, ha, ha. Kálmiért sem volt különösebben oda, és arra is emlékszem, hogy egyszer, amikor nem akartam hazamenni, odajött a buszmegállóba, ahol álltunk, és jól felpofozott. Nagyon kikaptam, sírtam, zokogtam, toporzékoltam.

Szóval azon a szombaton hívott az anyám, és amikor találkoztunk, azt mondta, szörnyű dolog történt, Kálmi öngyilkos lett.

Bólogattam, de nem fogtam fel, amit mondott. Nagyjából két hónap telt el a szakításunk óta. Láttam, hogy Kálmi megborult, hogy elhagyta magát, megnövesztette a haját, ápolatlan lett, megváltozott. Egyik munkahelyet cserélte a másikra. Éreztem, hogy nincs rendben, hogy nem találja a helyét, de nem sejtettem, hogy mire készül. Azon a pénteken, azon a rohadt pénteken a barátaival buliztak Kőbányán, egy tízemeletes panelházban. Ittak, s alighanem drogoztak, mert ez a menő, ez a nagyon divatos élvezkedés. Aztán Kálmi, ahogy elmesélték, felment a tizedikre, majd a tetőre, s onnan a mélybe vetette magát.

Nem nagyon tudtam megszólalni. Aztán hol csendben néztem magam elé, hol szipogtam, hüppögtem, a könnyeimet törölgettem.

Ha arra gondolsz, hogy lelkiismeret-furdalásom volt, hát tévedsz. Akkor már külön utunk volt, és ez így volt helyes. Mégis fájt, ami történt, egy értékes ember ugrott a halálba, feltehetően miattam.

Azt képzeld el, hogy a barátai meg akartak venni. Engem okoltak a Kálmi haláláért. Emlékszem a temetésre Újpesten: ott álltam a szülei mellett, akik kedveltek, akik soha egy rossz szót nem szóltak hozzám, és rettegtem, hogy a szertartás végén valamilyen haver leüt, a földre döngöl.

Ha hiszed, ha nem, Kálmi ott maradt velem sokáig.

Láttam őt többször is. Amikor mentem Gergőhöz, leparkoltam a kocsival, ami akkor már volt, mentem a lépcsőházban, szaporáztam a lépteimet, és éreztem, hogy néz, hogy Kálmi figyel... Hátborzongató. De máskor is előfordult ez, különböző szituációkban, tudtam, hogy ott van, hogy haragszik rám, hogy nem tud elszakadni tőlem. Nagyjából fél évig tartott, mire mindez elmúlt. Évek teltek el azóta, Kálmi nagymamája, akinek a lakásában elvesztettem a szüzességemet, azóta is többször ír nekem. Például, amikor a budapesti úszó-Eb-n szerepeltem nem különösebben jól, alighogy kimásztam a medencéből, már ott volt az e-mail, amit a nagytól

kaptam. Azt írta: „Látod, Niki, Kálmi most büszke lenne rád...”

Mintha gyomorszájon vágta volna.

De már elmúlt, ez is elmúlt, mint ahogy már Gergő sincs rég mellettem, tőle is továbbléptem. Őt is megcsaltam, őt is lecseréltem. S ha arra gondolsz, hogy Kálmi halála, zuhanása valamiféle figyelmeztető jel volt a számomra, akkor tévedsz. Az élvezkedés hajója akkor már ment megállíthatatlanul a folyón, újabb és újabb utasokkal, újabb és újabb kikötőkkel. Mindenhol én voltam a főszereplő. De ez még csak az út legeleje volt, a legeslegeleje. Kálmi értelmetlen halála sem tántorított el attól, hogy folytassam, amit elkezdtem, a perverz örömök hajszolását, a kielégülés utáni vágy keresését, a férfiak hülyítését. Sportoló voltam, élsportoló, olimpiikon, és akkor már nem csak az úszást, de a baszást is versenyszerűen űztem.

Sajnos a legnagyobb sikeremet az utóbbiban értem el. De nem bánom. Ha meghallgatod majd, amit Barcelonában mesélek, talán ezt is megérted.

S azóta, biztos vagyok benne, Kálmi is megbocsátott ott fenn valahol, egy vidám bárányfelhőn ücsörögve.

Vagy csak szeretném, hogy így legyen.

Álltam ott a flaszteren gyertyával a kezemben. Ott volt mellettem anyu, ő is markolta a gyertyát, szinte kapaszkodott belé. Nem szóltunk semmit, nem beszélgettünk, néztük a vérfoltos betont, ahová Kálmi lezuhant onnan fönről, a magasból. Sírtam, s talán magamat is sirattam. Magamat, amiért megváltoztam, amiért továbbléptem, amiért kalandvágó lettem. De onnan már nem lehetett visszafordulni. Az ördög bennem volt, s nőtt, egyre csak nőtt. Átvette a hatalmat, és irányított. Amikor Kálmi öngyilkos lett, már nem szerettem, s ezt ő pontosan tudta. Akkor már nem az a bájos, naiv kislány voltam, aki ott, a nagymama lakásában, ebédidőben odaadta magát neki.

Előbb rántott csirke, aztán a friss pipihús.

Én magam.

A vágy hajtott egyre messzebbre, egyre csak tovább. Megannyi jó pasi, megannyi csábító tekintet,

széles váll, izmos bicepsz, feszes fenék. Őket akartam. S akkor ott, a véres flaszteren toporogva még nem is tudtam, mennyire őket akarom, hogy milyen erős lesz ez a hajtóerő, amely egyik kalandból, egyik ágyból a másikba repít.

Itt is. Most is, Barcelonában is. Nézem a férfiakat, szeretem nézni őket, ahogy futnak, ahogy megigazítják a hajukat (már amelyiknek van, ugye), ahogy lazán rápillantanak a márkás karórájukra, ahogy megkötik a nyakukon a sálát, ahogy rám néznek, s ahogy látom a szemükben a mohó vágyat. Csodálatos ez a kavalkád. Nem tudok betelni vele. Látszólag megannyi jól öltözött, önbizalomtól duzzadó pasi rohangászik a világban, itt a barcelonai repülőtéren is, és persze bent, a városban, a Las Ramblason. Szívesen beszélgetnék velük, csak úgy, flörtölve. Akkor aztán kiderülne, hogy az a hallatlan magabiztosság csak színjáték, valamiféle álca. A legtöbbjük súlyos titkokat cipel. Valamelyik repülőmodelleket gyűjt, vagy gyárt, van, amelyik gombfocizik, olyan is akad, aki esténként egyedül issza otthon a rumot, miután felszippantott néhány csík kokót, és a legtöbb, ebben biztos vagyok, valamiféle perverzióra hajlamos.

Valahol borzalmas ez.

Már attól is elrettenek, amit az egyik magyar újság hirdetés rovatában láttam. Lányok árulták ma-

gukat, volt, aki masszörként, volt, aki unatkozó háziasszonyként. Akkor akadt meg a szemem az egyik fotón, mellette a szöveg: „Izgalmas nagy elvárásol”. Volt hozzá egy kép is, egy nagyjából hetvenéves mamóka mosolygott kacéran. A hirdetés mellé emelt díjas telefonszám volt megadva, ebből aztán kitaláltam, hogy ez szextelefon. Olyan vonal, amelynek a túloldalán egy nagymama van, aki nagy valószínűséggel épp lecsót főz, lekvárt tesz el, vagy a balkonon locsolgatja a muskátlit. Ha erre van igény, márpedig ezek szerint van, akkor ez a világ nagyon romlott, vagy inkább bomlott.

Nem szeretem a perverziót, pedig imádom a szexet. De eddig szerencsére elkerültek a gyomorforgató trükköket, szodomazo praktikákat igénylő pasik. Egyszer, emlékszem, összejöttem egy másik kontinensen dolgozó magyar úszóedzővel. Fiatal volt, jóképű, és ellenállhatatlan.

Az egyik magyarországi látogatásán ismerkedtünk össze, és megbeszéltük: ha legközelebb itt jár, kettesben is találkozunk... A kedvese nélkül utazott, szóval még csak füllentenie sem kellett, miért tűnik el néhány órára napközben. Én szereztem kölcsönlakást az egyik korábbi pasimtól. Szép, mi? Ő persze, az exszerető - aki rutinos volt ebben a „műfajban” -, vigyorogva adta oda a kulcsot, talán még

jópofa megjegyzést is tett, de nem érdekelt. Mentünk föl az úszóedzővel vágyakozva, aztán egymásnak estünk, a keze és a nyelve mindenhol megérintett, hosszú ideig ölelt, simogatott. A rozoga ágyon, amelyen a házigazda orrba-szájba dugja a nőket, érzéki módon dugott meg. Szorított, tartott, ölelt, közben forgatott, és több pózban is a magáévá tett. Láttam rajta, a csúcshoz közeledik, mert felgyorsultak a mozdulatai. Aztán hirtelen megfordított, hasra fektetett, és szólt, maradjak úgy.

„Meg ne moccanj...”

Ezt kérte határozott hangon, ellentmondást nem tűrve.

Teljesítettem a kívánságát, s tán kissé meg is ijedtem ettől a hangtól, s arra gondoltam, mit csinál most, előveszi a láncfűrész, kalapácsot, vagy tudom is én, mit. Feküdtem ott feszülten, kiszolgáltatva, egyszersmind felizgulva. S a férfi, aki ült rajtam, akinek a szorításában szinte mozdulni sem tudtam, a hátamra élvezett, a hátamra spriccelt. Úgy éreztem, mintha a Niagara-vízesés alatt feküdnék, ilyen bőséggel, ilyen mennyiséggel ritkán találkozik egy nő. Gondolom, jó régen szexelhetett.

„Mondom, meg ne moccanj...”

Ezt mondta újra, majd a két kezével elkezdte szétkenni rajtam a spermáját, mintha valamiféle test-

ápolóval babusgatna. Jutott a tarkómra, a könyökökre, a combomra, a fenekemre. Tiszta ragacs voltam. Nem értettem akkor, egyáltalán nem értettem, mit élvez ebben, és mi a jó ebben neki. Ma már tudom, a férfiak kiélik rajtunk a kisdéd játékaikat.

Talán az a kasmírpulóveres, sporttáskát cipelő, farmeros pasi is ilyen, aki itt megy előttem. Szép, formás feneke van. Úgy áll rajta a Levis, mintha rá rajzolták volna. A férfiaknak fogalmuk sincs, mennyire fontos nekünk, nőknek is a fenék. A legtöbbjüknek olyan lapos, hogy ránézni is rossz. Löttyög rajta a nadrág, előnytelen, ízléstelen, hervasztó. De ez itt, na, ez egy gyönyörű példány. Belecsípnék, belemarkolnék legszívesebben.

Barcelona, te csodás.

A kalandok Mekkája. A szenvedélyek fellelője, a dugás fővárosa, vagy csak én érzem így? Majd meglátjuk, mindenesetre megválogatom, hogy kivel állok szóba, kinek hagyom, hogy megérintsen, hogy megismerjen. Mert kalandban, olykor nagyon félresikerült kalandban is volt részem bőven. Tudom már, miért figyeltem fel erre a kasmírpulóveresre - nem csak a jó segge miatt... Egy ugyanilyet csíptünk fel az egyik budapesti szórakozóhelyen. Én meg a barátnőm. Ittunk, abban is egész jók vagyunk, aztán a barátságosnám leparkolt ennél a srác-

nál, jó sokat beszélgettek. Csatlakoztam hozzájuk, s azt mondtuk a fiúnak, mit szólna egyszerre két nőhöz az ágyában? Van olyan férfi, aki ettől nem indul be? Ugye hogy nincs. A legtöbbször az a baj, hogy tele van gátlásokkal, leginkább a farka mérete miatt. Más sem néznek, mint pornófilmeket, azokban, persze, hatalmas szerszámú főhősök nyargalásznak az órahosszat sikítózó, vonagló cuncimókusokkal. Ebből aztán rögtön jön a kisebbségi komplexus, a szerencsétlen férfiember kimegy pisilni vagy maszturbálni, aztán mit lát, hogy az övé a fele vagy a negyede a főhősének.

A hatalmas fallosz mint a boldogság forrása.

Vicces, vagy talán nem is annyira. A repülőn olvastam valamelyik újságban egy felmérést (nem unják még ezt a témát), hogy igenis a méret a lényeg. Mintha eddig nem tudtuk volna, de ezt most immár ezredszer, tudományosan is bebizonyították, brit tudósok megmondták, leírták a frankót, hogy a nők igenis a tisztas méretekkkel büszkélkedő fütykőst szeretik. Amúgy érthető: az élmény, az élvezet forrása töltse be a teret, töltse be az űrt, különben olyan, mintha ott sem lenne.

No, de vissza arra az estére.

Szóval a srác rögvest belement, és mi hárman, a barátnőm, a fiú meg én felmentünk a hímnemű

lakására, ahol képzelheted, még az anyja is otthon volt. Ezt onnan tudom, hogy amikor a barátnőmmel elkezdtük izgatni egymást, miközben a srác fürdött, a mama ránk szólt a szomszéd szobából: „kedveseim, ha kérhetném egy kicsit halkabban...”

Durva. Nagyon is durva szituáció.

De, ha már ott voltunk, és persze jól be voltunk rúgva, eszünkbe sem volt abbahagyni ezt az izgalmas játékot, ami attól is volt ennyire vad, hogy a barátnőmmel akkor nyúltunk egymáshoz először

- úgy. Már korábban is vibrált körülöttünk a levegő. Ezt egy nő pontosan érzi. Állítom, nincs olyan csaj, akinek ne fordult volna meg a fejében legalább egyszer, hogy milyen lehet csókolózni egy gyönyörű lánnyal. Lehet tiltakozni, de ezt akkor is tartom. Szóval mi ott ketten nyaltuk, faltuk egymást, egyre jobban belelendülve, egyre jobban felizgulva. S jött be a srác, rácsodálkozva (vagy talán nem is annyira) belevetette magát a küzdelembe. Azt tudnod kell, hogy a barátnőm, ez a tündéri lány, akinek olyan finom a nyelve, hogy nehezen tudtam betelni vele, sokkal visszafogottabb, hogy azt ne mondjam, szégyenlősebb, mint én. Bennem vad ösztönök tombolnak, én rávetem magam az áldozatra, szinte felfalom, bekebelezem, ő pedig csak simogatja, becézgeti, babusgatja. Emlékszem, még rám is szólt a

drága, hogy ne olyan hevesen, ne olyan keményen, ne olyan durván az ujjammal. Mondom, jött be a fiú, és mi kezelésbe vettük, négy kéz simogatta, izgatta, és ő szerelmeskedni kezdett a barátnőmmel, gyengéden, amit én nem nézhettem sokáig tétlenül, rávettem magam, átvettem az irányítást, meglövigoltam, mintha nyeregben ülnék, s ekkor azt mondta: „Jaj, lassíts, ne olyan hevesen, mert mindjárt elélvezek...”

A nyamvadt féreg.

Hát mit képzelt ez? Idejövünk ketten, levetkőzünk neki, izgalmas ajándékkal lepjük meg - önmagunkkal -, erre ez képes pillanatok alatt elmenni? Na, azt már nem. Leugrottam róla, jól elküldtem a picsába, azt mondtam a barátnőmnek, tessék, a tiéd, azt csinálsz vele, amit akarsz. Aztán közben, azazhogy a dugásuk közben kitöröltem a fiú telefonjából a számomat, nehogy eszébe jusson felhívni. Álmos voltam, aludtam, ők pedig kúrtak melletttem. Lassan, kimért mozdulatokkal. Úgy, ahogy én nem szoktam. Lehet, hogy velem van a baj, de nekem bírja egy férfi. Bírja jó sokáig, mert különben nem élvezek el, nem szerez örömet. Hány és hány ilyen kudarcélményem volt. Talán ezért is váltogattam olyan gyakran a szeretőimet, mert a legtöbb pasi képtelen volt kielégíteni.

Gyorstüzelő kis pöcsök.

Reggel felébredtem, és mit látok? Megint dugnak. Akkor már berágtam, mondtam a barátnőmnek, na, most hagyd abba azonnal, mennünk kell, vagy jössz velem, és elviszlek az autómmal, vagy itt maradsz, s akkor gyalogolhatsz. Morgott, felöltözött és elmentünk. Nem volt egy nagy este. Kész szerencse, hogy a gyerek nem emlékezett a nevemre, ráadásul félhomály volt, részegek voltunk, így meg se ismert volna, ha legközelebb találkozunk.

Megszámlálhatatlan ilyen kalandom volt.

Hogy ezekhez van-e bármi köze annak a tragédiának, amit átéltem Kálmi öngyilkosságával, azt nem tudom. Hogy megroppant-e a lelkemben valami, hogy kizökkentem a való világból és a szexualitás világába menekültem, az tény. Túl korán, túl váratlanul, túlságosan felkészületlenül bukkant fel a végzet.

A halál futott egy tiszteletkört - de én nem néztem rá.

Valamiféle védekezés volt ez a valósággal szemben. Egy biztos, rossz kislány lettem, megzabolázhatatlan, élvhajhász, szexmániás.

Majd elmúlik, majd lecsillapodom, majd átlagossá válok, majd tündér leszek. Egyszer talán. Lehet, hogy nem is olyan sokára. Mert erre vágyom,

a harmóniára, az átlagos, főzős, popcornos, tévé előtt ülős, befőttes hétköznapiakra. Erre vágyom, de közel sem biztos, hogy képes leszek úgy élni, hogy képes leszek megváltozni, hogy képes leszek leállni, vad csábítóból krumplifőzeléket kavargató, szolid asszonykává formálódni. Félek magamtól, és félek a jövőtől is.

Talán Barcelonában, talán majd itt átalakul bennem sok minden.

Ezek az illatok, ezek a hangok, ezek a fények. A mediterrán fények a pálmafákkal, a jó illatú, jól öltözött pasik, a vidáman csilingelő, csivitelő nők, talán ez az új közeg utat mutat.

Talán.

Na, de nézzük a címet, hová is kell mennem. Ez az, itt van a cetli, itt van a kis papírka. Hopp, ott egy taxi, már pattanok is bele, már ülök hátra, már mosolygok, a sofőr, a borostás, barna szemű, barna hajú katalán sofőr vigyorog, néz a tükörből, bámul rám, s ha azt mondanám neki, menjünk le a tengerpart-ra fürödni, csak úgy, ruha nélkül, mi ketten, hagyná a fenébe a melót, a pénzkeresést, jönne velem. De most nem csábítunk, most nem. Megyek a kitűzött cél felé, megyek valakihez, aki talán segít, aki felnyitja a szemem. Már persze, ha valóban ezt akarom.

Barcelona.

A Las Ramblason elképesztő tömeg hömpölyög,
özönlik, mindenkit magával ragad ez a túlsordu-
ló életimádat.

Megjöttem.

Kérdés, hogy majd innen hová és merre indu-
lok tovább.

Alejandro, édes Alejandro.

Nevezhetnélek Pedrónak, Sergiónak, vagy Antoniónak is, de én ragaszkodom az Alejandrohoz, már csak Lady Gaga miatt is. Remélem, otthon vársz, ahogy megbeszéltük. Ha minden jól megy, ott ücsörögsz majd az El Ravel negyed szűk utcácskákkal, vékonyka, már-már áthatolhatatlan sikátoraival színesített negyedében, abban a kis lakásban. Ott lesz nálad az én Jónásom, és te leszel a gyóntatópapom. Kiöntöm neked a lelkem, elmondok mindent, amit csináltam. Egyetlen bűnömet sem titkolom el.

Édes, édes Alejandro.

Már csak barátok vagyunk, az évek alatt azokká váltunk. Egy törökországi nyaraláson, Alanyában ismertelek meg, amikor az augusztusi forróságban majd leégette a talpam a tenger homokja, és te odaadtad a saját papucsodat, hogy aztán aznap este jól seggbe kúrjál. Akkoriban így ment ez nálam,

és persze nálad is. Kergettük mindketten az orgazmust, én a pasikat, te a nőket hajszoltad. Minderől órákig meséltél nekem, miközben a naplementét bámultuk, és sört vedeltünk, ultra all inclusive formában. Soha nem felejttem el, amit akkor mondtál: „Mindig valami titkot kerestél a nők szoknyája alatt.” Ha jól emlékszem, ezt valami francia filmből idézted, és afféle mottóvá vált a számadra. Néztelek ott a tengerparton, szikár, fekete hajú, barna szemű spanyol fickó, ábrándos tekintettel, aki versenyszerűen dugja a nőket. Én sem tudtam ellenállni neked. S persze beszéltél a munkádról is, hogy valamiféle reklámszakember vagy, aki a világ minden szemetét rásózza az emberekre. Aki gyakorlatilag szennyezi a világegyetemet, s aki miatt állandóan a nyálunkat csorgatjuk, olyasmire vágyakozunk, amit ritkán vagy soha sem érünk el.

Nevettél, kárörvendőn neveltél, amikor erről meséltél. Néztél magad elé, talán nem is a tengert, a hullámzó, fröcskölő vizet nézted, amikor kijelentetted, hogy az ember tulajdonképpen éppen olyan termék, mint egy centrifuga, mint egy sport Mercedes, vagy mint egy hamburger, és az embernek is korlátozott a szavatossági ideje. Minden és mindenki megvehető, tetted hozzá tökéletes angolsággal. És én bólogtattam, ittam a szavaidat meg a sört, hisz oly gyerek

voltam még, és oly lelkes. Ott a tengerparton, ahol alig vártam a monológod befejezését, ahol alig vártam, hogy a számba vegyelek.

Mondom, már csak barátok vagyunk.

A vágy, huss, elszállt, elillant. De a kapcsolat megmaradt, a világhálón kommunikáltunk, vagy telefonon beszélgettünk, már persze, ha volt időm. Te újra és újra tudtomra adtad, jöhetek, amikor csak akarok, az ajtód nyitva. Nem felejtetted el a tudtomra adni, hogy majd mesélsz nekem Antoni Gaudíróól, a zseniális építészről, Bernard Malamudról, Philip Rothról, Milan Kunderáról és még ki tudja, hány íróról. Aztán a zenéidről, amelyekkel én nem nagyon tudok mit kezdeni, a vad, zakatoló rockmuzsikáról, a Rammstein agyzúzásáról. Ez is csak hangulat nálad, Alejandro, pontosan tudom. Máskor meg csendre vágysz, finom zongoramuzsikára Harold Budtól, vagy öngyilkosságra buzdító, lelassult dallamokra Mobytól.

Neked fogok mesélni, Alejandro.

Te leszel az, aki eldönti, hogy igazi kurva lettem, vagy csak az élet örömeit tízszeres-százszoros erővel meg- és átélő ember. Mert téged, Alejandro, a megannyi alkalmi dugás után elismerően Casanovaként emlegetnek az ismerőseid, úgy tekint rád az emberiség, mint egy remek teljesítményt nyúj-

tó férfira, aki úgy mosolyog, úgy udvarol, úgy csábít, hogy nincs nő, aki ne szabadulna meg pillanatok alatt a tangájától a kedvéért. Ám ha egy nő teszi ugyanezt, mondjuk én, akkor ordas kurvaként, lottyóként szexmániásként emlegetik. Nincs ez jól így. De majd megcáfolsz engem, Alejandro, és arról is véleményt formálsz, tudom, mert ismerlek, hogy miért is nem nyertem olimpiát, vagy világbajnokságot, esetleg Európa-bajnokságot. Hogy miért nem léptem fel a dobogó legfelső fokára, a csúcsra, ahová talán a tehetségem miatt eljuthattam volna. Jó lesz veled. Ott ülünk majd ketten, abban a különleges hangulatú szobában, bekapcsolod valamelyik dekadens, érfelvágós zenédet, és én mondom, mondom a magamét, miközben iszunk, vedelünk - te száraz vörösbort, a legjobb fajtából, én meg gin-tonikot, egyiket a másik után. Aztán felpattanunk és te elviszel táncolni, a Sala Metropolisba, hogy vadul, ezer fokon égve tomboljunk egy nagyot. Majd hazamegyünk, vissza a lakásodba, és én nyugodtan alszom melletted, mert már nem akarsz megkúrní.

De itt van, ez az a cím, ez az a ház, megjöttem. Sok mindent cipelek magammal és magamban. Laza nyári rucikat, szexiset, kihívót, kopott farmert, szandált, tornacipőt, falatnyi topot, testre simuló pólót, színes kendőket - és sötét gondolatokat.

Hivatalosan téged kereslek most, Alejandro, de valójában magamat kutatom. Mert te, lassan közel a negyvenhez (amúgy szeretem az érett, sármos pasikat...) már ráleltél a titokra, hogy miként is lehet leállni, nem állandóan a dugást, a kielégülést hajszoalni. Te már tudsz nemet mondani, a legjobb seggű nőt követve is két lépés után visszafordulni, s tudsz elvonulni, magadba szállni. Pedig mindig azt hajtogattad, élj a mának, élj a pillanatnak, használj ki mindent és mindenkit. Kefélj liftben, háztetőn, a temető falának támaszkodva, vagy egy rekettyés rejtékében. És én helyesltem, s úgy tettem mindent, ahogy mondtad, igaz, engem biztatni sem kellett. Tudod, Alejandro, attól félek, hogy a te immár lelassult életstílusod mögött azért csak lehet valamilyen titok. De ha akarod, úgyis elmondod, hogy miért is nem szaladsz, rohansz a nők után úgy, mint éveken át. Hogy miért ülsz le finom, puha zongoramuzsikát hallgatni, egy üveg borral a kezedben - ahelyett, hogy jól megbasznád az első, az utcán rád mosolygó nőt.

Itt vagyok, Alejandro!

Itt vagyok, ölelj át, szoríts magadhoz, és gyorsan tölts egy gin-tonikot! Igyunk a megérkezésemre, a sportsikereimre, s arra, hogy te reklámszakemberként egész életedben sikeresen hazudsz nekem és az

embertársaimnak. Hogy rábeszélisz egy-egy bárgyú reklámban bárkit egy új olajsütő vagy hajháló megvételére, és szinte behatolsz az emberek agyába.

Igyunk erre is.

S igyunk azért is, mert jó inni. Jó kikapcsolni, ellazulni, megmámorosodni. De ígérem, Alejandro, lesznek józan pillanataim.

Sőt, kijózanító történeteim.

„Háromszor ütött meg, háromszor vágott pofon...”

Vacsorázunk, Alejandro - minő meglepetés -, tapasztalat tett elém, ami azért ezen a vidéken jóval megszokottabb, mint a paprikás csirke vagy a hortobágyi palacsinta. Akkor már túl voltunk az örömködésen, megölelgettük egymást, mint két régi barát. Lezuhanyoztam, tiszta pólót, farmert húztam, és néztem ezt a férfit, ezt a negyvenhez közel járó katalánt. Nem volt jó passzban. Nyúzottnak tűnt. Nyúzottnak és rosszkedvűnek. Nem akartam rögtön kérdésekkel bombázni. Még mindig vonzó volt, még mindig ellenállhatatlannak tűnt, de valamiféle szomorúság költözött a szemébe. Picit megijedtem, a végén még én fogom vigasztalni őt, tőlem vár erőt, bátorítást, holott éppen azért jöttem hozzá Barcelonába, hogy segítsen, hogy utat mutasson.

Bölcsnek hittem, élettapasztalatokkal telinek.

Olyan férfinak, aki túl megannyi árkon-bokron, szakításon, szerelmen, már rálelt a titokra, és ha kérem, megmutatja nekem is. Ehelyett most itt ül velem szemben egy depressziósnak tűnő, halk szavú, visszafogott pasi.

Mitől ez a melankólia?

„Mondom, háromszor ütött meg...”

Kíváncsian néz rám, hogy újra ezzel rukkolok elő. Látja rajtam, hogy belevágtam a közepébe, hogy beszélni akarok mindarról, ami szó szerint ilyen meszszire repített.

„Ki a franc ütött meg téged háromszor...?”

Aztán nagyot kortyol abból a rubinszínű, száraz vörösborból, amelyet gondosan odakészített. Kényelmesen elhelyezkedik, nagyot sóhajt, mint aki felkészült a legrosszabbra, hogy itt majd órákon át egy huszoneves, sebekkel, indulatokkal teli csaj rinyálását hallgathatja. De nem érdekel. Az sem zavar, ha közben esetleg elalszik.

Az úgy volt, hogy tizenegy évesen ismertem meg a Cárt. A Kőér utcai uszodában edzősködött, én oda kerültem, s azt mondták rám, hogy tehetséges vagyok. Én meg elhittem. Akkortájt még szerettem úszni, nem mondom, voltak az életben annál érdekesebb dolgok is, mint hogy egyik faltól a mási-

kig tempóztam a vízben, de izgalmasnak tűnt, arról nem is beszélve, hogy jókat hülyéskedtünk az edzéseken, illetve az edzések előtt és után. Mert a tréning az bizony szent volt. Igazi szent tevékenység, ezt sulykolták belénk, és ennek mi később igazán örülhettünk. Megtanítottak bennünket szenvedni, a végsőkig kitartani.

A Cár kemény ember volt.

Most, így visszagondolva, rendkívül érzéketlen, durva lelkű felnőtt.

Csapni való, katasztrofális pedagógus.

De ha azt gondolod, hogy gyűlölöm, hogy valamiféle utálat dolgozik bennem, ahogy beszélek róla, tévedsz. Inkább közömbösséget érzek. De látod, lehet, hogy magamat is becsapom ezzel. Jönnek vissza az emlékek, és jönnek vissza az indulatok. Mert volt benne részem bőven. Akadnak persze kellemes, pozitív emlékeim is. Még szép, hogy akadnak, elvégre a fél életemben úsztam, több időt töltöttem az edzőmmel, a versenyzőtársaimmal, mint a szüleimmel vagy a barátaimmal.

Persze hogy mosolyogtam is.

És olykor győztem, diadalmasan, önfeledten ünnepelem.

De a sírásból jutott több, és a megaláztatásból. Ne gondoldj semmi rosszra, ne értsd félre a szavaimat,

de a Cár jobban szerette a fiúkat. No, nem úgy, nem valamiféle vággyal. Legalábbis mi ilyesmiről nem tudtunk. Egyszerűen arról volt szó, hogy a sráccokkal megértette magát. Velük leült beszélgetni, hozzájuk volt türelme. A legegyszerűbben úgy tudom kifejezni magam: a fiúkkal megtalálta a közös hangot, velünk, lányokkal soha, egyetlen pillanatra sem. Ha nekünk bajunk volt, ha mi lelkezni szerettünk volna, elhajtott, nem figyelt oda ránk, szóba sem állt velünk. Nem csak velem, a többi csajjal sem. Ha Lacika tüsszentett, már szaladt, kérdezte tőle, minden rendben van-e. S így ment ez nap nap után, hónapról hónapra, évről évre. Egyszerűen képtelen volt felfogni, vagy egyszerűen nem akarta tudomásul venni, hogy mi nők vagyunk, menstruálunk, a jóisten érzékeny lélekkel ajándékozott meg bennünket, hisztizünk és sírásra görbül a szánk. Nem tudott mit kezdeni ezzel. Elhahagyt, számtalanszor próbáltunk és persze próbáltam én is közel kerülni hozzá, vagy legalábbis olyan kapcsolatba, hogy odafigyeljen rám, ránk, hogy vegye észre, ha sírunk, ha fáj valamink, vagy ha egyszerűen csupán kikészültünk.

Ehelyett ütött.

Az első pofont egy edzésen kaptam. Már a tréning vége felé jártunk, amikor az egyik úszótársammal,

egy sráccal összenevettünk. Mondott valami vicceset. A hangulat azon a napon nem volt különösebben emelkedett, de hát ezt akkor mi már megszoktuk. Trágár jelzők, mocskos mondatok, kiabálások. Hányszor és hányszor hajtottam le a fejem, mintha ott sem lennék, amikor a Cár azt kiabálta Risztov Évának: „Mi a kurva anyádat csinálsz, takarodj ki a vízből a gecibe...” Legszívesebben a medence aljára süllyedtem volna ilyenkor. Persze Évát sem kellett féltetni, ő meg üvöltött vissza - megalázó pillanat volt.

Sőt, megalázó pillanatok voltak ezek szép számmal.

Szóval összenevettünk a vízben, fáradtan, elcsigázva, de jókedvűen. A Cár észrevette. Naná hogy észrevette, hogy az ő spártai típusú edzésén mi nevetni merésztünk. Elindult felém. Nézttem, ahogy jön, a medence szélén álltam már akkor, odaért és azt mondta, hajolj közelebb, azt hittem, mondani akar valamit, de nem, hatalmas pofont kaptam. Akkorát, hogy amikor zokogva fölmentem a két emelettel feljebb lévő öltözőbe, azt kérdezték a lányok, a versenyzőtársaim: „Mi volt az a nagy csattanás, Szepi?”

Fájt az az ütés, s nem csak fizikailag.

Nem sok hiányzott hozzá, hogy abbahagyjam az

egészet, hogy búcsút intsek az uszodának, a sportnak és ennek a vadállat edzőnek. Aztán másnap bocsánatot kért, azt mondta, soha többet nem fordul elő ilyesmi. Soha nem üt meg. Egy hétig kivételezett velem, nem mérte a szintidőt, nem vágta a fejemhez, ha rosszul vagy gyengén úsztam, tizennégy éves voltam, kezdtem nőiesedni, s nem csak testileg, gondolkodásban is. Maradtam, folytattam, és küzdöttem.

„Én is kérek egy pohár bort...”

Koccintunk Alejandróval, bort iszunk a barcelonai éjszakában. Az ablakon puha tavaszi levegő árad be a szobába, telis-tele friss illatokkal. Mámorító. S ott ülve olyan távolinak tűnik mindaz, amit korábban átéltem. Mintha nem is velem történtek volna ezek a dolgok. De folytatom.

Nem telt el egy év, és újra megütött. Nem ment rosszul a versenyzés, tulajdonképpen még büszke is lehetett volna rám; soha nem mondta, hogy elégedett velem. Az edzés módszereit nagyjából hat év alatt szoktam meg. Pontosan tudtam, hogy ugyanazt a munkát végezteti velünk, mint amit korábban Egerszegi Kriszta is végigcsinált. Úsztam teli tüdőből, tiszta erőből, s közben már buliztam, már ki-kikacsingattam az uszodák zárt világából. De a

tréningeket százszázalékos odaadással csináltam. Emlékszem, a második pofon előtt arra kértem a Cárt, adjon könnyítést, mert az iskolában, a gimnáziumban fontos dolgot írnak. Azt mondta, te elsősorban úszó vagy, neked itt kell helytállnod. Nem érdekelt, mit beszélt, nem mentem edzésre, inkább tanultam, iskolába mentem, aztán amikor újra megjelentem az uszodában, akkorát odavert az arcomra, hogy szinte kimozdult a helyéből a fejem. Tette ezt mindenki előtt, a csapattársaim szeme láttára. Ez után már bocsánatot sem kért, úgy tett, mintha mi sem történt volna. Őszinte legyek? Már nem csodálkoztam, akkor már kezdtem kiismerni, jól lehet, igazán megfejteti, hogy mi is lakozik benne, soha sem tudtam. Szörnyű dolgai voltak. Például az egyik edzőtáborban. Erősítőgyakorlatokat végeztünk, gumikötéllel gyakoroltunk, de olyan lendülettel, olyan erővel imitáltuk az úszást a szárazföldön, hogy az alkaromból kiserkent a vér, s iszonyú fájdalmaim voltak. Valósággal dührohamot kapott, amikor ezt meglátta. Egy centire az orromtól üvöltött bele az arcomba, magából kivetkőzve, mindennek lehordott, és megalázott. A harmadik pofont is egy edzőtáborozáskor kaptam. Dél-Afrikában voltunk, egy olyan uszodában, amelyet a tengerparti homokba építettek: koszos volt a vize, szinte nem

működött a vízforgató, s gyakorlatilag alkalmatlan volt a normális felkészülésre. De a Cár hajtott minket, mint egy hajcsár, nem voltam csúcsformában, nem tudtam teljesíteni a szintidőt. Valósággal őrjögött. Azt ordibálta nekem: „Ha nem csinálod meg a szintet, kitépem a méhedet...” És rángatott, lökdösött, mint egy rongybábut. És újra pofon vágott. Megint kaptam tőle.

Gyűlöltem. Akkor ott nagyon is gyűlöltem.

Mi lehetett a lelkében, hogy ilyesmire vetemedett?

Ezen gondolkodtam többször is. Mert azt hallottam az idősebbektől, a korábbi úszóklasszisainktól, hogy Széchy Tamás is verte őket, hogy az a fizikai erőszak tulajdonképpen hozzátartozott a napi felkészüléshez. De nem volt könnyű ezzel megbarátkozni. A Cár valamiféle kiskirálynak képzelte magát az uszodában. Volt két csicskája, két lány, amolyan segédedzők, akik nyalták a seggét, lesték az óhajait, kávéfőztek neki, végrehajtották a parancsait. Nemcsak szolgák voltak ezek, hanem besúgók is. Látszólag barátokoztak velünk, versenyzőkkel, aztán ha olyat hallottak, ami a Cárnak nem tetszhetett, már szaladtak is hozzá, és beárulták neki bármelyikünket. De nem csak bennünket aláztak meg. Ott volt például Nemes Zoli bácsi, egy másik edző, akit én

nagyon sokra tartok, öt gyereket nevelt, szüksége volt a fizetésre, a pénzre, a melóra, ezzel aztán a Cár alaposan visszaélt; hányszor és hányszor alázta meg előttünk ezt a remek szakembert. Tudta, hogy hatalmas van, tudta, hogy sokan, köztük mi, versenyzők kiszolgáltatottak vagyunk neki.

Csudálatos ez a bor, még akkor is, ha olyan öreges nekem. Azt mondják, meg kell érni, hogy az ember igazán élvezni tudja ezt a gyönyörű, sűrű, vörös nedűt, vagy éppen fehér, vagy rozé színű, ízű, aromájú bort. Hát én még nem tartok ott. Én még nem értem meg ehhez, de most mégis jólesik. És finom ez a tapastál, rajta a füstölt sonkával, az ilyen-olyan krémekkel. Jó itt lenni, most nagyon is jó.

Folytatom.

De nem csak a három pofon jelentette a szörnyűséges emléket. Egyszer, valamiféle gyakorlatot végeztem az edzőteremben, akkor már borotváltam a puncimat, így voltunk ezzel valamennyien, csajok. Lassan ifjú nővé cseperedtünk. Csináltam a gyakorlatot, odajött hozzám a Cár, egy korábbi úszóbajnok társaságában. Lehúzta a melegítónadrágomat, félrehúzta a fürdőruhámat ott lent, és azt mondta neki: „Nézd már, milyen szépen leborotválta a punciját...”

De volt még ennél is rosszabb. Igaz, az már nem a Cár nevéhez fűződött, jöllehet ő volt az, aki megálíthatta, megakadályozhatta volna mindazt az undorító élményt, amelybe mi, úszólányok belekerültünk. Amibe folyamatosan belekényszerültünk. Volt egy stábtagnak, egy alacsony, kerti törpeszerű emberke, nagyjából ötven és hatvan között. Na most, ha azt mondom, hogy szexuális játékokat űzött velünk, akkor biztosan nem hiszed el, pedig így volt. Mentünk hozzá kezelésre, és ő a szájába vette a mellbimbónkat, szívta, szopogatta, nyalogatta, aztán csókolgatta, puszilgatta a puncinkat is. El tudod ezt képzelni? Elhiszed, hogy ez velünk, sportolókkal, ott az uszodában megtörténhet? Pedig megtörtént. Ez a kis nyáladzó, perverz férfi megkérdezte, hogy megcsokolhatja-e a mellemet. Azt hittem, rosszul hallok, de mire tiltakozhattam volna, már ott volt a szája, a nyála, ott lihegett, aztán levette a fürdőruhát, mint ha abban legalábbis nem tudott volna masszírozni, a fenekemet simogatta, a nyelvével érintette, majd a puncimat nyalogatta.

Mindjárt hányok.

Otthon persze szóltunk többen is, hogy itt valami nem stimmel, hogy ez nincs benne a kezelésben, hogy nem értjük, miért csinálja mindazt az a pici ember. Jöttek is a szülők, szóltak a Cárnak,

s a perverz disznó egy időre abbahagyta a kéjelgést. Majd újrakezdte. Megint szóltunk a Cárnak, és nem hiszed el, de ő akkor azt mondta: „Hagyjátok már az állandó siránkozást, nem tudok mit csinálni, varrjátok be a pinátokat...”

Varrjátok be a pinátokat?!

Ezt a mondatot soha nem fogom elfelejteni, itt visszhangzik a fejemben, a lelkemben.

Most már talán érted, miért nem tudtunk mi, női versenyzők soha közel kerülni a Cárhoz.

Laci bá egészen más volt. Kiss László nemcsak remek úszóedző volt, de tehetséges pedagógus is. Neki mindig volt hozzánk is egy-két jó szava. Ő tudta, érezte, mi lakozik egy úszó lelkében. A Cár, ahogy tudom, atlétaként került a TF-re, úgy lett belőle edző, úszóedző, így aztán fogalma sem lehetett arról, mi az a fájdalom, a fizikai és lelki gyötrellem, amelyet ez a hihetetlenül kemény sport okoz a versenyzőknek. Hiányzott belőle a beleérző képesség, ő csak követelte, újra és újra követelte a napi penzumot, olyan is előfordult, hogy karácsonykor tréninget vezényelt nekem és Cseh Lacinak, Lacikának, akivel kivételezett, aki a büszkesége volt. Azt még nem mondtam, hogy én az elején, még szinte gyerekként, a bablevesben úsztam, jól hallottam, ez úszóberkekben ismert zsargon, s azt je-

lenti, hogy például Kovács Ágié egyedül a nyolcas pálya, mert ő ugye olimpiai bajnok, van még két-három sáv a jobbknak, az ismertebbeknek, s marad a medence többi része, az úgynevezett bableves, ahol a maradék tempózik, és nyomja a melót. Hát én évekig a bablevesben voltam. De azt elismerem, hogy a Cár kemény edzésmódszereinek köszönhetően sokat fejlődtem. Mégsem volt kíváncsi rám, igazán kíváncsi. Sőt, volt olyan időszak, amikor kifejezetten utált, éreztem rajta. Sokszor szívatott, és ezt most nem tudom szebben, másként kifejezni, pluszpenzumot kaptam olyankor is, amikor annak nem volt létjogosultsága, amikor karácsonykor is tréningre vezényelt. Otthon zokogtam - a sírás amúgy is végigkövette, kísérte az egész pályafutásomat.

Síró, pityogó.

Ilyen voltam, én, a pasik kedvence. A velem különböző szexuális játékokba keveredő fiúknak, férfiaknak fogalmuk sem volt, hogy ez a mindig vidámnak tűnő, belevaló csajszi mennyit szenved, mennyit zokog.

A legtöbbször a Cár miatt.

De a legnagyobb fájdalmat mégsem az ütések okozták. Amikor a pályafutásom vége felé jött a doppingügy, majd az eltiltás, amelyekről később

részletesen is mesélek, jólesett volna, ha az edzőm kiáll mellettem. Ha marasztal, ha a bizalmáról biztosít, ha arra kér, hogy folytassam, mert még van bennem erő és tehetség. Hiába vártam erre, a Cár pillanatok alatt kifarolt mögülem, esze ágában sem volt győzködni, helyett inkább azt mondta: „Szepi, nem szeretnék veled tovább dolgozni...”

Ez volt a legeslegnagyobb pofon, amit tőle kaphattam.

Nem voltam szent, nem voltam jó kislány. De a medencében mindent beleadtam, és nem pofáztam vissza, nem feleltem, nem ugattam le az edzőmet. Nem akartam hangosabb lenni nála, csendben túrtem a szidásokat, a megaláztatásokat. S közben buliztam, mert pezsgett, forrt a vérem, közben már ittam, már faltam a pasikat, de a penzumot teljesítettem, a versenyeken ezer fokon égtem, ez is kevés volt. Kevés volt ahhoz, hogy a Cár egyszer, legalább egyetlenegyszer megdicsérjen, hogy elégedetten beszéljen rólam, hogy büszke legyen rám.

Igazából nem érzek semmit iránta.

Se gyűlöletet, se ellenszenvet, se szimpátiát.

Évek óta nem beszéltünk, mégis valahogy rendszeresen az eszembe jut, a korábbi életem egyértelmű főszereplője volt. Hiába bújtam megszámlál-

hatatlan pasi ágyába, a Cár arca maradt meg bennem leginkább a múltamból.

Aludjunk, finom volt a vacsora és a bor.

Elfáradtam, holnap folytatom, mert mindent el akarok mondani neked.

Altatót szedsz? De hát miért? Miért kell neked ahhoz, hogy mély álomba szenderülj? Nem elég neked a bor és az én történetem. Úgy látom, neked is lesz miről mesélned. Gyanítom, az altatónak is külön sztorija van.

Vagy negyven felé ez már természetes...?

Nem hiszek benne.

Mármint a férfiak és a nők barátságában. Valahogy hamis ez az egész, sántít, erőltetett, és nincs igazságtartalma. Mert én is olvasok könyvet, újságot, látom a világot magam körül, érzékelem a változásokat, és olykor elém teszik a klasszikusokat, amely például úgy szól, hogy a férfi a nőt akarja, a nő meg a férfit. És ez így is van. Próbáltam én sok mindent, magam korabeli fiút, akivel a slágerlistát beszélem meg, jóval idősebb férfit, akitől meg tanácsra vártam, aféle okításra, helyzetelemzésre, életbölcsségre.

Mind dugába dőlt.

Nincs mit tenni, egymásra vágyunk, a férfi a nőre, a nő meg a férfira. S mellé persze lehet körmondatokat gyártani, illedelmesen viselkedni, de mindez csak színjáték. Ott van a kémia, a vágyakozás, a birtoklási vágy. Mindezt csak azért említtem, mert

itt vagyok Barcelonában, a világ legklasszabb városában, s itt van velem ez a vonzó férfi, ez az Alejandro nevű, és alszunk békésen, ő az egyik sarokban, én a másikban, nincs kísértés, nincs vágy, nincs testi kapcsolat.

Tiszta viszonyok, tiszta helyzet.

Ritka ez, ritka, mint a fehér holló. Nagyon is egyedül. Alejandro a saját világába menekült, én meg azért jöttem hozzá, éppen hozzá, mert beszélnem kellett valakivel, kibeszélni magamból mindazt, amit átéltem. Alejandro erre tökéletesen alkalmas, nem próbálkozik, nem udvarol, nem célozgat, nem hoz kellemetlen helyzetbe. És ez nekem most mindennél többet ér. Többet minden kalandnál, minden hódításnál.

Kiégett ember.

Ezt érzem vele kapcsolatban, de ez ugyanakkor nyugalmat sugall, hogy nem kell szexis baby-dollt magamra húznom, falatnyi tangát, hozzá passzoló csipkés melltartót, hogy izgassam, hogy hatással legyek rá, hogy szexistennőként nézzen rám.

Leszarom.

Ez van most. Ez van bennem. Jó itt nekem, nagyon is jó. Barcelona és Alejandro nyugalmat sugall.

Afféle öböl, szélvihar és hullámok nélkül.

Ez kell most nekem, ez az ártatlanság, ez a közvetlenség, ez a barátságos hangulat. Mondom, nem hiszek a férfi és a nő barátságában. Emlékszem, azzal a csepei fiúval is így voltam, gyerekek voltunk, amikor megismerkedtünk, ő is sportolt, én is úsztam nap mint nap, azt gondoltuk, az élet már csak ilyen, edzések, kínlódások, versenyek halmaza. Naponta találkoztunk, együtt nőttünk fel, neki serkent a bajsa, nekem nőiesedett a testem, de soha nem volt téma közöttünk hogy csókolózzunk, hogy járjunk (milyen idétlen szó, igaz...), hogy felfedezzük egymást, bennem legalábbis soha nem merült fel ilyesmi. De ez a csepei fiú egyszer csak megfogta a kezem, mi több, átölelt, magához húzott, csókolózni akart velem, és én futottam volna jó messzire tőle, hogy hagyjon békén, hogy ne nyomuljon, hogy ne rontsa el a köztünk lévő barátságot.

Alejandro ennél már jóval okosabb.

Elvégre felnőtt férfi, csaknem negyvenéves.

Nem könnyű játék ez. Férfi és nő között, kihagyva a szexualitást, a vágyakozást, a hódítást, a csábítást. Nézz csak körül a világban, nézd meg a plázák forgatagát, és láthatod, hogy most, a huszonegyedik században miről is szól az élet. Hogy milyen kapcsolatok alakulnak, formálódnak, vagy éppen mennek tönkre. Ott vannak azok a vásárlási napok,

mondjuk a Joy- vagy a Glamour-napok, amikor te-
le vannak az üzletek, amikor hömpölyög a tömeg,
amikor mindenki az akciós termékekre nyomul.
Külön tanulmány ez, a plázák közönsége. Jönnek a
cuncimókusok, a dubajos csajok, a profi örömkel-
tők, akik itthon modellként szerepelnek, akik moso-
lyogva nyilatkoznak, divattervezőnek álcázzák ma-
gukat, s akik a luxuskurvaként keresett pénzből a
legdrágább cuccokat veszik, s billegnek egyik bu-
tikból a másikba. Sétálj ilyenkor végig a plázán -
bármelyik plázán -, s láthatod, milyen a közönség:
a kigyúrt, tetovált, ilyen-olyan hormonnal felpum-
pált pasik és a mellettük szaporán lépkedő feltöltött
szájú s mellű csajok.

A Facebook-generáció.

És persze csapódik hozzájuk néhány trendi ma-
móka, olyan nők, akik ott lépkednek a huszonéves
lányuk mellett, hasonló ruciban, hasonló frizurával
- átszabva, feltöltve, átformálva.

Groteszk világ.

De a pasik tehetnek róla. A pasik, akik nyálcsor-
gatva bámulják a nőket. Még azok is, akik mellett
ott lépked a feleségük, a barátnőjük, az élettársuk.
Mit zavarja őket. Uniformizált világ, a feltöltött aj-
kak, mellek, fenekék világa.

Ezért is jó most nekem itt.

Alejandro leszarja a külsőségeket.

Már nem érdekli őt a műmell, az implantátumokkal telepakolt, amorf módon álló cici. Már nem érdekli a feltöltött ajak, a felpumpált száj, a műhaj, a műfenék, a műmosoly, a műfogsor. Látom rajta, és hallom tőle. Az a csepeli fiú, akit barátomnak hittem, egyszer csak nyomulni kezdett, egyre erősebben, egyre durvábban. Azt gondoltam, a barátom, azt hittem, majd jól eldumcsizunk, majd együtt nővünk fel, majd kibeszéljük a többieket, az idióta fiúkat és lányokat, de nem, ő engem akart, ő rám vágyott, engem fogdosott.

Még most is.

Ezért is jöttem el otthonról.

Pontosan tudtam, hogy itt és most csak a hangom kell, a gondolataim, a monológom. Hogy nem kell kirúzsoznom a számat, hogy nem kell púdert kennem az arcomra, dögös külsőt öltenem, a végzet aszszonyát játszanom. Ezért menekültem ide. Hogy a testiség, az életemet végigkísérő egyik csábításból a másikba sodró vágy ne legyen erős, ne irányítson.

Furcsa ez.

Itt van egy vonzó férfi, aki egész életében kergette a nőket, itt vagyok én, aki ugyanezt csináltam, csak fordított alapállásból, de hasonló indíttatásból. És beszélgetünk, anekdotázunk, panaszkodunk, utat

keresünk. Közben nincs vágy, nincs udvarlás, nincs hét - s ez így van jól. Ez így tiszta, és így ritka. Amikor mesélni kezdek, amikor belefeledkezem az életem történetébe, amikor felvillantok megannyi keserű és fájdalmas emléket, amikor legszívesebben sírnék, zokognék, üvöltenék, akkor ez a férfi, ez a magába fordult, egyre csöndesebb hapsi csak borral kínál, csak néz rám szelíden, és nem a nőt, a meghódítandó, elcsábítandó csajt látja bennem, hanem egy szerencsétlen embert, akibe belemart az élet.

Aki próbál kimászni a gödörből.

Alejandro, édes, édes Alejandro.

Nem hiszek a férfiak és a nők barátságában.

Pedig próbáltam, megpróbáltam. Mégis mindig meg akartak dugni. Fiatalok és idősek. Csak azt akarták. Ez a csepeli fiú is. Hiába mondtam neki, hogy nem és nem. Valahogy nem akarta felfogni. Valahogy nem akart beletörödni. Együtt nőttünk fel, egy bandába jártunk, de ő csak meg akart csókolni, csak meg akart hódítani. Sokszor gondolkodtam rajta, hogy ez az élet rendje, hogy ennek így kell történnie. Mégsem engedtem neki, mégsem feküdtem le vele soha. Soha a бүдös életben.

Most jó itt. Nagyon is jó. Azért vagyok Barcelonában, hogy kibeszéljek magamból mindent. Hogy ne legyen bennem gátlás, visszafogó erő, szoron-

gás, vagy óvatosság. S ez a férfi, ez a hely, ez a szituáció tökéletesen alkalmas arra, hogy kiöntsem a lelkem.

Beszéljünk a volt edzőmről, aki számtalanszor megütött, megalázott. Akinek soha sem felejttem el, hogy egyszer ott, a margitszigeti uszodában, amikor gyerekfejjel valamilyen fertőzést kaptam a vízben, egyszer csak azt kiabálja hangosan, mindenki előtt, hogy íme, itt van Szepesi Nikolett, aki gombás fertőzést kapott...

Érted ezt?

Átérzed ezt a megalázó szituációt?

A saját edzőm, akire istenként tekintettem. Hát erről is beszélnem kell. Egy olyan férfinak, aki közben nem akarja lerángatni rólam a bugyit, aki békén hagy, aki figyel rám, aki nem nőként, hanem emberként beszélget velem.

Ritka ez, ezt én pontosan tudom.

Rajta kívül tulajdonképpen nincs olyan fiú vagy férfi a környezetemben, aki ne akarná mindenáron lerángatni rólam a bugyimat.

Az én igazi fordított Lolita-történetem tulajdonképpen Athénban kezdődött, a 2004-es olimpián. Még gyerek voltam, tizenhat éves fruska, és a sport, a versenyzés fontosabbnak tűnt mindennél. Minden pasinál, minden hódításnál. Legalábbis így indultam Görögországba. Azt tudnod kell, hogy akkor már többszörös magyar bajnok voltam, a hátúszás hazai királynője, a számomban verhetetlen. A kétszáz hát volt a fő számom, a fő attrakcióm. Mégsem engedtek ezen a távon indulni. Mégsem akarták, hogy Athénban Szepesi Nikolett próbálja meg utolérni vagy le hagyni a világot. Az úszósövetség elnöke és még ki tudja, hányan, Verrasztó Evelint favorizálták, azt a sporttársamat, akit itthon majdnem egy hosszal vertem a bajnokságban. Nekem maradt a száz méter, de azt mondtam magamban, tizenhat éves vagyok, előttem az élet, most jó lesz ez afféle tanulmányútnak, ismerkedésnek, erőfelmérőnek.

Még a középdöntőbe sem jutottam be.

Az athéni olimpia legkevésbé rólam szólt, egy voltam a „futottak még” kategória tagjai közül, aprócska pont a dicsőséges magyar sporttérképen. De ha azt gondolod, hogy valamiféle búskomorság vett rajtam erőt, akkor tévedsz.

Buli van! Ezt mondtam ott, és ezt mondták még jó néhányan a versenyzőtársaim közül, a görög fővárosban. Persze a sport szent dolog, nekem is az volt. Amíg tartottak a versenyek, egyetlen magyar olimpikont sem érdekelt a bulizás, a flörtölés, a szex. Hanem amikor mindez véget ért, győztesek és vesztesek pihentek meg és gondoltak vissza örömmel vagy éppen sírva az elmúlt napokra, szóval onnantól kezdve már nem volt megállás, nem volt visszatartó erő. Mi, tizenévesek, úszók és még megannyi sportág képviselői élen jártunk ebben. Letudtuk a penzumot, jól, rosszul, aztán mentünk ki Athénba, otthagya az olimpiai falut, mentünk ki mászkálni, élményeket gyűjteni, várost nézni, piát szerezni. Alkoholt természetesen tilos volt bevinni az olimpiai faluba, de ezt is megoldottuk. Mentünk, ketten-hárman csajok - úszók, fiatalok, szépek, éretlenek, kalandvágók. Mentünk és vittünk magunkkal megannyi kulacsot, és ott kint a városban, az első boltban vodkát vásároltunk, meg nem mondom,

milyet, és öntöttük bele a kulacsokba, töltöttük fel a készletet, hogy jusson mindenkinek az éltető nedűből. Alaposan feltankoltunk. Athén valósággal nyüzsgött, vibrált, csábított, az ember legszívesebben az éjszakákat is ebben a különleges hangulatú városban töltötte volna, de mi mentünk vissza a faluba, hiszen ott is várt ránk megannyi kaland.

Erről aztán gondoskodtunk.

Illetve gondoskodtak. A versenyeket letudó, szexet kereső pasik.

Amúgy sokszor sajnálom a férfiakat. Lehet, hogy alapjában rendesek lennének (rendesek, vagy inkább gyávák...), nem tombolna bennük maga az ördög, ám ha kiteszik a lábukat az otthonukból, máris szemben találják magukat megannyi csábítással. Mert elég csak autóval végiggurulni a városon, bármelyik városon, hatalmas plakátok, reklámtáblák, amelyeken fűnyírót, habverőt, vagy kerti törpét reklámoznak, mindegyiket valamilyen lenge öltözetű hölgygel, merthogy a mély dekoltázsra, a formás idomokra mindenki felfigyel. És a pasik ettől máris beindulnak, jár az agyuk, rögvest beiratkoznak a fitneszklubba, hogy gyúrjanak, súlyzókat emeljenek, mert különben labdába sem rúghatnak a sebészek vagy a természet által tökéletesre formált nőknél. Örökös harc ez.

Megfelelni.

Micsoda irtózatos küzdelem. Mert a pasik folyton a jó nők után csorgatják a nyálukat, azokat akarják, a plakátokon feltűnő lányokat. Modellnek titulált luxuscicákat, és ezekhez vagy sok pénz, rengeteg pénz kell, vagy ismertség, de legalább egy sármos mosoly.

Szegény pasik.

Nézem olykor őket a piros lámpánál. Feszítenek a böhömnagy terepjárójukban, belebámulnak a tükkörbe, lesik a borostás, macsós arcukat, és elégedettek. Ők a teremtés koronái. Aztán amikor megszólalnak, kiver tőlük a víz, világgá futna a nő. De ott, Athénban mindebből semmi sem látszott. Ott egyformák voltunk, Hungary feliratú melegítőben, vagy trikóban mászkáltunk, sportolók voltunk.

Aztán vadállattá váltunk.

A mai napig nem tudják sem az edzők, sem a csapatvezetők, hogy én ott, Görögországban egy éjszaka nem a szobámban töltöttem, hanem az egyik legjobb bokszolónál, aki annyira berúgott, hogy féltő volt, megfullad a saját hányásától. Valamiért engem kértek meg, hogy aludjam vele, vigyázzak rá. Így is történt. Bevackoltam a szobájába és örködtem. A bokszolóval sem azelőtt, sem azután nem volt semmilyen szexuális kapcsolat. Valahogy nem

úgy alakult, de nem bántam. Így volt ez jó. Más, egészen más pasira vágytam.

A vízilabdásra.

Az olimpiai bajnok vízilabdacsapat szökés hajú szépfiújára. Arra a férfira, aki Athénban már közel volt a harminchoz. Érett pasi volt.

Én meg csak tizenhat.

Látom magam előtt a pillanatot. Állok az olimpiai faluban, a nyüzsgés kellős közepén a barátómmal, az úszótársammal. Jóban voltunk, kedveltük egymást, aztán egyik pillanatról a másikra riválissokká váltunk. Én nem akartam, de a sors, a helyzet így hozta. S jött a vízilabdás, álmaim hercege, oda-jött hozzánk kedvesen mosolyogva, azzal az ártatlan, kislányos, angyali mosollyal az arcán, ő a tökéletes férfi, s ezt tudta is magáról. Úgy is viselkedett. Oda-voltam érte, bármit megadtam volna, hogy megkapjam. Pedig otthon Kálmi várt. Kálmi, aki akkor még nem gondolt az öngyilkosságra, aki szeretett, s aki feleségül akart venni, gyermeket nevelni velem, holtomiglan, holtáiglan, mint a mesében. Athénig mindössze egyszer csaltam meg Kálmit, persze arról sem tudott. Ahogy már mondtam, egy motelban, az úszóbajnok korábbi pasijával. Athén az más volt, ott már tort ült az ördög, magához szorított, aztán belém bújt, egészen mélyen be a lelkembe, s onnantól

nem volt megállás. Akartam a vízilabdást, de közben egy közel kétméteres kézilabdással is flörtöltem. Tulajdonképpen csak azon múlt, hogy nem dugtunk azonnal, mert nem volt a srácnál óvszer. De nem voltam ideges. Vártam a végkifejletet, az utolsó esetét, mert tudtam, hogy ott majd együtt leszünk.

Én meg a komoly kapcsolatban élő pólós.

Elkérte a számom. Ott a faluban, ahogy ácsorogtunk a barátnőmmel. Egyszer csak azt mondta, adjam meg a számom, hadd hívjon fel telefonon, majd jókat dumszunk. A barátnőm szinte rosszul lett az irigységtől, láttam az arcán a dühöt, az értetlenséget, hogy miért én, és miért nem ő. Tudod, ezen én is elgondolkodtam, mit akart, mit akarhatott tőlem, éppen tőlem, egy tizenhat éves csitritől ez a kész férfi. Nem szánalmas-e, hogy egy kislányt próbál behálózni, meghódítani, ahelyett, hogy valamelyik csinos, huszonéves, nálam jóval tapasztaltabb sportolónőre hajtana rá. Persze megadtam a számom. S attól kezdve üzenetekkel bombázott, ha a uszodában összefutottunk, mosolygott, rám kacsintott, nem volt sok időnk, fogytak a napok. Én már túl voltam a versenyeken, ám a vízilabda-válogatott szintre a véghajrában hódította el az aranyérmet. Itt van előttem, itt a van bennem az a nap.

Nagyon berúgtam, borzalmasan leíttam magam.

Ittuk a kulacsból a vodkát, mindenki vedelt, az összes úszó, fiú és lány kortyolta az alkoholt. A mámort akartuk, a felszabadultságot, a tobzódást, az eksztázist. Pontosan emlékszem, hogy egyre többet néztem az órát. Szinte mindenki bulizott a faluban, az ötkarikás játékok véget értek, ismerősök és ismeretlenek borultak egymás nyakába, vagy éppen táncoltak valamelyik diszkóban, szórakozóhelyen, vagy a saját szobájukban. Az olimpiai falu egy nagy házibulivá alakult, és én kerestem a pólóst, vártam, mikor és hol bukkan elő, hogy beteljesüljön az, amit ígért. Mert akkor már egyértelmű volt mindkettőnk számára, hogy dugunk egyet. Mentem a vízilabdaválogatott szálláshelyére. Egyedül voltam, és hihetetlenül elszánt, na, meg tajt részeg. Mentem fel a szobákba, s ott volt a két kapus, és két mezőnyjátékos - a hercegem, a szőke szuperpasi viszont nem. Nem bírtam tovább, hánytam, és újra hánytam. Az egyik kapus, a tartalék fogott meg, hogy ne zuhanjak bele fejjel a végébe, ő tartott, amíg kiöklendeztem magamból mindent. Nem lehettem valami szép látvány. De a hányástól megkönnyebbültem, kicsit jobban is lettem, valamelyest magamhoz tértem. Kiültem az erkélyükre, és vártam a nagy őt. Eltelt fél óra, talán egy is, már éjszaka volt, sűrű, koromsötét éjszaka. Akkor jöttek, a két testvér, egy másik szépfiú,

aki vidékről, majd a fővárosból került Olaszországba - és ő, az én hódítóm. Akkor és ott nem éreztem kínosnak az egészet, pedig ha láttam volna magam kívülről, talán felkiáltok, hogy te idióta, te ostoba fruska, ne járasd le magad, ne alázkodj meg ennyire, még akkor se, ha gyerek vagy, ha nincs benned tapasztalat, ha híján vagy a dörzsöltségnek. A két testvér közül az egyik azt kérdezte tőlem: „Na, kit választasz, kivel szeretnél együtt lenni?”

Én meg nem szóltam, csak mutattam, mutattam rá, arra a pasira, akire napok óta vártam, akit annyira akartam. És ő odaszólt a többieknek, akik alighanem furcsán nézhetek rám, a tizenhat éves, brutálisan piás csajra, hogy: „Hagyjátok, majd én hazaviszem...” És felnyalábolt. Szinte vitt, szinte cipelt. Bizsergető, mámorító pillanat volt. A hódítás, a csábítás varázsa tombolt bennem. Merthogy azt gondoltam ott, hogy én csábítottam el őt, hogy én szedtem fel, hogy én játszom vele.

Milyen naiv voltam.

Elmentünk az úszók házáig, ahol az én szobám is volt, aminek azért is örültem, mert a vízipólósok otthona éppen szemben volt Kemény Dénes szövetségi kapitány lakrészével, és hát én bizony hangozok, hát még részegen, hát még eksztázisban. Szóval mentünk hozzánk, én Risztov Évával

laktam együtt, egy szobában, ő mélyen aludt, hullafáradt volt. Amikor beosontam a szobába, meg sem mozdult. Felnyaláboltam a takarót, a pokrócot, amit csak találtam, a szökés herceg eközben lent várt, gyaníthatóan nem a kedvesére gondolt, vagy arra, hogy otthon vajon olcsóbb lett-e a benzin, esetleg visszafogott az almatermés, hanem csak az járt az eszében, hogy itt egy lelkes kiscsaj, egy rajongó, aki bármire képes, aki bármit megtesz neki.

Hülye lett volna nem kihasználni az alkalmat.

Bár... ne feledd, hogy ő kérte el a számom.

Ezt csak azért mondom, hogy oda-vissza játék volt ez, nem csak az én rajongástól túlcsondult magánakcióm.

Szóval mentem le a takarókkal, aztán valaki, az egyik csapattársam, egy fiú, az emeletről észrevett. A vízipólóst nem látta, ezt csak abból tudom, hogy később hónapokig azt kérdezték tőlem az edzésen, áruljam el, kivel töltöttem az éjszakát. Eszemben sem volt megmondani. Már csak azért sem, mert szerettem volna elfelejteni mindazt, ami akkor történt. Megalázó volt, és kellemetlen, rossz emlék. Akkor szembesültem először azzal, hogy a látszat néha csal. Hogy az idealisztikus kép, amelyet egy nő képes alkotni egy pasiról, pillanatok alatt eltűnhet. És a pirosból sárga lehet. Az álomherceg türelme-

sen várt rám, ott a garázsban. Végignézte, ahogy a földre terítem a takarót, ahogy megvackolok, megágyazok, mint egy gondos nő. Közben csak állt, és kimérten figyelt. Csókolózni akartam vele, de ő elhúzta a fejét.

„Csókolózni nem fogunk. Minden mást csinálhatsz, de a csókolózást nem engedem...”

Érted ezt? Nem engedte, hogy csókolózzam vele, mintha valami bűdös kurva lennék (mondhatod, persze, hogy az vagyok, de akkor még nem voltam az), mintha csak megrendelt volna, mintha valami csomagküldő szolgáltatón keresztül kapott volna. Be voltam zsongva, és igazából végig sem gondoltam, mit teszek, és mi történik velem, körülöttem. Mindenáron meg akartam csókolni. De ő nem engedett. A mai fejemmel tudom, mit kellett volna tennem, jól pofán vágni, leüvölteni a fejét és azt kérdezni tőle, mi a faszt képzelsz, ki vagy te? Kikezdesz velem, a tizenhat éves kiscsajjal, teszed nekem a szépet, bókolsz, üzengetsz, udvarolsz, eljátszod a romantikus lelket, aztán csak használni akarsz, mint egy felfújguminót? Ezt kellett volna mondanom, és otthagyni őt a picsába, ott a garázsban, és menet közben visszaszólni, hogy inkább verd ki magadnak, te faszfej.

Hát valahogy így.

Ma gyaníthatóan ezt tenném hasonló helyzetben.

De ne feledd, gyermek voltam, afféle Lolita. Eszemben sem volt lelkizni, vagy megsértődni. Elfogadtam a játékszabályokat, igaz, más választásom nem is volt.

Borzalmas volt vele a szex.

És a végtelenségig megalázó, nemcsak azért, mert nem akart velem csókolózni, mintha ott se lett volna, az egész hat percig tartott, hat nyavalyás percig. Ennyit kaptam tőle, forgatott, rángatott, s csak magára figyelt. Aztán megfogta, erősen megragadta a fejem, és a számba élvezett. Nem akartam, tiltakoztam, már amennyire képes voltam rá persze, de vasmarokkal szorított. Fuldoklottam, öklendeztem, ő pedig, mint aki jól végezte dolgát, felhúzta a kiscsatyáját, a sortját, elköszönt, és otthagytott. Nehezen tértem magamhoz. Nem minősíteném ezt a férfiúi teljesítményt, amelyet nyújtott, és nem minősíteném a férfiasságát sem. Jókora csalódás volt, így is, úgy is. Az álompasiból hirtelen ellenszenves, önimádó tucatember lett, aki kiscsajokkal eltöltött néhány perces dugással csalja meg azt a nőt, aki a gyermekét világra hozta, aki aggódva, szerelmesen ölelte át búcsúzóul a repülőtéren. Amikor hazajöttünk Görögországból, olykor összefutottam vele

az uszodában, valamelyik uszodában. Mosolygott, szépeket mondott, s azt kérdezte, nem ismételnénk-e meg a kis kalandot. Nem sok hiányzott hozzá, hogy leköpjem, hogy leugassam a fejét. Néhány hónappal később megszületett a gyermeke, és ő, a szokés fürtös sztár a család fontosságáról nyilatkozott, a család összetartó erejéről, és én majdnem elhántam magam ettől az álszent, nyálas szövegtől. Hány és hány ilyen van. Hányan játsszák meg a jófiút, a tisztességes pasit, miközben kiscsajok után kajtatnak utcán, repülón, vízparton, olimpiai faluban. A piros lámpánál. De arra nagyon jó volt az egész, hogy új utat mutasson, új lehetőséget nyisson előttem. Athénban valamelyest felnőttem, vagy legalábbis nőiesebbé váltam. Vagy férfiasabbá?

Merthogy olyan lettem, mint egy pasi. Ott lettem olyan igazi vadász, aki mindenkit akar, aki csak tetszik neki. Nem fogod elhinni, de a következőt csináltam. Hazajöttem Athénból, Kálmit néhány mosollyal leszereltem (tudniillik egyfolytában azaz nyaggatott, hogy másról sem írtak az újságok, mint hogy mennyi óvszer fogyott el az olimpiai faluban), így minden ment tovább, de én akkor már belül megváltoztam, átváltoztam. Szóval azt csináltam, hogy elővettem az éremtáblázatot, úgy bizony. Odatettem egy asztalra, és azt mondtam, egy

aranyérmes már megvolt, jöjjön egy ezüst- meg egy
bronzérmes, és kiválasztottam őket, és megszerez-
tem őket. És az egyik rosszabb volt, mint a másik.
De ez sem vette el a kedvem. A ringlispíl beindult,
és én ültem rajta, a száguldást, szédülést, a mámort,
a kielégülést keresve. Az ördög győzött.

Sok rendes ember, szomorú szemmel, félálomban buszra száll. Gyönyörű a reggel. A nap belopószik, beoson a félig lehúzott redőnyök között. Egyébként aludtam volna még, de üvölt a zene, Alejandro enyhe önkívületben táncol a konyhában, s azt mondja, ez most Manu Chao, hallgasd és élvezd. És ez a franciaországi születésű, spanyol szülőktől származó vagabund zenész épp Maradonáról énekel. Fergetes dal, bús, melankolikus, mégis táncre serkentő. Alejandro csúcsformában van, pirítóst készít, vaját, szalámit, gyönyörűséges füstölt sonkát pakol ki az asztalra, tesz ki lekvárt is hozzá. Közben be nem áll a szája, Maradonát élteti, jobban, mint Manu Chao, elfogultabban, már-már szerelmesen. Alejandro egyébként imádja a futballt, és rajong a Barcelonáért. Mármint a csapatért. Még szép. Egyszer valamelyik levelezésünkkel azt írta nekem: „Képzeld, munka közben összefutottam egy fickóval, örült,

Espanol-drukker, én meg mondtam neki, ember, itt élsz Katalóniában, beleszerethetnél a világ legszebb, legvonzóbb, legszexisebb nőjébe, ehelyett te a dagi, nagyopfájú, mostohatestvért választod... ?”

Hát igen, Barcelonában élni gyakorlatilag egyet jelent a Barca-imádattal. Ha valaki ott a kisebbik csapatért, az Espanolért szorít, nincs könnyű élete, vagy inkább úgy mondanám, telis-tele lehet irigységgel, kisebbségi komplexussal.

Én is szeretem a focit.

Járok meccsre, elsősorban a Fradi-pályára, van néhány barátom (vagy hogy is mondjam...) a Ferencvárosból. Korábbi klasszisok, közönségkedvencek. Már csak miattuk is szurkolok néha az Üllői úti stadionban, de a játék is izgat, a látvány, a cselek, a gólok, a szurkolók moraja.

Hát még itt, Barcelonában.

Imádom Lionel Messit. Lefeküdnék vele. Pedig alacsony, nem is különösebben jóképű, nem afféle Adonisz vagy férfiideál, mégis vonz. Talán a titokzatossága, az egyszerűsége, az életstílusa miatt. Csodálom, ahogy él. Csak semmi sztárallűr, semmi túlkapás, semmi kínos nőügy. Van egy gyönyörű barátnője, immár - ha jól tudom - gyermeke is, és őt bizony nem kapták le lesifotósok valamelyik strand szélén smárolva sem Buenos Aires-i, sem barcelonai

örömlánnyal. Tisztességes gyerek, ritka, mint a fehér holló. Vagy inkább gránátvörös-kék holló, mert hogy a fehér szín az a Madridé, azt mi, barcások nem annyira szeretjük. Merthogy én is drukker vagyok, Barcelona-drukker, naná. Hallgatom, ahogy Alejandro mesél egy régi meccsről, s irigylem, amiért ő ott lehetett a lelátón, átélhette mindazt, amiről én gyerekként csak olvashattam.

Luis Figo volt a főszereplő.

A portugál, amúgy sármos pasi, ezt többször is megállapítottam, például amikor Budapestre érkezett egy reklámfilmforgatásra. Sármos, és szimpatikus. Na, de akkor, 2002. november 23-án, igazi közellenségnek számított. A gyűlölet tárgyának. Alejandro ott volt a meccsen, ott ült a Camp Nou stadion nézőterén, és látta, amint Luis Figo hófehér Real Madrid-szerelésben kifut a zöld gyepre, a Barcelona ellen. A korábbi csapata ellen. Merthogy, ki ne tudná, Figo is barcás volt, rajongtak érte az emberek Katalóniában. És ő galád módon Madridba szerződött. Éppen a Realhoz. A gyűlölt Realhoz. És persze a sors már csak olyan, hogy lehetőség szerint igazságot tesz - kivéve, amikor nem. Szóval akkor, 2002 novemberében Barcelona-Real Madrid-mecset rendeztek, és Figo már ellenfélként tért vissza. Alejandro előre hergelte magát a többi katalánnal

együtt, hogy majd lecsúzlizza, lenyilazza, vállról indítható rakétával fültövön lövi a portugált, jókora hisztéria fogadta, az emberek köptek felé, gyalázták, szidták, pocskondiázták megállás nélkül. Aztán amikor Luis Figo kisétált a pálya szélére, hogy középre rúgjon egy szögletet, megdobálták.

Alejandro újra átéli mindezt.

Látom rajta a hevületet, hogy eltorzul az arca, ahogy jönnek elő az akkori indulatok.

Berepült például egy disznófej.

Egy levágott disznófej, egy igazi, nem valami utánzat. Ott landolt szegény Figo lába mellett, ő meg csak nézett riadt szemmel, hogy jól lát-e.

Fantasztikus pillanat lehetett.

Ha a Barcelona játszik, mindig megnézem a tévében. Tudom kívülről az összeállítást, tudom, hogy Piquet összejött Shakirával, gyerekük született, meg minden, tudom, hogy Xavi, Iniesta, Fabregas meg a többiek mind-mind jó fejek, de Messi az isten, Messi a király.

Hol van hozzá képest Christiano Ronaldo?

Nem csípem azt a pasit, nekem nem férfias. Tudom, hogy a nők odavannak érte, azt is értem, miért, szép ember, már-már tökéletesen szép, olyan, mintha hibátlan lenne. Meg lehet számolni a kockákat a hasán, a mosolya elbűvölő, ellenállhatatlan

- számomra mégsem eléggé férfias. Idegesít például a zselézett haja, hogy hetente új frizurát hord, el tudom képzelni, hogy otthon ül hajcsavarokkal a fején, hogy másnapra tökéletes legyen. Elismerem, divatot teremt, megannyi férfi, fiú utánozza őt, szeretnének hasonlítani rá, úgy fésülik a frizurájukat, ahogyan ő teszi. Mondom, nem szimpatikus nekem, túl sok a balhé körülötte, túl sok a felhajtás, túl sok a sztárallűr. Furcsa, hogy ezt én mondom, igaz? Én, aki faltam a pasikat. Persze, bevallom, ha Ronaldo helyében lennék, én is ugyanezt csinálnám, megdugnék mindenkit, Paris Hiltonnal kezdeném, s jöhet az egyik híres modell a másik után, aztán színésznők, tévébemondók, és mindenki, aki csak számít. De nekem Messi kellene, és nem Ronaldo.

S tessék, most itt vagyok, egészen közel Messihez és a Barcához. Ha akarok, kimegyek a stadionhoz, lesben állok, és edzés után autogramra vadászom. Ha a kedvem úgy tartja, meccsre megyek, Barcasálat veszek, és rekedtre ordítom magam.

Alejandro vinne, cipelne magával.

Látom rajta, hogy a futball még mindig nagy háttással van rá, hogy a melankóliából, a rosszkedvből, a bezárkózottságból a futball bármikor képes kirángatni őt, a szenvedély ott van még benne. Mint ahogy bennem is.

A pasik iránt, a kalandok iránt.

De már visszavonulót fűjtam, már kezelem a helyzetet, már képes vagyok nemet mondani.

Manu Chao énekel.

Jó hallgatni, jó elmerülni a zenében, a pillanatban.

Gyönyörű lesz ez a nap, már látom előre. Irány a Las Ramblas.

13

Muszáj írnom a farkakról.

Egyszerűen kikíváncozik belőlem ez a téma, mert tartalmas és sűrű életem során megannyi férfi nemi szervvel találkoztam. Nem tartom magam szakértőnek, de jó rálátásom van erre a témára. S azzal is tisztában vagyok, hogy a pasik gondolatait, már ha éppen nem futballmeccset néznek, munkát keresnek, vagy alkoholizálnak, ez a téma, mármint a szex és a saját férfiasságuk tölti ki. Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek, amikor évekkkel ezelőtt több újságban is láttam öles betűkkel egy hirdetést, amelyben az állt, hogy pénisznyújtó-tanfolyamot szerveznek. Hihetetlen. Férfiak, önbizalomhiánytól, kisebbségi komplexustól vezérelve, kapkodták a telefont, hívták a megadott számot, és jelentkeztek. Legalábbis a bátrabbja. El sem tudtam képzelni, mit jelent ez a morbid, amorf ötlet. Hogy mit takar ez a pénisznyújtás. Aztán valaki elmesélte, hogy a kezelés ab-

ból áll, hogy a páciens fűtyijét, amely gyaníthatóan átlagos, vagy jóval átlag alatti, hosszú percekig, talán óráig rángatják, nyújtják, mint valami gyurmát.

Szegény, szegény férfiak.

Azt gondolják, azt beszélnek be maguknak, hogy csak a nagyoké a világ. Amúgy van ebben némi igazság, ezt magam is megerősíthetem. S hogy miért is hoztam ezt szóba: Gergő, akiről már korábban szóltam, életem második szerelme volt. Kálmi után következett a sorban, Kálmi után, aki öngyilkos lett. Gergő szakács volt, illetve szakács lehetett volna, ha éppen van kedve dolgozni, de nem nagyon volt neki. Gazdag szülők gyermeke, jómódú fiú, ügyes, okos, aki a kősziklából is pénzt facsar. Szerettem őt, rajongásig szerettem. Minden megvolt benne, ami egy nőnek kell. Magas, izmos, jó alakú, jóképű fiú, illetve férfi, hiszen tizenegy évvel volt idősebb nálam, s nem mellékesen telis-tele pénzzel.

És hatalmas farka volt.

Ezt persze az elején nem tudtam. Honnan is tudtam volna. Gergőt amúgy annak a kenusnak köszönhetem, akivel ugye egyszer-kétszer fergetegeseket keféltem. A kenusnak csak egy voltam a sok közül, ám Gergő, az ő haverja annál komolyabban vett. A kenusra vágytam, a kenuszt megkaptam, ám már Gergőt figyeltem a visszapillantó tükörben,

Gergő szemét lestem, ahogy ültünk hárman az autóban: a vidéki kenus, aki engem csókolt, engem fogdosott és Gergő, aki ott várt a volánnál, miközben lesett hátra a tükörben, és le sem vette rólam a szemét, rólam, aki mással csókolózott. Aki más ölben ült. Hülye világ. De én benne voltam a sodrásban, a kellős közepében. És ahogy korábban már mondtam, megszereztem Gergő telefonszámát, felhívtam, hogy megköszönjem a vacsorát, hogy meghívott engem meg a kenust, és onnantól Gergő már engem akart - már el sem akart engedni.

Gergőben azt szerettem sok minden más mellett, hogy türelmes volt. Várt a sorára, az alkalomra, a lehetőségre, és én nem sokáig várattam. Hétköznapi volt, iskolába kellett volna mennem, ehelyett Gergővel találkoztam, aki felcipelte a lakására, a Rózsadombon volt a kégli, hol is lett volna. Én akkor már nem voltam hercegkisasszony, már nem volt saját lovam, már nem vittek nyaralni sehová az országba, sem az Óperenciás-tengeren túlra. Úsztam, versenyeztem, sportoló voltam, na meg egy szegény lány, egy szűk panellakásból. Hatott rám a jólét, a luxus, a csillogás. Vágytam a szép ruhákra, vágytam az elegáns éttermekre, a jó kocsira, a könnyű életre. De akkor még nem ezt néztem Gergőben, nem ez vonzott hozzá, egyszerűen csak tetszett a férfiassága. Aztán kaptam

tőle egy felejthetetlen élményt. Egy olyan szexuális kalandot, amely valósággal hozzáláncolt, a rabszolgájává tett. Mondom, hétköznapi volt, iskolába kellett volna mennem, ehelyett ott ültem Gergő koptatott bőr kanapéján, annak is a bal sarkában. De ez a tizenegy évvel idősebb férfi nagyon is tudta, mit akar. Engem akart. A tizenhét éves kislányt, a naivnak tűnő gyermeket, a kacér, csábos mosolyú, ám mégis gyermeki ábrázatú teremtést.

Magához húzott.

Fogalma sem volt róla, hogy én akkor már nemcsak egy viszonylag hosszú kapcsolaton voltam túl (Kálmival, ugye), hanem a tévéműsorokban mutatott kajakosklasszissal való kalandomon, no meg egy úszóbajnok exével bemutatott motelbeli légyotton is. Gergő naivnak gondolt, tanítani való kiscsajnak. Hagytam magam. Hagytam, hogy azt csinálja, amit akar. Csókolóztunk vadul, érzékien, ficáncoltak a nyelveink. Aztán vetkőztetni kezdett, majd fel-emelt, és bevitt a hálószobába. Ám mielőtt maga is levetkőzött volna, azt kérdezte tőlem: „Volt már igazi orgazmusod?”

Én meg csak csóváltam a fejem.

Mondtam neki, hogy nem. Azt hiszem, hogy nem.

Nézett rám, és nem szólt semmit. Lassan vetkőzni kezdett, és ha azt hiszed, hogy most túlzok, akkor

tévedsz. Jól figyelj, húsz, azaz húsz orgazmusig számoltunk. De ennél is több volt. Nagyjából két órán keresztül dugtunk. Sem megszólalni, sem megmozdulni nem volt időm és lehetőségem. Gergő forgatott, mint egy grillcsirkét. Irányított, utasított, és én engedelmeskedtem, sikoltozva, nyögdécselve, hörgöve, elalélva. Elképesztő élmény volt.

És elképesztő méretű volt a farka.

Minden nő ilyen pasira vágyik. Ebben alighanem egyetértünk. Sárm, pénz, magasság, kidolgozott izomzat, intellektus - és egy bazi nagy farkok.

Már hozzá tartoztam.

Testestül-lelkestül, mindenestül. Gergő szeretett, és én rajongtam érte. Lebegtem, néhány centivel a föld fölött jártam. Az ördög ott bennem, amely, ugye az athéni olimpián átvette az irányítást, csendben és nyugton maradt. Hiába volt a kalandom Görögországban a vízipólóssal, hiába jöttem össze a kézilabdás olimpikonnal, ott és akkor behúztam a kézféket.

Életemben először - s lehet, hogy utoljára.

Gergő volt az isten, a tökéletes férfi. Hazudnék, ha letagadnám, hogy a pénz, a jólét is belejátszott ebbe. Vágytam rá, csorgattam a nyálam az Armani pólókra, a Dolce & Gabbana cuccokra, és ezt is megkaptam tőle. Olyan telefont hozott Amerikából, ami-

lyen az országban talán ha húsz embernek volt. És én elővettem ezt a készüléket metrón, utcán, edzésen, és csak lesett mindenki, hogy milyen menő csaj vagyok. Aztán kaptam egy autót is, igaz, a saját pénzen vettem, de Gergő szerezte, ő segített ebben is.

Csillogás, villogás, rongyrazás.

Ha azt mondom, hogy boldog voltam, talán nem vetsz meg érte. Banális ez a szó, az én számból különösen az, de akkoriban ezt éltem át. Irigyeltek a barátnőim, igazi férfi volt a társam, telis-tele pénzzel, ötlettel, gondolattal és szexuális fantáziával. Szerettem a nagy farkát, akkor még nagyon is szerettem. Két évig tartott az idill. És most felolvasok neked valamit, amit egy pasi mutatott nekem egy könyvben, s azt mondta, ezt mindenképpen olvassam el. Íme, az idézet: „Folytattuk az életünket, de megjött a tél, és az első esők megnehezítették éjszakai felfedező útjainkat. Bezárkóztunk hát hozzám, s felfedeztük a páros élet tipikus boldogságát, mely a derűs megszakásokból, meghitt érzelmekből, elnapolt gondokból táplálkozik, ez az a bizonyos befőttes, kandallós boldogság, amelybe jó melegen beburkolózhatunk, a kinti szélrohamok elől. E banális életmódot annál nagyobb ártatlansággal ízlelgettük, mint hogy mindkettőnk számára újdonságot jelentett, s változásként éltük meg. Elég gazdagok és tanulékonyak

voltunk, s így megengedhettük magunknak, a pápás-mamást, választhattuk a középszerűséget, ahelyett hogy eltúrtuk volna. Luxusként éltük meg azt az egyszerű tény, hogy bekapcsolhattuk a televíziót, meg összeüthettünk egy vacsorát. A hideg évszak és az egyre izmosodó érzés szövetkezett egymással, hogy még inkább összeforrasszon bennünket. A lustaság és a bágyadság korszaka bontakozott ki ezekből az együttlétekből. A közös létezés bizalmat és csendességet hozott. Egyedülálló pillanatok, melyek szavakkal el sem mondhatók, mert a boldogság története nem mindennapi történet: az emlékezés és a feledés összekavarodása, súlyos epizódok emlékképei, melyek éppen a tökéletességük okán tűnnek el az örökkévaló homályosságba merevedve...”

Szép, igaz?

Pascal Bruckner írta mindezt a *Keserű méz* című könyvében. Hát így voltunk mi akkor Gergővel. Összetartoztunk, egymást kerestük, egymásra figyeltünk, én rá, s a hatalmas farkára, ő pedig az én kislányos vágyaimra, legyen szó szexről, lekváros fánkról, vagy Armani farmerről.

Két évig tartott.

Ha azt kérdeznéd, miért csaltam meg, amikor mindent megkaptam tőle, tulajdonképpen nem

tudnék válaszolni. Nem tudnék egyetlen érzérvet felsorakoztatni. Talán csak azt, hogy ilyen vagyok. Hogy ilyenek vagyunk, mert felháborodhatsz, legyinthetsz, de az új, a más, a másik iránti vágy ott szunnyad benned, csak vagy elnyomod magadban, és csupán ábrándozol a megcsalásról, a rossz kislány vagy rossz kisfiú szerepről, vagy nem teszed, és akkor vállalod a következményeit. Mert következmények mindig vannak. Az egyik fél mindig sérül, a szerelem már csak ilyen kirakós játék. Csak egy győztes lehet. Gergő, a nálam tizenegy évvel idősebb, tökéletes pasi egyébként miattam hagyta ott a Magyarországon nemrég hatalmas vihart kavarró kajakos lányt, aki előbb külföldre igazolt, aztán mégis hazánkban folytatta a sportolást. A szökét, az olimpiai bajnokot, a nagy sztárt. Ez a csaj valósággal könyörgött Gergőnek, láttam az üzeneteit, hallottam a kihangsúlyozott telefonban a rimázkodó hangját.

Ő is imádta Gergő nagy farkát.

Annyira imádta, hogy nem akarta elengedni. Vannak olyan nők, akinek ez a beteljesülés netovábbja. A nagy fasz, amely betölti az űrt, a mélységet, az ürességet.

Én nem ilyen vagyok.

Láthatod, nekem, a szexmániásnak nem minden

a méret. Vagy, ahogy mondani szokták, nem a méret a lényeg. Képes voltam ezt a hatalmas szerszámot is lecsereálni, otthagyni. Nem ment ez ilyen könnyen. Családról, gyerekről, házasságról beszéltünk, Gergő mondta, én bólogattam, s tán bele is éltem magam. Ő az életem második komoly pasija volt. Olykor eljátszottam a gondolattal, hogy vele kellene maradnom az idők végezetéig, mert nála jobbat aligha találok. Naiv gondolat. Mindenkinél van jobb, mindenkinél van izgalmasabb. Két év után csaltam meg először. Mentségemre szóljon, hogy egy népszerűbb kajakossal, az ország szépfiújával, tévéműsorok, női magazinok, női lelkek és vágyak főszereplőjével. Azzal a sportolóval ugye, aki egy külföldi forgatáson előbb a versenyzőtársát baszta meg, majd műsorvezetőt tette magáévá. Vele csaltam meg először Gergőt, aztán jött a többi, egyik a másik után. Kisebb farkuk volt, de nem érdekelt. Ezt csak azért hangsúlyozom, mert két év után elmúlt, elillant belőlem a vágy, az igazi vágy Gergő iránt. És most jól figyelj, onnantól egyre inkább zavart, sőt, fáj a hatalmas szerszáma. Már nem kellett, már több gyötrellem volt benne, általa, miatta, mint öröm. Ő ebből semmit sem vett észre, akkor még nem. Bulizni jártam, mert bulizni akartam. Péntekenként, szombatonként különböző szórakozóhelyeken bukkantam fel, de úgy,

hogy este tízkor felhívtam Gergőt, jó éjszakát kívántam neki, és azt mondtam, éppen most bújok az ágyba, úgy is volt, csakhogy nem egyedül, vagy nem a plüssmacimmal. Az első mixer gyerek volt, jóképű, csábító, de bűdös volt a szája, így nem tartott sokáig a dolog. Aztán jött a mixer gyerek kollégája (azt képzeld el, egymás mellett dolgoztak, egy pultban), azt is felszedtem, vagy ő szedett fel engem, végül is mindegy. Az a fiú két évvel volt idősebb nálam, és egy évig tartott a kapcsolatunk. Szeretők voltunk, miközben én még Gergőhöz tartoztam. Most így visszagondolva borítékolható volt mindaz, ami történt. Gergő többször is mondta, úgyis el fogom hagyni, és mennyire igaza lett. De azt tudnod kell, hogy erről ő is tehetett. Féltékeny volt, birtokolni akart. Ezt egyre nehezebben viseltem, a veszekedéseink, a vitáink elfajultak, eldurvultak. Megkaptam tőle mindent, a legdrágább cuccokat, a legjobb ruhákat, a legfinomabb ételeket, de már nem voltam szerelmes belé. Két év után, mint egy influenzavírus, eltűnt belőlem a vágy. Majdhogynem gyötrelmem volt vele a szex, pedig igazán domináns pasi volt, tele a legvadabb ötletekkel. Minden pózban csináltuk. Jobbról, balról, oldalról, előlről, hátulról, alulról, felülről, és bírta, a végtelenségig bírta. Hány és hány nő álmodik erről. Elég, ha visszaidézem az „elmegeyek, maradok,

visszajövök” olimpiai bajnoknőt, aki sírt-rítt utána, hogy már nem lehet az övé ez a férfi.

Vajon miért nem tudok megmaradni egy ember mellett?

Ezt a kérdést sokszor felteszem magamnak, aztán hagyom a fenébe az egészet. Nálam okosabbak sem tudták rá a választ. A megismerés iránti vágy, az új illat, az új arc, egy másik ember érintése felvillanyozza, felajzza az embert. S ha már az illat: lehet, hogy megdöbbsentelek azzal, amit most leírok, de a nők igenis érzik, hogy ilyen téren is összeillenek-e a férfival. És én a több mint húsz orgazmus ellenére, a frenetikus baszás után is azt mondtam magamban, az első együttlétünk után: ezzel a Gergővel nem passzolunk össze, valahogy nem jó az illata, a szaga, a közös pH-nknak, már ha érted, hogy mire gondolok.

Van ilyen, becsszóra mondom.

Így is sokat köszönhetek neki. Megtanított értékelni, megkülönböztetni jót és még jobbat. Önzetlen volt, és ha nem vagyok ilyen, besózott seggű, ilyen kalandvágó, talán még most is vele vagyok, s akkor nincs ez a könyv, nincsenek az előttem álló kalandok, és nincs ez a szexmánia.

Mert nemcsak Gergőt csaltam meg, hanem azt a fiút is, aki a szeretőm lett, egy évig a szeretőm. Őt is

megcsaltam, ő sem volt elég, akkor már nem. Volt két állandó pasi az életemben, Gergő meg a szeretőm, de még többet akartam, újabbakat. És ők, a főszereplők ebből semmit sem vettek észre. Azt gondolták, úszom, sportolok, alig marad időm, erőm rájuk is. Mekkora tévedtek. Sokszor hajnal háromig buliztam, edzések előtt, kisebb-nagyobb versenyeket megelőzően. De nehogy azt hidd, hogy egyedül csináltam. Jöttek velem a sporttársaim, együtt piáztunk, együtt részegedtünk le, mi, az úszóremény-ségek. Sodort bennünket az ár, megállás nélkül.

Megállíthatatlanul.

Már nem kértem Gergő nagy farkából, már nem kértem a rózsadombi lakásából. Nem volt elég, ez sem volt elég. De a szeretőm sem, vele sem értem be. Előbb jött egy futballista, egy Videoton-játékos, Fehérvárott élő fiú.

Egy pesti szórakozóhelyen pillantottam meg, egyből megtetszett, aztán belenéztem a szemébe, és elolvadtam. Megbabonázott az a kissé csalé, enyhén kancsal szempár. Megismerkedtünk, majd hetekig üzengettünk, sokat telefonáltunk, beszélgettünk. Aztán eljött a nap, a nap, amikor feljött értem a fővárosba, a kis BMW-n levitt magához. Tudtam, hogy komoly kapcsolatban él, ráadásul igen szép barátnője van, de családja, akivel csak tudja. Ezen a délutá-

non én voltam az a csaj, aki felment a lakásába. Berontottunk a szobába, csókolóztunk. Lekerült rólam a ruha, és a csupasz combommal felléptem az ágy szélére, hogy hátulról belém hatolhasson. Betette a farkát, elkezdett kúrni. Ahogy tolt, lenéztem és azt láttam, hogy a lábán hagyta a fehér alapon színes csíkokkal tarkított zokniját. Hangosan felröhögtem, és nem is bírtam abbahagyni a nevetést. Szánalmas egy helyzet volt. Kérdezte, hogy mi olyan vicces, de nem magyarázkodtam, az órámra mutattam, és kértem: végezzen gyorsan, mert vissza kell érnem Pest-re... Ha hiszed, ha nem, a nevét sem tudom ennek a baromnak. A hazaúton nem szóltunk egymáshoz, mindössze abban egyeztünk meg, soha többet nem keressük a másikat.

Ez a röhejes eset sem tartott vissza: folytattam a „hadjáratot”.

Jött egy vívó, egy olimpikon, egy jó nevű sportoló - aki aztán később többet jelentett, sokkal többet, mint egy futó kaland.

Mindegyikőjük vonzott, mindegyikőjük engem akart, és én odaadtam magam nekik. Önzetlenül, és nagyon is önző módon. Mert ők azt hitték, hogy ők hódítottak meg engem, holott akkor már én irányítottam mindent.

Mindent és mindenkit.

Valamit tisztáznunk kell.

Nem bánok semmit. De tényleg semmit. Kérdezte tőlem újságíró, barát, ismerős és ismeretlen, hogy nincs-e lelkiismeret-furdalásom, nincs-e bennem hiányérzet, vagy valamiféle megbánás. Naná hogy a bulizásra, a pasizásra, a zűrzavaros életemre gondoltak, s persze arra céloztak, ami minden normális ember eszébe jut: ha jó kislány vagyok, talán olimpiát nyerek. Marhaság. Illetve én azt mondom, hogy ez marhaság. Így kellett lennie, így kellett történnie, mert így volt izgalmas, így volt kerek. Eszemben sincs megbánni az átmulatott éjszakákat, a futó vagy éppen vissza-visszatérő kalandjaimat. Az voltam én. Az életet habzsoló, a mámort, a kielégülést, a hódítást kereső lány.

Szex, drog, rock and roll.

Misztikus mondat, s bár nekem ehhez az ideológiához nincs sok közöm, a Rolling Stonest csupán

hírből ismerem, a hippivitágról pedig gyakorlatilag semmit sem tudok. Illetve talán annyit, hogy ültek ott fiúk és lányok egy réten, valami mezőn, esetleg kommunában, vagy tudom is én, hol, aztán a világbékéről danolásztak, közben jointot szívtak, vagy valamilyen más kábítószerrel használtak, az arcukon mennyei nyugalom látszott, átszellemültség, a nők olyannak tűntek, mint az angyalok. Aztán a romantikus gitározás után jó nagyokat dugtak.

Mindenki mindenkivel.

De nehogy azt hidd, hogy nem rajongtam az úszásért. Nagyon is szerettem edzésre járni, imádtam a versenyeket - a versenyek semmihez sem hasonlítható izgalmát, az adrenalinlöketet. Tizenhat évig úsztam, azért ismerd el, ez nem kevés idő. Huszonhatból tizenhat. Többet voltam vízben, mint egy teknősbéka, többet úsztam, mint egy karácsonyi vacsorára kiszemelt, öregedő ponty.

Napi húsz kilométert.

Kemény volt, piszkosul kemény, de bírtam, és nem panaszkodtam. Sportoló voltam, és büszke voltam erre. Büszke voltam rá, hogy tehetségesnek tartanak, hogy bíznak bennem, hogy rajtköre állhatok. Tizenkét évesen már felnőtt magyar bajnok voltam. Aztán újra és újra nyertem.

Ma sem csinálnám másként.

Egy darabig az életem másról sem szólt, mint az úszásról. Úgy ám. Ez még az iskola rovására is ment. Sokszor voltam kikérve, mert éppen edzőtáborba mentem, ki kellett hagynom az osztálykirándulásokat, és most figyelj: a saját ballagásomon sem lehettem ott, nem tudom, milyen az, elbúcsúzni az iskolától, s azt énekelni, hogy: „Ballag már a vén diák...”

Nem tudom, mert nem volt benne részem. Akkor is úsztam. Kiválasztott voltam, egyike azon keveseknek, akik úszással (és most nem egy medencében vagy fürdőkádban előadott lubickolásra gondolok) kereshetik a pénzüket, és utazhatják be a világot. Gyönyörű helyeket láttam, fantasztikus városokban jártam. S közben csöndben voltam, minden utasítást végrehajtottam, nem feleltem, nem panaszkodtam.

Ha pofont kaptam, akkor is kussoltam.

Csak sírtam, olykor megállás nélkül zokogtam.

Igazán akkor ment el a kedvem az egésztől, amikor a Cár harmadszor ütött meg. S előtte még jól meg is rángatott, jól meg is alázott. Messze voltunk itthonról, edzőtáboroztunk, és én fogadást kötöttem a csapattársnőmmel, hogy melyikünknek üvölti le többször a fejét a Cár, melyikünk kap előbb a fejére,

szó szerint vagy átvitt értelemben. Ott szakadt meg bennem valami, ott vesztettem el a fonalat, és ott mondtam magamban először: abbahagyom, elegendem van! Aztán néhány hónappal később Eindhovenben valami hihetetlen és számomra is megmagyarázhatatlan erőtől vezérelve dobogóra állhattam: Európa-bajnoki bronzérmes lettem. Emlékszem, Hollandiában a középdöntőben olyan időt úsztam, hogy amikor a célba érés után felnéztem az eredményjelző táblára, nem hittem a szememnek. Még egy fotó is megörökítette ezt a pillanatot. A képen látszik, hogy tátva maradt a szám, hogy a meglepetéstől bepárasodott az úszószemüvegem, s nagyjából úgy nézek ki, olyan képet vágok, mint egy eltévedt pingvin.

Pedig akkor már távolodtam.

És most kérdezhetnéd meg, miért kellett bu-liznom folyton, újra meg újra. Minden pénteken, szombaton, minden hétvégén. Hogy miért nem tudtam megállni, otthon maradni, pihenni - rápihenni.

Mindjárt megérted.

Egyszer volt egy olyan este, egy forró nyári este, amikor úgy mentem az egyik budai szabadtéri szórakozóhelyre, hogy csak egy kinyúlt hajpánt volt rajtam. Jól hallottad. Egy vékony hajpánt takarta a

melleget, illetve a mellbimbómat. Semmi más. El tudod ezt képzelni? Miniszoknya, lebarnult test, és egy vékonyka hajpánt. Még arra is emlékszem, hogy felálltam valami asztalra, ott táncoltam, s mindenki engem bámult. A pasik majd megőrültek. Nem volt rajtam súlyfelesleg, tökéletes volt az alakom, tisztában voltam vele, milyen hatást gyakorolok a férfiakra. Óriási flash volt, mámorító pillanat. Azt gondolom, ezekért érdemes élni. Hát hogyan is tudtam volna lemondani az effajta szórakozásról, az úszás miatt? Meg aztán én így töltődtem fel. Bulizva, táncolva, flörtölve, megmártózva az éjszakában. Egyszerűen ez a kavalkád, ez az önmegmutatás volt az én doppingszerem, és ha hiszed, ha nem, bírtam az iramot, a napi húsz kilométer leúszását, nem voltam fáradt, nem voltam kifacsart, és senki nem vett észre rajtam semmit az uszodában. De most jól fülelj, nem csak rajtam, hanem a többiekén sem vettek észre semmit. Mert ki kell hogy ábrándítsalak, nem csak én tomboltam, toporzékoltam az éjszakában. Szinte minden csapattársam, lányok, fiúk, tizenévesek, huszonévesek. Jött mindenki, még azok is, akik eleinte otthon maradtak, jó gyereket játszottak. Akadt persze, aki meghúzta a határt. Ilyen volt Lacika. Olykor megjelent egy bulin, mosolygott, mindenkihez volt egy-két jó szava, aztán ha-

zament, maximum beült egy moziba. Neki az jelentette a kikapcsolódást.

Nekem meg a dugás. Mindig mással, egyre több pasival.

Nem magyarázkodom, mert egyrészt nincs miért, másrészt meg ez az én életem, azt csinálom vele, amit akarok, de az edzők - és nem csak az úszóedzőkre gondolok - nagyon sokat tesznek azért, hogy megannyi sportolónak elmegy a kedve az egészszől. Hiányzik belőlük a pedagógiai érzék, és erre világítottam rá korábban a Cárral kapcsolatban is. Egy jó szó, egy simogatás, egy elejtett pozitív mondat csodákra lenne képes a versenyzőknél. De az állandó kritizálás, üvöltözés, távolságtartás kicsinálja az embert. Hosszú évekig dolgoztam a Cárral, úgyhogy én elsősorban róla tudok beszélni, az ő sajátos módszereiről, tisztában vagyok azzal is, hogy hány és hány sportolótársam (és nem csak az úszókra gondolok) küszködött hasonló gonddal, mint én.

Mint mi, csajok, a Kőér utcai uszodában.

Talán ezért is voltam mértéktelen az ivásban is. Tudom, nem éppen szexis látvány egy részeg csaj, de ez sem érdekelt, sem engem, sem a csapattársaimat. Piáltunk, vedeltünk, pasiztunk, mert úgy éreztük jól magunkat. S aztán másnaposan, sőt, részegen mentünk edzésre, de ezt soha senki nem szúrta ki.

Nem tudtál úgy megmártózni a budapesti éjszakában, hogy ne jött volna szembe megannyi élsportoló, futballisták, vízilabdázók. A legnagyobb sztárok, a legnagyobb közönségkedvencek. Ők is ugyanazt keresték, amit én. A pillanat varázsát, sörrel, borral, koktéllal, a zenére vonagló testekkel.

Nem lehetett kilépni ebből a körből.

Aki egyszer rászokott, rákapott ennek az ízére, az nem szabadulhatott. Hiába jött a versenydőszak, hiába nőtt a terhelés az edzéseken, a villogó fények világa vonzott, mint a mágnes.

Engem és a kortársaimat.

Sok mindenről lemondtam az úszás miatt. De a másik oldalon begyűjtöttem az élményeket. Így volt igazságos, én így éreztem igazságosnak. Nappal úszó voltam, igazi példakép. A medencék világában az egyik legtehetségesebb. Éjszaka viszont démonná változtam.

Lehet, hogy ezért nem nyertem olimpiát.

Lehet.

Ehelyett nyertem megannyi jó pasit. A legjobbakat.

Azért ez is valami, nem?

Irigyelsz?

Mert irigyelhetsz a sportsikereimért, az olimpiákon való részvételért, a bajnoki aranyakért és a sok felejthetetlen baszásért. Egyszer megismerkedtem egy olasz fiúval. Csak futólag, szőrmentén, visszafogottan, illatok, érintések, vágyakozó pillantások, aztán ő jobbra, én balra. Nos, ez az olasz srác óriási Milan-szurkoló volt, és miután megittunk jó néhány vodkát, nevetve mesélte, hogy az egyik legnagyobb futballélménye az volt, amikor a Milan-tábor - amelyben ugye ő is ugrált - egy Inter elleni meccsen a következő transzparenst feszítette ki: „Mi megvalósítjuk a ti álmaitokat...”

Ez az olasz gyerek nagyon büszke volt erre, és röhögve mesélte, hogy az interesekek, a városi rivális, az ősi ellenfél drukkerei őrjöngtek a transzparenst látván, mert akkoriban ők is pontosan tudták: a Milan az igazi nagy csapat, amely sorra nyeri a címeket

Itáliában és Európában, az Internek pedig semmi sem jön össze.

Hát valahogy így. Én megcsináltam mindent, amiről ti csak álmodtatok. Megcsináltam és beváltam. De azért ne irigyelj minden pillanatot tőlem. Például azt, amikor Eindhovenben készültem az Európa-bajnoki döntőre. A szobában voltam a csapattársammal, csendes pihenő volt. Aludni nem nagyon tudtam, mert vártam a rajtot, vártam az úszást. Aztán egyszer csak, mint egy francia bűnügyi filmben, valaki becsúsztatott egy levelet az ajtó alatt. Mondom, ez Hollandiában, a szállodában történt, ahol mi, a magyar úszóválogatott tagjai laktunk.

Meglepve néztem, hogy mi lehet ez, mi ez az üzenet. Felvettem, kibontottam, s ott láttam magam egy fotón. Az athéni olimpián készült, úszódresszben ábrázolt gyerekfejjel, enyhén naiv ábrázattal, s rá volt írva erre a kis lapocskára: „Cigány”!

Hogy én egy бүdös nagy cigány vagyok.

Álltam ott lecövekelve, a csapattársam, aki bóbiskolt, az egészből semmit sem vett észre. Nem mondtam neki el, mit kaptam. Nagyjából két óra volt hátra az Európa-bajnoki döntőig, és rázott a zokogás. A vécébe bújtam, ott bőgtem ki magam. Aztán felszálltunk a buszra, indultunk az uszodába, és újra pityeregtem. Nemes Zoli bácsi, akit a mai napig

nagyon tisztelek és szeretek, riadtan kérdezte, hogy mi a baj. Nem mondtam semmit, csak mutattam neki az üzenetet. Ezt az aljas provokációt. Egyébként sejtettem, ki volt, aztán meg is tudtam az egyik úszótársamtól. Amikor Eindhovenben a „szerelmes hangulatú” levélke átvétele után néhány órával harmadikként csaptam be a célba, bronzérmert nyertem, bent a szálláshelyünkön Norbi, aki tévén (ezt hallgasd meg: az én szobámban) nézte a finálét, dühödten, idegbetegen mondta: „Rohadt, bűdös cigány kurva, nem dobogós lett... ?!”

Aztán felállt és majdnem köpött egyet.

Norbi egyébként az az igazi flegma gyerek. Gazdag szülők, jómód, csilivili életmód, gondok nélkül. Utált, mint a szart. Ezt többször mutatta, éreztette velem. Egy jó nagy bunkó. Kreol vagyok, a bőröm sötétebb az átlagnál, én ennek örülök, mert imádom, hogy olyan hamvas, és éppen olyan, mint egy mexikói pásztorlányé. Ez a cigányozás vissza-visszatérő provokáció volt az életemben. Egyszer még az edzőm is elsütötte ezt a poént, igaz, ő viccnek szánta. Aztán volt még ennél is humorosabb: a Cár, amikor betettem a nyelvembe a piercinget, ott, mindenki előtt, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, azt mondta nekem: „Bűdös kurva vagy!”

Na, ezt azért mégse kellett volna...

De visszatérve az eindhoveni incidensre: lement a finálé, és Ruza József, a szövetség főtitkára, akihez Nemes Zoli bácsi végül is eljuttatta ezt az ocsmányságot, összehívta a csapatot, és azt mondta, nem akar botrányt, nem akar nyilvános leleplezést, és nem szeretne nyomozni. A levél írójának, ennek az igazi hősnek egy órája van, hogy bármilyen formában bocsánatot kérjen Szepesi Nikoletől. Ha nem, akkor az ügynek súlyos következményei lesznek...

Egy órán belül megjött az üzenet.

Ismeretlen, hetvenes mobilszámról annyit írt valaki: „Szeretnék elnézést kérni.”

Nem írtam vissza, és nem is hívtam fel. Holott akkor megszegényíthettem volna ezt a gyökeret.

Ha azt gondolod, hogy ez ritka jelenség, tévedsz.

Mi együtt buliztunk, százszor, ezerszer, de közel sem voltunk igazi csapattársak. Hogy azt ne mondjam, barátok, még a lányokkal sem. Egyéni sportágról van szó, a rivalizálás itt is egyre élestedt, ahogy nőttünk, ahogy újra és újra megmérettünk. Tulajdonképpen nem volt és nem lett olyan barátnőm, akivel mindent megbeszéltem, mindent megosztottam. Nem bántam. Úgy mondanám, elvultunk a csajokkal. A fiúk többségével pedig egyenesen rühelltük egymást, illetve jó néhányuk engem utált, de

nagyon. Norbika és a kis Dominik egy kanál vízben meg tudtak volna fojtani. Ne kérdezd, hogy miért, s azt se kérdezd, miért cigányoztak.

Csak.

Mert ők ilyen jópofa fiúk voltak, mert azt gondolták, mindent megtehetnek, nekik mindent szabad. Nekik, a ficsúroknak, akiknek csak megszületniük volt nehéz.

A helyzet itthon, az edzéseken sem volt jobb, a feszültség olykor tapintható volt, és a Cár ezzel pontosan tisztában volt, mégsem tett ellene semmit. Nem ugatta le ezeket a kis köcsögöket, akik néha üvöltöztek velem, néha úgy beszéltek, mint a kutyájjukkal.

Na, még mindig irigyelsz?

Az éjszaka királynője voltam. Uralkodásom több évig tartott. Ezalatt elfogyasztottam megannyi királyfit. Mert az éjszakában csupa-csupa királyfi jelenik meg. Aztán támasztja a pultot, és lesi a nőket. Lesi a zsákmányt, de én játszottam a megközelíthetlent. Mennyit röhögtem rajtuk. A sóvárgó tekintetük, a vetkőztető pillantásuk elkísért mindenhová. Készültem rá. Készültem az éjszakára. A vadászatra, a csábításra. Ez a világ legizgalmasabb játéka. Izgalmasabb, mint egy világbajnoki döntő. Az ember már délután (olykor már reggel) nekiáll készülődni. Lesi, vizslatja, kutatja a szekrényét, hogy melyik rucit vegye föl, melyikben domborítson, melyikben néz ki a legdögösebben. Talán egy türkizkék ruha? Esetleg egy hófehér, feszes farmer? Vagy egy okkersárga miniszoknya? Végül is mindegy. Ha jó csaj vagy, ha igazán jó csaj vagy, mindegy, mit aggatsz magadra. Úgyis meg akarnak dugni. Úgyis téged akar

mindenki, mert a jó csaj válogathat. Estéről estére, éjszakáról éjszakára végigvonul a szórakozóhelyen, mintha oda se figyelne, mintha csak kutyát sétáltatna, vagy aknamezőn tipegne. Megy, mendegél, mögötte csend, vagy halk pissenés, vagy sziszegés, vagy elfojtott mondatok. És a jó csaj pontosan tudja, hogy őt lesik, őt bámulják, őt akarják.

Hát ilyen voltam én is.

A démon. Egyeseknek megközelíthetetlen, elérhetetlen - másoknak a tálcán kínált gyönyör. A tálcat egyébként én magam kínáltam, a telefonszámmal együtt. Miért is ne? Az éjszaka éppen erről szól. Hódítunk és meghódítatunk. De leginkább dugópartnert keresünk, vagy szexpartnert. Egyéjszakás kalandot. Kötöttségek, kötelezettségek nélkül. Csak a gyönyör kedvéért, mert egyszer élünk, vagy jó esetben kétszer... Csak nehogy a következő életben valamiféle mezei virág legyek, amit bárki letéphet - na, azt már nem. Majd én megválogatom, ki szagolgasson, ki érítsen, és ki tépjen le.

Az éjszaka, a budapesti éjszaka amúgy nagyon vicces.

Feszítenek a pasik a pultnál, macsósan, belőtt séróval, és úgy tesznek, mintha le se szarnánk a világot, mintha észre sem vennék, hogy körülöttük szilikonmellű, feltöltött szájú, baszásra váró csiniba-

bák, cuncimókusok, playmate-ek, vagy dubajos piszák köröznek. Mondom, úgy tesznek, mintha nem látnák ezt a cirkuszi lovakhoz hasonlatos felvonulást, pedig csak ez érdekli őket, csak ezért jöttek. Menő pasik, vagy legalábbis annak képzelik magukat. Jókat nevetek a hatalmas, feltűnő karórájukon, márkásnak tűnik persze, igazán trendi darab, ez hangsúlyozza a férfiasságukat, anyagi háttérüket. Mert ez nagyon is fontos az éjszakában, hogy milyen kocsival érkezel (vagy éppen milyen kocsit hagysz a garázsban, hogy tudjál piálni), hogy milyen márkájú farmer, póló vagy zakó van rajtad, fontos, különösen ebben az elszegényedett világban fontos a külsőség. Meg azért is, mert a fejed üres, ha eredeti gondolatnak még a csírája sincs benned, ha csupán közhelyeket puffogtatsz, ha annyi telik tőle: „Nálad vagy nálam basszunk...” Akkor legalább nézzél ki valahogy.

De a nő az éjszakában nem az intellektust keresi.

S ebben nincs kivétel.

Ott nem számít, hogy a pasi a telefonkönyvön kívül belenézett-e bármilyen más könyvbe. Az sem fontos, hogy tud-e verset szavalni, hogy mennyi idő alatt tekeri tökéletesre a Rubik-kockát, hogy ismer-e egyetlen filmrendezőt (már persze Kovin, a pornógurun kívül...), vagy hogy képes-e négy értelmes

mondatot folyamatosan mondani. Ezt ott és akkor minden nő leszárja. Engem sem foglalkoztatott.

A szexhez, az alkalmi szexhez egy vonzó hím kell.

Tökfejű, együgyű - végül is mindegy.

Az éjszaka egyébként igazságtalan.

Mert ha a pasi átlagos, ha elvész a tömegben, ha nincs benne semmi különös, ha nem híres, ha nem mutogatják a tévében, vagy ha nem terjedt el róla, hogy - mondjuk - kutyakaja-eladásból milliomos lett, akkor baszhatja az egészet. Akkor nő nélkül megy haza. Vagy egy nagy seggű, trampli, „megmaradt” csajszi lesz a zsákmánya. Olyan, akit jobb híján cipel haza. De az igazi ínyencek mindig a nagy halra várnak. Vagy inkább a nagy vadra.

Én is ilyen voltam.

A legjobbat akartam.

S legtöbbször szinte mindig meg is kaptam.

Vagy megkaphattam volna.

Ott volt például az a hirtelenszőke, rövid hajú műsorvezető. Az a hapsi, akinek a nője (pontosabban a felesége) szintén tévézik. Szóval ez a népszerű celeb gyerek egy másik pasival jött azon az estén, valamiféle szponzorral, hivatalos munkatárssal, vagy tudom is én minek nevezzem. Csúcsformában voltam akkor. Szédítően néztem ki, mindenki meg akart baszni. Tudtam, éreztem, és élveztem. Mámo-

rító volt az a felhajtás, és én csak fokoztam a tempót, fokoztam a feltűnést, egy barátnómmal táncoltunk a nyitott szórakozóhelyen. De nem ám a tömegben, hanem valami magaslaton úgy, hogy mindenki lás-son. Riszáltuk magunkat, szinte semmi sem volt rajtunk. A pasik megőrültek. Ez az ájtatos képű zenész-műsorvezető, akit otthon a nője várt, teljesen beindult. Láttam, hogy integet, hogy kalimpál, hogy fel akarja hívni magára a figyelmet, hogy őt nézzem, hogy vele kommunikáljak. Aztán mutatta a kezével, hogy adjam meg a telefonszámom.

Miért is ne?

Ismert pasi, az egyik legnagyobb kereskedelmi tévé egyik főmutatványa. Egy skalpnak jó lesz - gondoltam. Majd jól elmesélem mindenkinek, milyen volt az ágyban. És már jött is oda hozzám az egyik pultos csaj, az én kis celebem küldte hozzám, mint valami futárt. Hozta magával a tollat meg a papírt, ráfirkantottam a telefonszámot, és vártam, mi történik. A kis tévés gyerek, gondolom, ezt már más-sal is eljátszotta, nem maga jelentkezett. Ott álltunk egymástól néhány méternyire, de a kis haverja írt üzenetet, nem ő. Nehogy véletlenül bizonyíték legyen ellene, nehogy véletlenül lebukjon a kedvese előtt. Jött az üzenet, hogy én meg a barátnőm menjünk el velük, menjünk fel a kéglire, lesz ott minden,

pezsgő, pezsgőfürdő és nagy-nagy hancúrozás. Mi négyen. A tévés arc, a haverja, meg mi ketten. Jött az újabb és újabb üzenet, és két pohár ital, amelybe azóta sem tudom, mit kevertek: úgy kiütött az a pia, hogy máig nem tudom, hogy keveredtem haza. Mert hát végül nem kértünk az ajánlatból, nem mentünk a faszikkal.

A buli ott tartott - a hirtelenszöke celeb gyerek annyira nem vonzott.

Őt akkor kihagytam. Nem került fel a listámra. Sem én az övére...

Aztán ott volt az a mentalista is.

Ez egy másik este volt, és egy másik hely. A budai bevásárlóközpont bárjában mulattunk, ferge-tegesen, piásan, mámorosan, ahogy szoktunk. A barátnőm kiszúrta magának a mentalistát, szemezett vele, ez egyébként a tömegben nem volt egyszerű, de közben a mentalista az én seggemet markolászta. Nem voltam felháborodva, nem voltam olyan lány. De azt rögtön megjegyeztem neki, hohó, ne velem, azzal a másik lánnyal próbálkozz! Ő meg csak vigyorgott, aztán elkérte a telefonszámom, én meg minő meglepetés, megadtam neki. A barátnőm többet ivott a kelleténél, és lelépett. A mentalista, aki szintén vedelt, és a haverjaival volt, finoman üzent, hogy kint a taxinál találkozunk, nehogy elmenjek

nélküle. Kint találkoztunk. S meg sem álltunk a lakásáig. A mentalista akkor már túl volt a tévéműsoron, ahol ugye első lett, megünnepeltette magát, lubickolt a népszerűségben. Nem tartottam különösebben jóképűnek, mégis vonzott benne valami, gyaníthatóan az ismertsége. Óbudára mentünk, egy társasházi lakásba - udvarias volt, egyszersemind rámenős. Már a taxiban egymásra hangolódtunk, csókolóztunk, smároltunk, harapdáltuk egymás ajkát. Nem néztem volna ki belőle, hogy ilyen férfias.

Hogy ennyire férfi.

A szelíd, szolid visszafogott külső csupán álca volt. A mentalista pillanatok alatt vaddá vált, olyan partnerré, aki nagyon is jól tudja, mit akar egy nőtől. Egyik ámulatból és egyik élvezetből a másikba estem, sőt zuhantam. Különlegesen finom élmény volt. Hajnali három körül értünk hozzá, negyed tízkor köszöntem el tőle, de azt a néhány órát jó mélyen elraktároztam magamban.

Ahogy beléptünk az ajtón, én a hálót céloztam meg, s amíg a mentalista töltött magának a bárból, én anyaszült meztelenre vetkőztem, és úgy vártam az ágyban. Ott már nem volt csók, azonnal a lényeg következett. Kibújt a ruhából, és elővette a farkát. Mutató darab volt, gyönyörű férfipénisz. És tudott is bánni vele. Tudta, mi kell a nőnek. Én hanyatt fe-

küdtem és átadtam magam a gyönyörnek. Olyan pózokat választott, amelyekben dominálhat. Aggresszív volt, de figyelmes. A mentalista a férfiaságával elvarázsolt.

Kemény menet volt, éppen olyan, amilyenre egy ilyen élvhajhász, szexmániás nő vágyik. S tudod, ilyenkor, az egyéjszakás kaland után mindkét fél eljátssza a flegmát. Tudod, mert alighanem neked is volt benne részed. Udvarias mondatok (kérsz reggelit?) meg hasonlók. Rendszerint mindkét fél zavarban van, de én nem. És a mentalista sem volt ilyen. A heves dugás után hosszan beszélgettünk. Ott az ágyban osztottunk meg egymással gondolatokat. Szó volt úszásról, rólam, és egy sportolónőről, aki nagyon tetszett neki. Természetesek voltunk reggel, a csúcsra járatott éjszaka után, természetesnek tűnt, ahogy elváltunk, ahogy elköszöntünk. Mindketten tudtuk, hogy kösz, ennyi volt. Bevallom, szívesen találkoztam volna vele újra, nem erőltettem, a száma még most is megvan. Így volt jó, így volt tökéletes. Újabb scalp. Újabb ismert név, újabb felejthetetlen baszás.

De van, amikor másként történnek a dolgok.

Az éjszaka már csak olyan, hogy hullámvasutazik az ember, beletenyerelem a jóba. Vagy hazáig futna. S persze olyan is előfordul, hogy csak játszik,

vagy éppen játszanak vele. Egy este (egy este a sok közül) megláttam a barna rövid hajú, táncversenyt nyert aerobikédzőt, a legmenőbbet, a legismertebbet. Mondtam magamban, ma este ő kell nekem. És ahogy odaértem mellé, megfogtam a kezét, s azt mondtam neki, add meg a telefonszámod. Ez a normális, nem? Egy nő miért ne tehetné meg ugyanazt, amit egy férfi. Miért ne kezdetne ki egy vonzó pasival, ha már mindez fordítva természetesnek hat. Szóval elkértem a számát, ő meg mosolygott, és a fülembé súgta - mármint a számát. Gyorsan bepötyögtem a telefonomba, nem sokkal később már üzenetet írtam neki, ő meg válaszolt, és így ment ez egész este. Oda-vissza többször is. Aztán valahogy mégsem jöttünk össze. Neki akkor komoly barát-nője volt, s alighanem ügyelt a jó hírnevére, eljátszotta a hűséges, becsületes pasit. Így a flört nem teljesült be. Később aztán többször is találkoztunk, de akkor már afféle sportbarátként üdvözöltük egymást. Én, az úszó, az olimpikon, ő meg a celebbé vált aerobikos.

Az éjszaka már csak ilyen. A kis szürke egerek csak sóvárognak, a nagymenők viszont aratnak. És válogatnak. A jónál is jobbat, mert az a legszebb az egészben, hogy mindig előbukkan egy újabb s még újabb célszemély. Legyen szó férfiról vagy nőről, az

éjszaka kiapadhatatlan gyönyörforrás. Kiöltözött, il-
latos partiarcok Kánaánja. Ott nincs szükség érzel-
mekre, érzélgősségre, romantikára.

Csak mellekre, legyen az implantátummal tele-
töltött, vagy természetesen gömbölyű.

Esetleg feszes hasra, kidolgozott izmokra, feltű-
nő tetoválásokra, sármos arcra.

Nyers férfiaságra - és romlott nőiességre.

Ez a nyerő.

És én ezen a szemétdombon igazi királynő lehet-
tem.

A jelszó végtelenül egyszerű az éjszakában: minél gyorsabban és minél jobbat találni. Ez a férfiak esetében azt jelenti, hogy még a napfelkelte előtt lehúzni, lerángatni, letépni a bugyit a nőről. Lehetőleg a legdögösebb, a legszexisebb nőről. El tudom képzelni, ahogy késő délután otthon készülődnek az éjszaka királyai. Ahogy szuggerálják magukat a tükörben, s azt mondogatják: ma este meglesz Pamela Anderson, Adriana Lima, vagy még náluk is jobb. Aztán gondosan kiválasztják valamelyik olasz ingüket, hozzá menő farmert, és jöhet a nagy menet, a nagy bevetés. Ez nálunk, nőknél valamelyest másként zajlik. A jó nő ott az éjszakában is türelmes, kiváráásra játszik, válogat. Nagyon is válogat. Hagyja, hogy legalább tíz-tizenkét kört menjen körülötte a legvadítóbb pasi is. Engedi, hogy szép lassan alakuljanak a dolgok. Az éjszaka törvénye egyszerű: a napfelkeltéig baszni.

Aztán ahogy telik-múlik az idő, a nagy macsók

úgy adják lejjebb az igényeiket, már nem kell Pamela Anderson, már nem kellene a szilikonhegyek, a kerek fenekék, a feltöltött szájak, jó lesz az a kis mosolygós barna, vagy az a visszahúzódó szőke is.

Én mindig férfiként gondolkodtam és cselekedtem a szórakozóhelyeken. Ritkán hagytam, hogy engem válasszanak. Rendszerint én léptem, én akartam. De az a szép ebben az előjátékban (mert ugye ez már a későbbi szex része), hogy nem is kell ahhoz elmerülni az éjszakában, elég, ha lemész az utcára, elsétálsz a közértbe, megmozgatsz a kutyát a parkban - vagy ha kiszúrsz valakit a tévében. Így voltam én azzal a két menő futballistával is.

A futballista egyébként külön kaszt.

Őket viszonylag könnyű felismerni az éjszakában vagy fényes nappal az utcán (és most nem a stoplis cipőjükre vagy a szexi klottgatyájukra gondolok...). A focista ad magára, talán túlságosan is. Mindig trendi ruhákba öltözik, márkás, drága holmikot hord. Armani, Gucci, Versace, Dolce & Gabbana, Hugo Boss cuccokban feszít, úgy támasztja a pultot, úgy bámulja a nőket. Mindezt csak azért mondom, mert például a vízilabdások vagy a kajakosok sokkal sportosabbak náluk, még a szórakozóhelyekre is ilyen stílusban érkeznek. Nike, Adidas felszerelésben, pólókban, laza Levis farmerban.

Szóval a focista menő csávó.

Mármint a profi labdarúgó. Az élvonalbeli, a válogatott. Ők jól keresnek, róluk állandóan írnak az újságok, ők külföldi ajánlatokat kapnak, ők jó partinak tünnek, akár hosszú távon is. De köztük is vannak legek. S énnekem a legjobb kellett.

Mármint nem a legjobb pasi, hanem a legjobbnak titulált magyar játékos.

A SZTÁR.

Fiatalon került külföldre, nagy csapathoz, s ott is gyors karriert csinált. A válogatottban is kulcsfigurának számított, az értéke hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre nőtt. És hazai szinten elképzelhetetlen magasságokba ért. A SZTÁR nem volt különösebben vonzó a számomra, nem volt magas, izmos, barna, macsós vagy ellenállhatatlanul férfias. Inkább olyan mosolygós, félszeg, gyermekszerű. De nem érdekelt, őt akartam, ráhajtottam, azt mondtam magamban: nagy scalp. És így volt ezzel megannyi csaj. A hírnév és hatalmas gazdagság hihetetlenül vonzóvá tesz egy pasit. Mondom, be voltam sózva, és mindenáron dugni akartam vele. Meg is volt a tervem, hogyan cserkésszem be. Az egyik barátnőm éppen a barátjával járt, vagy inkább kefélt. Szóval ment az üzenet, hogy akkor négyesben vacsora, jöjjön a SZTÁR, én ott leszek.

És jött. Négyen ültünk le egy asztalhoz, s bizony nem nevezném azt egy vidám estének. Leginkább hallgattunk. Néztünk előre, magunk elé meredtünk, olykor bólogtunk, hümmögtünk, de sok szellemes mondat nem hangzott el.

Kínos volt az egész.

A SZTÁR nem volt formában, jóllehet most nem pontos beadásokat vártak tőle, hanem értelmes társalgást vagy ha azt nem, akkor határozottságot, férfias viselkedést, olyan stílust, amelyből egy nő pontosan tudja, hogy hamarosan jó kezekbe kerül. Így telt az este, arra már nem emlékszem, mit rendeltünk, arra viszont igen, hogy utána elmentünk négyesben az egyik bevásárlóközpont mozijába. Bevallom, a film sem maradt meg bennem, gyanítom, egy volt az amerikai szirupmozik közül, hanem nagy meglepetésemre a film negyedénél, amikor már marhára untam az egészet (a filmet és a SZTÁR-t, aki mellettem ücsörgött bambán), a nagy bombázó feléledt... Hogy mi történhetett vele, azt nem tudom, talán a mozi sötét tónusa hozta elő belőle a vagányabbik énjét. Onnantól be nem állt a szája. Mondtam is magamban: szép, hogy ez most itt dumálni akar velem, de hát egy moziban ülünk, miért nem a vacsora alatt volt ilyen bőbeszédű, amikor meg ült, mint egy oxigénhiányos ponty?

Nagyon csalódott voltam.

Valahogy nem ilyennek képzeltem. Sem az estét, sem a SZTÁRT.

A mozi után kértem, hogy vigyen vissza a Belvárosba. Mentünk az autójához, ott lépkedett mellett, külsőre olyan volt, mint egy kamasz, s egyszer csak megálltunk egy böhömnagy autónál, egy olyan kocsinál, amelyhez leginkább egy negyvenes éveiben járó chicagói gengszter illik, vagy legalábbis egy jól menő budapesti bróker, esetleg visszavonult drogkereskedő.

Ott ültem abban a sok tízmilliót érő verdában, és annyira tréfás volt, hogy a huszon-egynéhány éves gyerek vezeti ezt a csúcskocsit, hanyag mozdulattal, mintha világegyetében luxusjárgányokkal közlekedett volna. Elköszöntünk egymástól, s pontosan tudtam, akárhány gólt csavar be szabadrúgásból, én köszönöm szépen, férfiként már nem kérek belőle. De ezzel még nem volt vége.

Éjszaka üzenetet kaptam tőle. Megvan az az idétlen szokásom, hogy nem kapcsolom ki a telefont, amikor megpróbálok aludni, úgy vagyok vele, soha nem lehet tudni, ki telefonál, mondjuk Brad Pitt, Orlando Bloom, vagy egy jóképű tűzoltó. Nem is aludtam túl mélyen, pedig hajnal ötkor már edzésre kellett mennem. Jött az üzenet a SZTÁR-tól, kö-

rülbelül hajnal három lehetett, s azt írta, otthon vár, azonnal induljak.

Gondoltam, ez ám a vicces gyerek. Jobban mondván szájalmas gyökér.

Szemtől szemben valahogy nem mondott ilyeneket. Nem mert. Ott egy mulya nyavalyás volt.

Úgy tűnik, a luxuslakás, amelyben akkor éppen élt, vagy néhány pohár ital előhozta a vadabbik énjét. Nem válaszoltam neki.

Ő újra írt, valami olyasmit, hogy menjek fel hozzá, mert nagyon jó lesz, nem bánom meg.

Erre sem válaszoltam - akkor feladta a küzdelmet.

Azóta sem beszélünk egymással. Nem sokkal később összejött az egyik celeb lánnyal. Magamban sok sikert kívántam bimbózó szerelmükhöz - távol a hazától, sőt egyre távolabb. Ott a messzeségben...

Szeretem a focit.

Ahogy már mondtam, drukkolok a Fradinak, s olykor megyek meccsre is, kiabálok a lelátón, s közben nézem a pasikat a zöld gyepen. Így szűrtem ki magamnak a nagy ellenfél, a legnagyobb rivális gólvágóját. A pályán igazi vagánynak tűnt, flegmának, olyan játékosnak, aki bár nem túl magas, nem igazán daliás, de mégis kemény, és igazi harcos. S mellette még ügyes is. Nem volt kérdés: ő is kell nekem, és ha ezt mondom magamban, akkor

elindulok, szervezkedem, utolérem. Olyan vagyok, mint a végzet.

Mint a végzet asszonya.

Persze hogy üzentem neki, de nem így direktbe. Valaki megmondta a csatárnak, hogy van az az úszócsaj (mármint jómagam), aki szívesen beszélgetne velem. Így került a telefonszámom hozzá, a közös ismerős megadta neki, és mit ad isten, már aznap este hívott.

A csatár, a nagy ellenfél klasszisa.

Örültem, még szép, hogy örültem. A helyzet ilyenkor elég egyszerűnek tűnik. Ő is tudja, én is tudom, hogy nem járni akarunk egymással, nem a parkban sétálni, könyvesboltokban nézelődni, vagy strandpapucsot vásárolni.

Egyszerű dugásról van szó.

Egy jókora baszásról.

Ez a kor már csak ilyen, unalmas az udvarlás, unalmas az a néhány tiszteletkör, az a sok felesleges mondat. Minek húzzuk az időt, amikor dughatunk is. Nem igaz? A csatárnak, ha jól emlékszem, akkor is volt nője, miért is ne lett volna. Híres volt, jól keresett, jól nézett ki. De a jelek szerint én is kellett nekem neki, és úgy tűnt, ebből fergeteges szex lesz.

Aztán nem lett.

Sőt, még egy rövidke találkozás sem. Tudniillik a

csatár, a rivális kapuja előtt oly határozottan viselkedő focista összevissza beszélt. Leginkább azt kérdezte tőlem a telefonban (mondom, életemben először beszéltünk): mi a véleményem a legutóbbi teljesítményéről. Hogy láttam-e azt a csejt, lövést tőle? Én meg csak hallgattam, és azt gondoltam, ez a pasi leginkább önmagába szerelmes. Mondta és mondta a magáét, aztán váltott, az időjárásról kezdett el beszélni, megpróbált intelligensnek tűnni, olyan férfinak, akivel jó dumcsizni. Átláttam rajta. Egyszerű volt, mint a tők, mint egy marék lepke. Becsszóra mondom, ha kijelenti a telefonban a sok süket duma helyett, hogy: „Szevasz, Niki, hallom, hogy jó vagyok nálad, szívesen megbasználak, este hétkor találkozunk a Gellért-hegy lábánál...” odamegyek, és azt csinál velem, amit akar.

De ő csak nyafogott, nyekegett, mekegett.

Tudod, hogy van ez: elég egy pillanat ahhoz, hogy valakiből kiábrándulj, mielőtt még bármi történt volna. Ismered ezt az érzést, igaz?

Amikor elköszöntünk, róla is tudtam, soha nem érhet hozzá a kerek fenekemhez. Rúghat felőlem százharmincnégy gólt a szezonban, akkor sem fog megbaszni. A csatár, persze ezt akkor még nem tudta, nem sokkal később újra hívott, nem vettem fel. Aztán megint hívott, és én megint nem vettem fel.

Nyilván az előző meccsén történetekkel akart volna dicsekedni. Hogy megint mekkora ász volt. Kinek kell az ilyen? Hát nekem, kösz, de nem!

Így ért véget a rövidke „románcunk”.

Mindezt csak azért meséltem el neked a SZTÁR-ról meg a gólvágóról, hogy tudd, más a pálya és más az életpálya. A nagyfiúk labda nélkül olykor könnyen leszerelhetők, s nem akkora nagy harcosok. De az éjszaka szerencsére bőven tartogatott még élményt és zsákmányt. Csak óvatosan kellett részt venni ebben a nagy társasjátékban, amely a hajnali dugásokat előzte meg. Előfordult például az is, hogy meghívtak egy vodka-narancsra. Szeretem, tudok is belőle inni szép mennyiséget. Meghúztam, s néhány pillanattal később már azt sem tudtam, hol vagyok. Beletettek valamit, amely szinte tehetatlenné tett, otthon ébredtem, és ez mindenképpen jó jel. De hogy addig mi történt... De az éjszaka már csak ilyen, veszélyes terület.

A ragadozók felségterülete.

...és sétálunk végig a Las Rambiason. Elképesztő hely. Mintha a világ összes vidám férőija és nője erre az egy széles utcára zsúfolódott volna össze. Hömpölyög a tömeg, mindenki nevet. Mindenki élvezi az életet, vagy legalábbis úgy csinál. Szédítő ez a sokszínűség. És azok a megmerevedett figurák, az „állóművészek” akik ilyen-olyan jelmezbe bújva, már-már lehetetlen pózba merevedve néznek maguk elé. Te odaállsz hozzájuk, eléjük, hogy kizökkentsd őket ebből a szerepből, de nem, ők játsszák tovább a szobrot. Irigylem őket a kitartásukért, a türelmükért. Miközben én habzsolnám, felfalnám szinte az egész világot, futnék, rohannék, élményt, mámort keresnék, ők képesek órákig mozdulatlanul állni. Alejandro nem figyel rájuk, ő már megszokta ezt a pantomimjátékot. Ha kedve van, mindennap végigsétál a Las Rambiason, Barcelona főutcáján. De úgy látom, nincs kedve. Most is miattam járjuk be

a várost, kértem, szinte könyörögtem, hogy mutasson meg mindent. De tényleg mindent. Alejandro beleegyezett, felvette kedvenc égszínkék pólóját, piszokul jól állt neki, hozzá egy kopott, térdnél szakadt (nem így vette, ő tette tönkre) farmeret, meg egy nyúzott, agyonhordott narancssárga tornacipőt. Én meg kis topban, feszes, szűk fehér farmerban, kényelmes cipőben próbáltam követni. Szinte rohant elől, alig értem utol. Mi a fene bántja?

Mitől ilyen nyúzott, mitől ilyen életunt?

Úgy gondoltam, ez a városlátogatás, ez a turisztáskodás, ez az idegenvezetősi alkalmat ad arra, hogy elmondja. Gyönyörű idő volt, a néhány hete még egész Európát őrületbe kergető, cúgos téli időnek nyoma sem maradt. A tavasz, mint Napóleon serege, győzedelmesen vonult be Európa városaiba. Barcelonában ingujjra vetkőztek a férfiak, és rövid szoknyát húztak a nők, már aki, persze. A legtöbben szűk csőnadrágban ballagtak. Ez a divat, ezt hordja vékonyka, nagydarab, görbe lábú, pipaszár virgácsú, nagy seggű is. Kár érte, amorf nők és lányok illegetik, billegetik magukat ezekben az uniformizált cuccokban.

Neked a divat mondja meg, hogy ki vagy.

Jó mondat.

No, de most és itt nem az emberekre koncent-

rálok. Van látnivaló bőven, s Alejandro ezt pontosan tudja. Már mutatja is a Sagrada Família-t, a Jövő templomát, aztán, mint egy hivatásos idegenvezető, belekezd a szövegbe, és beszél, beszél, említi egy bizonyos José María y Bocabella nevét, aki valamilyen könyvkereskedő volt, és ő találta ki, hogy legyen egy olyan bazilikájuk a katalánoknak, amelyben a dúsgazdagok és a koldusok is együtt imádkozhatnak. Milyen szép gondolat. És Alejandro azt sem felejtette el megjegyezni, hogy néhány éve ez a templom lett Spanyolország leglátogatottabb, legnépszerűbb idegenforgalmi különlegessége, megelőzve a madridi Pradót.

Hajrá, Barca!

„Mi a franc van veled?”

Néz rám csodálkozva. Aztán valami olyasmit mond, hogy csömöre van, meg unatkozik, meg nem érdekli semmi, meg hogy mániás-depressziós lett. Én meg nevetek, és azt gondolom, ez a pasi most szórakozik velem, tesztel, vagy valami ilyesmi. De nem úgy néz ki, mint aki vicces kedvében van. S már cipel is tovább. Egyszer csak ott vagyunk a Güell-palotánál, a Güell-parknál, amely nincs is messze a Rambláktól. Ez az épület az UNESCO világörökség része, lenyűgöző látvány. Aki járt itt valaha is, soha, de soha nem felejt el. Alejandro már mondja is

a mesét, mintha csak betanulta volna. Hallom Eusebi Güell gróf nevét, és naná hogy megint Antoni Gaudí a főszereplő. Zseniális építész. Gyönyörködöm a látványban, és gyönyörködöm a pillanatban. A pillanat varázsában.

„Nem érdekelnek a nők sem...” Azt mondja Alejandro váratlanul. Ez a mondat tőle olyan furcsa, mintha azt jelentette volna ki, hogy otthon mérges kígyókat meg krokodilt tart a fürdőkádjában. Valahogy nem illik hozzá. Pedig látom, hogy komolyan beszél, hogy megfontoltan ejti ki a szavakat, hogy nagyon is átgondolta mindazt, amit közölni akart velem, hosszú hallgatás után. Megyünk, haladunk, rohanunk az újabb és újabb látnivalók felé, elérünk az Eixample kerületbe, a Casa Batllóhoz. Ez az épület, az úgynevezett Csontok háza is a világhörökség része. Naná hogy Antoni Gaudí alkotása. Jó itt lenni. Aztán még jobb elérkezni a Kőbányához. Ez kicsit más, mint otthon, Budapesten a tizedik kerület, ahol én annyit voltam, ahol laktam is, ahol bandáztam, ahol buliztam, vagyis Kőbánya. Ez Barcelona része, úgy hívják a katalánok, hogy La Pedrera, a Casa Mila, a világ egyik legismertebb lakóháza. Mintha valami hullót formázna, de ez jellemző Gaudí minden épületére, minden egyes alkotására.

Itt mintha megtisztulna az ember. Elfelejtve közelmúltat, régmúltat, búbánatot és csalódást. Afféle purgatórium ez, bűnösöknek - olyan rosszlányoknak, mint én. És jön az újabb élményforrás, a Ciudadela Park. Van ám itt minden, mi szem-szájnak ingere, kutyafuttató, futópálya kezdőknek és haladóknak, elképesztően hangulatos bárók, pingpongasztalok, különleges hangulatú játszóterek, és még sorolhatnám a megannyi kikapcsolódási lehetőséget. Külön örülök, hiszen ezt a parkot az 1992-es olimpiára alakították ki, amikor is Egerszegi Krisztina, az én nagy-nagy példaképem három aranyérmét is nyert, száz és kétszáz háton és négyszáz egyesben. És én alig-alig maradtam el a kétszáz háttól, és talán erre vagyok a legbüszkébb az egész pályafutásomból. Azok a magyar szurkolók, akik akkor, 1992-ben itt drukkoltak Egernek, és persze a többieknek, úgy jönnek vissza ide, ebbe a gyönyörű városba, hogy újra meg újra felidézzék a káprázatos sportsikereket.

Én akkor ötéves voltam.

Még hercegkisasszonyként éltem, családi házban, saját lovam volt, saját hajómk, saját álmvilágom. Később mindezekből semmi sem maradt. De ezt most hagyjuk.

Inkább koncentráljunk a Katalán Zene Palotájá-

ra. A szecesszióra, és újra és újra Gaudíra. Itt aztán Alejandro újra belelkedett, addig jobbára csak jött mellettem, vagy épp előttem, esetleg mögöttem a tömegben, s egy kukkot sem szólt. De amikor a Zene Palotájához értünk, kivirult, és nagyjából tizen-négy perces előadást tartott. Hogy ő bizony zene nélkül már alighanem megőrült volna, diliházban ülne, egy zárt kertben fűtőrészne ápolók vigyázó szemei mellett. Mert a zene az igazi társa lett (a bor a másik, de ezt mondania sem kell, látom rajta), és ha felkel, már nyúl is a hifitoronyhoz, válogat a CD-k között, és már szól is a muzsika, hol vad rock, vagy punk, hol meg világvégét jelző, érfelvágós, depressziós, lelassult stílus. Ezek között hajózik, lavírozik Alejandro, és én követni sem tudom a hangulatváltásait. Mondja a kedvenceit a Palau de La Música Catalana előtt ácsorogva, hogy nekem meg kell ismernem Renée Aubrey-t, Philip Glasst, Michael Nymant, Yiann Tiersent, Angelo Badalamentit, s persze Nick Cave-et, Lou Reedet és nekem már zsong a fejem a sok névtől, az ismeretlen zenei világtól.

A számomra ismeretlen világtól.

Mert valahová nagyon messzire evezett tőlem Alejandro, vagy az is lehet, hogy én maradtam a

földön, ő meg csak repülni próbál, de az isten tudja, hová és merre.

„Majd összeszedem magam - folytatja -, majd elmúlik ez a rosszkedv, s akkor újra a régi leszek, talán így lesz, talán nem. Mert tudod, hogy csajoztam megállás nélkül, nők után, vagy nők elől futottam, de ezt is meg lehet unni. A melleket, a fenékeket, a felszínes kapcsolatokat, de amikor váltottam, amikor társat akartam, amikor belevágtam, amikor időben hazamentem, amikor - úgymond - normális ember lettem, valakihez tartozó, akkor meg az nem volt jó. Akkor meg a flörtöket sírtam vissza, a szabadságot, a hódítást. Mindig más kell, mindig éppen az, ami nincs. Úgyhogy kitaláltam magamnak az enyhe fokozatú alkoholizmust, a bor lett a legjobb barátom, kedvenc szórakozásom pedig a rohán felhők bámulása. Nem mondom, van ennél izgalmasabb is, például egy Barca-meccs, de az más. Ott újra gyerek vagyok, ott újra önfeledten örülök, a futball, a játékszenvedély, a csapattal való azonosulás kirángat a rosszkedvből. De ezzel te most ne törődj, huszonhat éves vagy, az efféle viharvert gondolatok csak az ilyen negyven körül elakadt, érzékeny lelkeket terítik le. Egyszer azt mondta nekem valaki, hogy csak a gyermek nélküli negyveneseket fenyegeti a depresszió. Lehet, hogy igaza volt. Lehet,

hogy kellene nekem egy gyerek, akkor nem lenne időm nyavalyogni, magamat sajnálni, filozofálgatni. De még nem késő, még egyáltalán nem késő...”

Elgondolkodtam, meglepve hallgattam, azt tudtam, mert ennyit már kaptam belőle korábban is, hogy érzékeny ember, talán túl érzékeny is. De hogy ő nem találja a helyét ebben a színes kavalkádban, ebben az életnek nevezett nagy társasjátékban, ezen valóban nagyon csodálkoztam.

„Akkor ígyünk...”

Ezt mondtam, és neki felvidult az arca, karon fogott, s azt jelezte, elmegyünk a Sala Metropolisba, ahol majd táncolunk, berúgunk, és nem lelkizünk tovább.

Este volt, a fények tündérvárossá varázsolták Barcelonát, álombéli tájjá, ahol minden csoda megtörténhet. Messze voltam korábbi önmagamtól, s nem csak kilométerben; akkor és ott tisztának, egyértelműnek tűnt, hogy mit akarok.

Valami normális pasit, aki mellett lehorgonyozhatok.

Aztán belépve a Sala Metropolisba néhány vodka-narancs után mást sem látok, mint a trance zenére vonagló jóképű, izmos pasikat, akik nevetnek, tombolnak és olykor bámulnak is.

Nem lesz ez könnyű.

Nem lesz egyszerű megváltozni.

Sem nekem, sem bárki másnak, mert jól hangzik ez a „komoly kapcsolat” meg ez a „hűség” kifejezés, csakhogy ahhoz alighanem meg kell érni.

Vagy lehet, hogy még az is kevés. Nézd meg Alejandrót.

Mindjárt negyven, és fogalma sincs, mint kezdjen magával, az életével.

Végigugráljuk az éjszakát, körülöttem kezek emelkednek a magasba, de olyan kéz is volt, ami engem érintett, a fenekemet, talán véletlenül, talán szándékosan, de nem bántam, nem vágtam orrba senkit, nem kezdtem el játszani a szűz lányt - az már tényleg túlzás lett volna. Belefeledkeztem a vad, lüktető zene ritmusába, olyan volt az egész, mint valami törzsi szertartás.

Részegen megyünk haza, a taxiban már egy szót sem szólunk, otthon pedig pillanatok alatt elalyszunk.

Barcelona elvarázsol, s álomba ringat.

Olyan álomba, amelyből felébredni sem volna szabad.

19

Tulajdonképpen még ma is Gergővel lehetnék. S akkor, mondjuk, Miami-ban élhetnék, süttethetném a tengerparton a hasamat, és ihatnám reggel, délben és este a jobbnál jobb koktélokat. Volna jet-skim, szörfbajnokként szelhetném a habokat, és talán vitorlásunk is lenne, vagy inkább jachtunk, mert arafelé az a divat. Olykor eszembe jut, hogy így is élhetnék, de én másként döntöttem. Hosszú távon nem kértem Gergőből, életem második nagy szerelméből. Pedig két évig, ha hiszed, ha nem, hűséges voltam (gondolatban persze), hozzá tartoztam és róla álmodtam. Szép pár voltunk. Gergő a száztíz kilós, magas, csupa izom, sportos pasi - hatalmas farokkal. Gergő, a talpraesett, ügyes üzletember, aki ahogy mondani szokták, a jég hátán is megél. Ideális társ, ideális jövőkép. Minden nő ilyen partnerre vágyik, aki mellett biztonságban érezheti magát, s akitől megkapja a napi betevő szexet. Nem is akár-

hogyan, nem is akármilyen méretben. Nekem ez sem volt elég. Nekem Gergő is kevés volt. Kérdezhetné, hogy miért kellett megcsálnom, miért kellett újabb és újabb kalandokat keresnem, amikor mindent megkaptam tőle. A hatalmas baszások mellé. Pénzt, márkás cuccokat, kedves szavakat. Gergőnek fogalma sem volt róla, hogy két év elteltével már állandó szeretőm volt. Honnan is tudhatta volna, hogy én összejöttem egy korban hozzám illő, velem csaknem egyidős sráccal, egy jóképű, határozott csábítóval. Így utólag azt mondom, kész csoda, hogy titokban maradt, hogy van ágyasom, hogy nem buktam le. Mert Gergő birtokolni akart; még szinte gyerek voltam, de már pontosan tudtam, mit jelent, ha valakit kalitkába akarnak zárni. Megismertem a birtoklási vágy semmihez sem hasonlítható, pokoli érzését. Már akkor sejtettem, hogy kapcsolatok tucatjai, házasságok garmadája csúszik el ezen, mert ezt hosszú távon sem férfi, sem nő nem képes elviselni.

Gergő féltékeny volt.

Pedig az elején nem adtam rá okot. De ő már akkor is ribancnak nevezett. Olyan e-maileket írt, például Melbourne-be, a világbajnokságra, hogy azt hittem, rosszul látok. Mivel érdemeltem ezt ki? Erre gondoltam egyfolytában. Aztán tettem róla, hogy Gergőnek végül igaza legyen. Megcsaltam, egyszer,

kétszer, többször. Büszke voltam rá, hogy nekem már állandó szeretőm van. Ráadásul különleges fiút találtam, mondom, korban hozzám illett, de nagyon is férfias volt. Ám volt egy sajátos testi adottsága. Görbe volt a farka. Olyan volt, mint egy kifli. Amikor először megláttam, tátva maradt a szám, de nem szólhattam, nem kérdezhettem, nehogy megbántsam. Bámultam ezt a furcsa szerszámot, rácsodálkoztam, hogy a teremtő micsoda fantáziával alkotta meg ezt a férfiaságot. Nem volt könnyű, és egyszerű baszni vele. Már csak a farka formája miatt sem, a görbe szerszám tudniillik nehezen talál utat magának. Így történt, hogy az én szeretőm, akiről Gergő semmit sem tudott, rendre úgy tett magáévá, hogy szinte precízen beállította a derekát, a csípőjét, megkereste a megfelelő pózt és szöveget, s aztán hatolt belém. Volt, amikor viccesnek találtam, volt, amikor izgalmasnak - a vége felé már szánalmasnak. A barátnőimnek soha nem beszéltem erről, úgy voltam vele, ez a görbe fark, ez a sajátos pénisz legyen az én titkom. Mint ahogy az egész kapcsolat is; ügyesen csináltam. Gergőt hétvégeként, nagyjából este tízkor hívtam fel, s azt mondtam neki: „Édesem, kedvesem, szerelmem, most megyek lefeküdni, fáradt vagyok a sok edzéstől, a hatalmas melótól, úgyhogy megpróbálom kialudni, kipihenni magam...”

Ő jó éjszakát kívánt, én meg mentem a szeretőmhöz, és hajnalig dugtunk. A görbe farka egész jól üzemelt, még akkor is, ha nehezen talált utat a gyönyörhöz. Gergő intelligens ember volt, tapasztalt férfi, nálam ugyebár jóval idősebb. Ha nem volt is bizonyítéka a csalfaságomra, sok mindenre ráérezett - többször is megütött. Szép nagy pofonokat kaptam tőle, olykor sírtam, máskor üvöltöttem, de az is előfordult, hogy nekiestem, csíptem, rúgtam, haraptam, védekeztem. Így voltunk mi együtt, egyre távolodva egymástól. Abban biztos vagyok, ha Gergőn múlt volna, sohasem szakítunk. Szerette minden porcikámat, gondoskodott rólam, és gyereklány létemre igazi nőként kezelte. Lehet, hogy hiba volt nem értékelnem mindazt, amit tőle kaptam. De a nők már csak olyanok, hogy szeretnek irányítani, szeretnek dönteni - és szeretnek félredugni. Mert ez egy ilyen világ. Olyan nőt egyébként nem láttam (vagy csak nagyon ritkán, nagyon keveset), aki úgy lépett ki egy kapcsolatból, úgy hagyta ott a biztonságot és olykor az unalmat meg a megszokást, hogy nem volt más, nem volt új, hogy nem volt izgalmasabb. A nő rendszerint akkor cserél, akkor vált pasit, ha a következő már biztosnak tűnik, ha egyik ágyból átsétálhat a másikba. Ha közben nincs üresjárat, nincs magány. Én nem tudom, milyen egyedül lenni. Min-

dig volt körülöttem valaki, vagy inkább azt mondanám, mindig voltak körülöttem szép számmal, fiúk, férfiak, csak válogatnom kellett közülük.

De az étvágy és a kalandvágy egyre csak nőtt bennem. Nem elég, hogy megcsaltam Gergőt, a szeretőmet is átvertem. Aztán azt is. Az újabbat és a még újabbat. Ördögi kör volt ez, és én pörögtem, forogtam, szédültem ebben a forгатagban. Egyet viszont örökre megtanultam: az a görbe farkok intő jel volt a számomra.

Attól kezdve rémulten, riadtan, olykor idegesen húztam le az adott pasi cipzárját, bokszeralsóját, azon aggódva, vajon milyen szerszámmal ajándékozta őt meg a teremtő. Nem túlzás, valóságos főbiámmá vált mindez. S tudom, hogy ezzel a legtöbb nő így van. Hogy nem mindegy neki - hogy egyáltalán nem mindegy neki mit talál, mire lel abban a bizonyos nadrágban. Mondhatom, a félelmem nem volt alaptalan a folytatásban, mert megannyi csalódás ért, nem csak méretben, vastagságban, de küllemben is. Kerestem lelkesen a legszebbet (hangsúlyozom, nem a legnagyobbat), amely úgy meredezik, mint a legszebb árboс. Hány és hány csalódás ért, de ezzel aligha vagyok egyedül. Egyébként a görbe farkú szeretőmet egyszerűen elfelejttem, nem volt szép tőlem, de leépittem. A legklasszikusabb

módszert választottam, hiába hívott telefonon, nem vettem fel. Gyanítom, nem értette, hogy egy év után mi történt velem. Nagyjából egyszerre köszöntem el tőle és Gergőtől is. Így volt a legtisztább, így volt a legizgalmasabb. Újra továbblépni, újra hódítani. Ez izgatott. Gergő még egy év múltán is hívogatta az édesanyámat, mondta neki a magáét, a világ legutolsó kurvájának nevezett, képtelen volt felfogni, hogy már nem az övé vagyok, hogy tudok élni nélküle, és hogy nem tud visszaszerezni. A görbe farkú szeretőm nem volt ilyen kitartó, ő nem harcolt értem, tisztában volt velem, ha menni akarok, akkor hiába könyörög, hiába próbálkozik. Kezdtem nővé élni, és ha nem is bölcsé válni, de jóval érettebben gondolkodni. Már tudtam, ki lesz a következő, már alakult az újabb kapcsolat, amelyről úgy gondoltam, ez majd kitart egy darabig (olyasmi eszembe sem jutott, hogy holtomiglan-holtodiglan, ilyen csak a mesében van), az a csinos sportoló fiú, az a jó képű vívósrác tökéletes partnernek tűnt. Igyekeztem nem belegondolni, hogy megannyi csapda vár rám mellette is, hogy megannyi csábításban lesz részem, hogy a hódító hadjárat, amelybe belekezdtem, gyakorlatilag még csak az elején tart, s hogy a skalpjújtéményem még igencsak szerény. Ha alakul egyszerem (nevezük szerelemfélének), akkor néhány

hétre vagy hónapra meg- vagy inkább lenyugszik az ember, s olyankor minden tisztának, egyértelműnek tűnik. Hát így voltam én is, túl életem második nagy szerelmén, az első igazi szeretőmön, és több fergeteges, egyéjszakás vagy egy délutános kalandon. Közben persze készültem az újabb és újabb versenyekre, világbajnokságra, magyar bajnokságra, s mindenekelőtt, mindenek fölött a pekingi olimpiára. Mert pasiztam, buliztam, ittam - de még az úszás volt a legfontosabb. Ettől egyetlen pasi sem tántorított el, ha kellett, félrészegen mentem edzésre, ha kellett, másnaposan úsztam le a napi húsz kilométert, ha kellett, délután, sutyiban, titokban basztam egy motelban vagy egy kölcsönlakásban.

De Peking, az olimpia mindig és mindig ott lebegett a szemem előtt. Ha okosabb vagyok, vagy inkább úgy fogalmaznék, nem vagyok ilyen naiv, akkor úgy készülök Pekingre, hogy ott van mellettem egy biztos társ, egy biztosságot nyújtó férfi, Gergő, s nekem mellette nincs más gondom, dolgom, mint csúcsokat úszni, a legjobbak közé kerülni, a dobogóra állni.

Szép álmom volt.

Csakhogy én egészen más utat választottam. A kalandvágy már akkor is mindennél erősebb volt bennem, s ettől még Gergő pofonjai, üvöltözései,

nagyjelenetei, sőt, életem első igazi szeretőjének görbe farka sem tudott eltántorítani. De, ha igazán kíváncsi vagy rá, semmit sem bánok. Ezt már úgyis mondtam.

Gergő amúgy Amerikában él. Nemrég láttam a fényképét, kopasz, nagydarab, erős férfi, megannyi leburnult, tökéletes alakú, izmos, vakító fehér fogsorral mosolygó amerikai lányt tett boldoggá a hatalmas farkával. Hogy mi lehet a görbe szerszámú volt szeretőmmel, azt nem tudom, de igazából nem is érdekel.

Továbbléptem.

Meglátod, nem is tettem rosszul.

Azt mondják, semmi sem történik véletlenül. Lehet. Talán a betegségekkel is így vagyunk, történik valami, valami idegesítő, valami borzasztó, valami feldolgozhatatlan, aztán hónapok, évek múltán mindez visszaüt. Azt is szajkózzák, hogy a súlyos kór támadása is lelki tényezőkre vezethető vissza. Hajlamos vagyok mindezt elhinni. Már beszéltem a nehézségeinkről, a család szétbomlásáról, a jólét, a hercegkisasszonyos életstílus végéről és az utána következő hányattatásokról. Költöztünk egyik helyről a másikra, miközben pénzünk sem volt. Anyu-nak így kellett gondoskodnia rólam és az öcsémről, férfi, családfő nélkül maradtunk. Én gyerekként viszonylag hamar feldolgoztam mindezt, megpróbáltam mindennek a jó oldalát nézni, ráadásul ott volt nekem a sport, az úszás. Ott a vízben elfelejtettem, hogy éppen újabb albérletbe költözünk, hogy majd zsíros kenyeret eszünk lila hagymával, hogy majd

össze kell húznunk a nadrágszíjat. Nem érdekelt. Nem sírtam, nem panaszkodtam.

Anyu viszont annál többet zokogott.

A Józsefvárosi Önkormányzathoz könyörgött, hogy segítsenek, adjanak nekünk legalább egy szükséglakást, egy saját kis zugot, mert ez így maga a borzalom, mint a vándormuzsikusok: pakoltunk, letelepedtünk, újra pakoltunk, s megint letelepedtünk. Anyut megviselte mindez, sokszor láttam rajta feszültséget és mérhetetlen szomorúságot. Hiába mondtam neki, miattunk ne izguljon, az öcsém és én elvagyunk, éljük a világunkat (az egyre szegényebb világunkat), csak arra legyen gondja, hogy teendő legyen a fejünk felett.

Sírt, amikor ezt mondtam neki.

Mondom, férfi nélkül maradt, s alig múlt negyven, attól kezdve nem bukkantak fel mellette, körülötte udvarlók - sem fiatalok, sem tapasztaltak. Egyszerűen nem engedett közel magához egyetlen hímneműt sem. Olyan mérhetetlen keserűség volt benne, olyan elkeseredett harcot folytatott a túlélésért, hogy sem kedve, sem ideje, sem energiája nem maradt a férfiakra.

Egyszerűen leszokott róluk. Ebből aztán látszott, hogy egészen más, mint én.

Mintha egy másik bolygón élne.

Eleinte furcsa volt, hogy társ nélkül maradt, sem az édes-, sem a nevelőapám nem kereste sűrűn, hagyták, hogy maga vívja meg a csatáit, a legkisebb segítség nélkül. Mi, gyerekek nem fogtuk fel, hogy mindezért milyen súlyos árat fizethet.

Öt évvel ezelőtt történt.

Edzésről mentem anyuhoz, jókedvű voltam, éltem a kis laza életemet, és a sportnak köszönhetően már volt egy kis autóm is. Anyu egy szociális gondozói hálózatban dolgozott, mint lelkiismeretes, jószívű ember segített mindenkin, akin csak tudott. Mentem hozzá, ott ült az íróasztalánál, és mosolygott. Aztán megláttam a kezét. A jobb karját. Csak ballal gépelt, azt is egy ujjal, míg a jobb keze petyhüdten lógott, mintha mozdítani sem tudná.

„Nikikém, nem értem, mi történt, nézd meg, görcsbe állt a kezem, mintha el lenne zsibbadva, mintha nem tudnám használni. Nem tudom, mi ez, egyszerűen nem értem...”

De a hangjában cseppnyi kétségbeesés sem volt.

Aztán felállt, és csoszogva indult el.

Majdnem elájultam. Az én csinos, mindig sportos anyámra rá sem lehetett ismerni. Azt tudnod kell, hogy nekem az egész családom sportolt, leginkább Csepelen, ilyen-olyan szakosztályban. Anyu például kézilabdázott, azt mondják, ügyes játékos volt,

erős, határozott, és nagy küzdő. Ott, a munkahelyén már pontosan tudtam, hogy valami gond van, valami súlyos dolog történt vele, amiről talán tudomást sem akar venni. Kérdeztem tőle, mit érez, hogy van, de ő csak nyugtatni próbált, mondván: csak valami átmeneti zavarról lehet szó. Azonnal telefonáltam az úszóvágatott orvosának, mondtam, hogy félek, anyuval baj van, nagy baj. Ő meg segített, kérni sem kellett, már írta is a beutalót agyi CT-vizsgálatra. Azt talán tudod, hogy Magyarországon gyakorlatilag működésképtelen az egészségügy. Ezt a mondatot nem valamelyik újságban olvastam, hanem tapasztalatból mondom. CT- vagy MRI-vizsgálatra bejutni hosszú hetek vagy hónapok után lehet. Úgy lehetnek vele a döntéshozók, drága multság ez, és ha fél év múlva adnak időpontot, addigra talán már elpatkol a beteg, és így csomó pénzt spórol az állam. Nekem szerencsém volt, s ezt a sportnak köszönhetem, a sportnak és az így kialakult kapcsolatrendszeremnek. Anyu néhány nap múlva már ott volt a vizsgálaton, elvégezték a CT-t, aztán már küldték is tovább MRI-re, mondván, valamit látnak, valamit felfedeztek, de jobb ennek pontosan utánajárni.

Agydaganat.

Ez lett a diagnózis.

Fogtam a kezemben a papírt, a zárójelentést, és

legszívesebben üvöltöttem volna. Azt üvöltöttem volna, hogy miért nem hagyják békén az anyámat. Apám már nincs (sem az igazi, sem a mostoha), s ha az anyámmal történik valami, biz isten nem jövök fel a víz alól. Anyu megpróbált akkor is nyugodt maradni. Láta rajtam és az öcsémen az ijedtséget, de biztatott bennünket, hogy gyorsan túl lesz rajta, nem lesz itt semmi baj. Elmúlik. Ez is elmúlik...

Novembert írtunk, cúgos, szeles novembert, amúgy is gyűlölöm azt a huzatos hónapot, a tél már ott leselkedik a kertek végében, az emberek egyre fázósabbak, egyre jobban beöltöznek, egyre jobban bezárkóznak. November volt, és én azt a hónapot már sohasem felejttem el. Előbb az a furcsa délután anyu munkahelyén a mozdulatlan kezével, aztán a vizsgálatok, a lélekromboló diagnózissal - majd jött a műtét. Az elkerülhetetlen operáció. A betegség felfedezése után három héttel már műtőasztalon feküdt az anyám. Súlyos, komplikált beavatkozás volt, több órán keresztül tartott, megpróbálták eltávolítani a különböző idegpályákat nyomó tumort.

Nem sikerült.

Illetve teljesen, egészében nem sikerült.

De az orvosok biztattak bennünket, mondták, hogy a daganat nagy részét kimetszették, a dolgok jobbra fordulhatnak. Mentem anyuhoz a kórházba,

hol kisírt szemmel, hol bizakodva, ültem az ágyánál, néztem, ahogy ez a még mindig fiatal, negyven körüli nő leborotvált hajjal, bekötött fejjel, sápadtan beszél hozzám. Bármit megadtam volna, hogy újra egészségesnek lássam.

„Nikikém, mindenre fel kell készülnünk, van egy kis spórolt pénzünk a bankban, összekuporgattam, ha a helyzet úgy hozza, bátran vedd fel, szükségetek lesz rá...” Én meg megszólalni sem tudtam.

Olyan volt az egész, mintha álmodnék. Gondolom, akik átéltek hasonlót, ugyanezt érezhették. Nehéz, már-már lehetetlen feldolgozni az effajta „élményt”. Szembenézni a valósággal, emberpróbáló feladat. Anyu három hétig volt kórházban, aztán rendszeresen járt kontrollra. Eleinte bizonytalanul mozgott, később szerencsére már csak a keze remegése jelezte a korábbi traumát. Három hónap múlva visszament dolgozni, igaz, gyógyszerek tömkelegét szedte, kialakult nála az epilepsziára való hajlam, olykor rohamok törtek rá. Egyszer úgy mentem fel hozzá, hogy meztelenül fekvé találtam őt az előszobában, félig ájultan. Igyekeztünk vigyázni rá, óvni őt mindentől. Idegeskedéstől, feszültségtől, napi harcoktól. Lehetetlenség. Ebben a világban képtelenség az ilyesmi. De csak magunkra számíhattunk, illetve anyu édesanyja, az én nagymamám nagyon is

vigyázott ránk. Anyut sokszor kivittük hozzá Csepelre, hogy pihenjen, hogy ott kapcsolódjon ki, ott gondoskodjanak róla. Az öcsémet nagyon megviselte mindaz, ami történt. Érzékeny gyerek, ráadásul, mintha gonosz játékot űzne vele a sors. Rendszerint ott volt, amikor valamelyik családtagunk elhunyt. Szegény. Átélt megannyi drámát, miközben én hol edzőtáborban, hol versenyen voltam, és éppen valamelyik tragédia hírére érkeztem haza. Már kialakult bennem is valamiféle fóbia, ha bárhová utaztam, úgy jöttem haza, hogy felkészültem a legrosszabbra. Hogy majd valami újabb borzalom vár ránk, a családunkra.

Nagyjából másfél év telt el.

Már azt gondoltuk, túl vagyunk a nehezén, amikor az orvos közölte anyuval, hogy sajnos sugárkezelésre van szükség. A dolgok a lehető legrosszabbul alakultak. A vizsgálatok kimutatták, hogy elkerülhetetlen ez a fajta beavatkozás. Anyu tudomásul vette, igaz, mást úgysem tehetett. Harminc napig minden délelőtt fél órán keresztül bombázták sugarakkal a fejét. Egyik rosszulétből a másikba zuhant. A haja is kezdett kihullani, de igyekezett erősnek mutatni magát. A szívem szakadt bele, hogy láttam őt szenvedni, újra szenvedni.

Hiszek Istenben. Gyerekkoromban időnként

elmentem templomba, de ez nem jellemző rám. A szertartás, a rituálé, mint olyan nem érdekel, nem tartom fontosnak. A hit a lényeg, ezt vallom. Márpedig abban biztos vagyok, hogy nem véletlenül vagyunk a Földön, hogy nem azért küldött le minket a jóisten, hogy csak úgy ellegyünk itt. Amikor azt kérdezi ott fõnt, a felhõk fölött egy lélektõl: „vállalod az emberi létet akkor is, ha nyolcévesen leesel a hintáról, bevered a fejed és meghalsz...?” tudom, hogy bármelyik lélek vállalná ezt. Imádkoztam anyuért, és az imám meghallgatásra lelt: öt év múltán a közelmúltban egészségesnek nyilvánították. A keze még remeg, gyógyszert még mindig szed, de már nyoma sincs a halálközeli élménynek.

Huss, mintha elszállt volna.

Abban is biztos vagyok, hogy a magánéleti válság, a sok idegeskedés miatt alakult ki a betegség. Ezt én már azóta százszor, ezerszer átgondoltam. Nincs bennem harag, sem az édesapám, sem a nevelõapám iránt, bár jólesett volna nekem, s fõleg az anyámnak azokban a nehéz, pokoli hetekben, hónapokban, ha odafigyelnek rá. Ha segítõ kezet nyújtanak. A nevelõapám, ha jól emlékszem, kétszer jött be a kórházba. Elég volt az õcsém és az én szeretetem, no meg a hit ahhoz, hogy anyu meggyógyuljon.

Azt mondják, semmi sem történik véletlenül.

Így az sem, ahogy én éltem.

Egyszer talán megfejtem majd, mi is volt az én igazi küldetésem. Lehet, hogy az előző életemben cápa voltam, valamelyik tengerben, azért vonzódtam ennyire a vízhez. Arra is nagy tétben fogadnék, hogy uralkodóként is éltem valamikor, annyira szerettem (illetve szerettem volna) a pompát, a gazdagságot, a fényűzést - s az uralkodást.

Persze, ebben az életben is uralkodom.

Elsősorban a férfiakon.

A kéjsóvár pasikon. Ki tudja, talán éppen ez a feladatom itt, a Földön, hogy örömet szerezzek megannyi jóképű férfinak. Örömet szerezzek magamnak - és mindenekfölött örömet szerezzek az édesanyámnak.

Még ha nem ezzel a könyvvel is...

Szégyellem magam.

Időnként előbukkan bennem ez az érzés, pedig nincs miért. Nem tettem semmi olyat, amiért kitagadhatnának, máglyára vetnének. Csak éltem buján, durván, szabadosan, a saját értékrendszerem szerint. De anyu nem így gondolta. Illetve ő azt szeretette volna, ha sikeres élsportoló leszek, az életem az edzésről, a versenyekről, a megméretésről szól majd. Ettől függetlenül büszke rám, és értékeli azt a sok melót, amit a sportba fektettem. Megadta mindazt, az ő szerény lehetőségein belül, ami mindehhez szükségeltetett. Ettem, ittam, aludtam, zsebpénzt kaptam. Nem sokat, de mégis némi aprópénzt. Szerettem volna mindezt meghálálni azzal, hogy jó kislány vagyok. Olykor eszembe jutott, mi lenne, ha otthon hímeznék terítőket, vagy kötögetnék mellényt, sálát, s közben zsoltárokat énekelnék. Jó vicc, igaz? De beértem volna egy valódi szerelemmel is, egy olyan

kapcsolattal, mint a korombeli lányok többsége, vásárnapi ebédet, rántott csirkével, húslevessel. Közös sétával a Margitszigeten, fagyalalttal, bájos vigyorral. Vannak, akik így élnek. S azt mondom, ez a normális. Mármint nekik. De nekem nem. Én képtelen voltam megfelelni az elvárásoknak.

Szégyelltem magam.

Nem akartam fájdalmat okozni az anyámnak azzal, hogy tudja, egyik pasi karjából a másikéba vetődöm, egyik csókról a másikra váltok. Nem is akarta tudni. Nem kérdezte, hol vagyok, mit csinálok, mivel töltöm a napjaimat - és az éjszakáimat. Nem szerette a fiúimat sem. Úgy volt vele, majd azt a srácot mutassam be neki, aki feleségül vesz, aki az oltár elé vezet, aki jegygyűrűt vesz, aki a családuknak tagjává válik. Nem akartam kiábrándítani, nem akartam elmagyarázni neki, hogy majd akkor megyek férjhez, ha kötelező lesz, ha parancsba adják, ha nem lesz más választásom. Addig nem. Azért sem. Az én szabados életstílusom és világképem sehogyan sem passzolt ehhez. Olykor leültünk beszélgetni anyuval, nem volt az mély lelkizés, szóba sem került Sigmund Freud vagy a pszichoanalízis, nem hangzott el egyetlen mondat sem filozófustól, házassági tanácsadótól, szexuálterapeutától. Ugyan minek.

Én pontosan olyan voltam, mint az apám.

Rá ütöttem, rá hasonlítottam, nem pedig az édesanyámra. Arra a nőre, akit a legjobban szeretek a világon, s aki leginkább Teréz anya tanításai szerint élt, mármint attól kezdve, hogy elhagyta a férje. Ő visszavonult, visszavonulót fűjt, én viszont szaladtam, futottam, úsztam az élmények, a férfiak után, és anyu erről semmit sem tudott. Nem is akart tudni róla. Hiába mutattam be neki ezt vagy azt a fiút, csak legyintett, csak a vállát vonogatta, s azt mondta, hagyjam őt ezekkel a futó kalandokkal, majd akkor szóljak, ha megtaláltam az igazit.

Van olyan?

Ma már egyre inkább hajlok rá, hogy azt mondjam, nincs. Becsülettel kergettem, hajtottam „az igazit”, hátha rátalálok, éjszakai szórakozóhelyen a tömegben, egy fa alatt az eső elől bújva, esetleg az utcán jégkrémet majszolva, a metrón, futva az ellenőrök elől, vagy egy franciaágyban szexuális világsúcsot döntögetve. Apám lehetett ilyen, mint én. Ilyen nyughatatlan, ilyen szexcentrikus, ilyen élvhajhász. Anyám csak célozgatott erre, de amikor tizennégy évesen megismertem az édesapámat, s ott ültünk egymással szemben, már sejtettem, hogy milyen géneket örököltem.

Anyu véleménye fontos volt.

Akkor is, amikor egy buszmegállóban pofon vá-

gott, mert rádöbbsent, hogy Kálmi elrontja, meg-
rontja az ő szeme fényét - vagyis engem. S akkor
is odafigyeltem a véleményére, amikor a Cár, az
edzőm egyszer behívatta, s arról panaszkodott ne-
ki, hogy a lányának nagyjából másfél kiló súlyfeles-
lege van. Ez egyébként igaz volt, volt rajtam másfél
kiló plusz, de ez nem látszott, és a versenyzésben
sem zavart. A Cár verte az asztalt, leüvöltötte a fe-
jem, behívatta az anyámat, és panaszkodott.

Anyu megszeppenve hallgatta. Azt tudnod kell,
hogy az édesanyám nemcsak a fiúügyeimbe, de a
versenysportba sem akart beleszólni, nem értett
hozzá, nem akart véleményt formálni, és nem kí-
vánt belefolyjni. Az edzőm szinte követelte, a „szü-
lői értekezletet”, így anyu nem tudta elkerülni azt a
borzalmas monológot, amelyet a Cár neki szánt.

Rólam, az én másfél kiló súlyfeleslegemről.

Tulajdonképpen nincs mit szégyellnem előt-
te. Szinte semmit sem tud a kalandjaimról, fogal-
ma sincs róla, hogy hányan basztak meg, még csak
megtippelni sem tudja, milyen hírességekkel és át-
lagemberekkel bújtam ágyba. De nem is akarta tud-
ni. Ő megvolt férfi nélkül, engem viszont arra biz-
tatott, csak éljek nyugodtan, bátran, szabadosan.
Élvezem a hétköznapiakat, az életet, és ne törőd-
jem semmivel.

Hát én nem törődtem. Helyesebben...

Csak az dolgozott bennem, amolyan visszatartó erőként, hogy neki, anyunak ne okozzak fájdalmat. Elárulom neked, a könyv megjelenése előtt, amikor már megegyeztem a kiadóval, hogy belekezek ebbe az önéletrajzi pornográfiába, megmondtam anyunak, nem olvashatja el. Sem ő, sem a nagyí, az ő édesanyja. Ehhez ragaszkodom. Még csak az kell, hogy újra beteg legyen, hogy újra szőnyegbombázás érje a lelkét, újra magyarázkodnia kelljen a rosszéletű lánya miatt.

Ha visszapörgetem az elmúlt éveket, újra csak azt mondhatom neked, nem bánok semmit. Ezt nem győzőm hangsúlyozni, mert pontosan tudom, mitket vágsz majd a fejemhez. Lekurvázol, nimfomániásnak titulálsz, és nem állsz messze az igazságtól. Talán csak két olyan szituáció vagy emlék van, amelyet, ha meg nem bántam is (mert én bizony nem bántam meg semmit), de legalábbis semmissé tennék anyu előtt, vagy anyu miatt. Két lányról van szó: az egyik egy kedves barátnőm, a másik pedig egy küzdősportot űző lány. Az országban az egyik legismertebb, legsikeresebb. Az van, hogy mindkettővel együtt voltam, ezt értsd, ahogy akard... Szerelmeskedtünk, dugtunk, basztunk, nyalakodtunk, kószoltgattuk egymást. Válaszd ki a megfelelőt. Ez van.

Nem tudtam megállni, a vágy, a kísértés túlságosan erős volt. Ezt a két kalandot titkolnám el anyu elől. Ha elérem (márpedig ezen vagyok), hogy ne olvassa el ezt a könyvet, akkor soha nem fogja megtudni ezt. Mert a skalpvadászatom, a pasigyűjteményem, a szexuális túlkapásaim még úgy-ahogy tolerálhatók. Mondom én. Hangsúlyozom, ez közöttünk soha, egyetlenegyszer sem volt téma; vagy nem akart tudni arról, mit csinálok, vagy túlságosan szemérmes volt ahhoz, hogy kifaggasson. De a két csajszi, a két leszbikus kalandom már egyértelműen kiverte volna a biztosítékot nála. Nekem finom volt, nekem kellemes volt, nekem izgatónak volt - neki fájt volna. Nagyon is fájt volna. Az már olyan határátlépésnek számított, amelyet határőrök géppisztollyal állítottak meg.

A vívót szerette egyedül.

Azt a vívót, aki eddigi életem harmadik komoly kapcsolata volt. Kálmitól hidegrázást kapott, jóllehet, amikor Kálmi leugrott a tizedikről, Kőbányán a panelház tetejéről, anyu is megsiratta, aztán jött Gergő, az erőszakos, a nálam tizenegy évvel idősebb, anyu mintha nem is akart volna tudomást venni róla, pedig intelligens emberként Gergő kereste vele a kapcsolatot, s amikor kórházba került, s túl volt az agyműtéten, még meg is látogatta. De azért őt sem

fogadta el igazán. A vívót, az olimpikont valamiért megszerette, megkedvelte. Magam is csodálkoztam rajta, de egy lázadó gyerek (mert én egyfolytában ezt mondogattam magamban, hogy lázadó vagyok, a magam útját járom) igazából nem foglalkozik a szülei véleményével, beint a világnak, olyan, mint egy woodstocki fesztiválon sárban dagonyázó, Jimmy Hendrix gitármuzsikáját hallgató, trapéz nadrágot viselő hippí.

De hagyjuk a nosztalgiázást.

Anyu betegsége rádöbentett arra, hogy az ember egyszerűen nem lehet önző, és nem üvöltheti teli torokból, hogy: „Azt csinállok, amit akarok, azt csinállok, amit akarok...!” Most ott tartok, hogy lehetőség szerint megbeszélek anyuval mindent, szerelmet, munkát, időjárást, politikát, benzináremelést. Afféle barátnök lettünk, anyu még nincs ötven, még mindig csinos, mindig igazi nő - immár évek óta pasi nélkül. De nem csesztetem, nem mondogatom neki nap mint nap, telefonon vagy személyesen: anyu kéne neked egy férfi, egy igazi, egy sármos, egy határozott. Eszembe sem jut. Elfogadtam, hogy ő ilyen, hogy a munkájának él, hogy olyan lett, olyanra vált, mint egy Mikulás, aki egész évben szolgálatban van. Cserében ő sem próbál megváltoztatni, jó kislánnyá formálni, csupán arra kér, hogy ne avas-

sam be a kalandjaimba. Én meg nem avatom be.
Nem mesélek neki, kivel, hol és mikor.

És hányszor.

És mekkorával.

Megkímélem őt ettől, miközben egyre csak az jár a fejemben, bárcsak boldognak, nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak látnám, és tudod, az a legszebb az egészben, hogy olykor tényleg ilyennek látom.

Anyám, az elégedett, a férfi nélkül élő kiegyensúlyozott szingli. Én meg huszonhat évesen keresem a jót, keresem a szépet, keresem a szót.

Valami nem stimmel itt.

Mert az nem létezik, hogy valaki egyedül éljen, de úgy ám, hogy nem vágyik ölelésre, simogatásra, kedvességre (szóban és tettben), s valaki nem vágyik arra, hogy este otthon - legyen szó garzonlakásról vagy egy kacsalábon forgó palotáról - megbeszélje a nap amúgy unalmas eseményeit. Nem mondom ezt neki, nem győzködöm, nem kérdezem. Elfogadtam, hogy nem vágyik férfira, sem a szó igazi, sem átvitt értelmében. Én viszont annál inkább. Így egészítjük ki egymást - és így éljük az életünket. Szegény öcsém nehezen tud eligazodni rajtunk, az anyja miatt azért aggódik, mert magányos, a nővére miatt meg azért, mert nem hagyják békén a pasik; nem tud kiigazodni rajtunk, nem tud kiigazodni

a nőkn. És én megértem, ahány nő, annyiféle vágy, annyiféle álom, s ettől szép ez az egész.

Az egyik nimfomániás, állandóan baszni akar, postással, pizzafutárral, a szeretőjével, a kollégájával. A másik viszont becsukja az ajtót, és kizárja a világot.

Anyu: ne olvasd el ezt a könyvet, bár a rokonok, a szomszédok, ismerősök és ismeretlenek úgylis figyelmeztetnek majd. Szólnak, hogy a lányod meglehetősen szabados életstílusban él. De te, anyu, pontosan tudni fogod, hogy volt kitől örökölnöm...

Akkor most elmesélem neked, hogy mi volt azzal a két csajjal. Azokkal, akikkel szerelmeskedtem. Na, jó, dugtam. Vagy ez a szó nem is annyira passzol ide. Szóval, akikkel belekóstoltam a lesbikus örömökbe. Mert abban biztos vagyok, hogy sok nő vesz részt hasonló izgalmas játékokban. Sőt, állítom, minden második nő. Ezt nem a brit kutatók vagy amerikai szociológusok állítják, hanem én, Szepesi Nikolett. Nyitott szemmel járok a világban, és még éjszaka is figyelek, mint a macskák. Látom, ahogy egymáshoz érnek a nők, ahogy vizslatják, kutatják, fürkészik a másikat. Nézik persze azért is, hogy milyen ruci van a másikon, hogy milyen a stílusa, milyen az alakja. Nézik, mert érdekli őket, kíváncsiságból, netán irigységből, ha valaki jobb, dögösebb náluk. De lesik egymást azért is, mert vonzódnak, vágynak egymásra. Egyszer azt mondta nekem egy pasi, hogy olyan a nők nemi szerve, mint valamiféle virág.

Mind például az orchidea.

Szép mondat. El is raktároztam magamban. Imádom a pasikat. Gondolom, ezt már nem kell bizonygatnom, kellően túlteng bennem a tesztoszteron és a nemiség iránti vágy. De semmi pénzért nem hagytam volna ki, hogy ne tudjam meg, milyen az, amikor nőhöz kerülök közel. A vadászataim során rendre valamilyen pasira csaptam le, vagy éppen hagytam, hogy engem raboljanak el. A nőekkel más volt a helyzet, már nem voltam ennyire nyílt és rámenős. Nem azért, mintha bármiféle félsz lett volna bennem, csak hát az ilyesmi vagy kialakul, vagy nem. Egy időben úgy képzeltem el a leszbikusokat, hogy állandóan van náluk egy bazi nagy vibrátor, sosem lehet tudni alapon, aztán csak játszanak vele szabadidejükben. Játszanak vele - s magukkal.

Vagy egy másik nővel.

Azt pontosan tudtam, hogy én nem leszek igazi leszbikus, jobban szeretem annál a férfiakat, hogy lemondjak róluk egy csinos csaj kedvéért. Azt már nem. Egy tisztességes méretű álló farok nálam a nyerő, e nélkül mit ér az életem. Mégis hajtott a kíváncsiság. Sokszor előfordult az éjszakában, hogy csajok kezdtek ki velem, nem durván, nem erőszakosan. Volt, aki csak odaállt elélem, s azt mondta, hogy nagyon csinos vagyok. Mások csak bámultak,

meg akartak hívni egy italra, de én akkor még ki-
maradtam a játékból. Majd én eldöntöm.

Ez volt bennem, és így is történt. Arról már me-
séltem neked, amikor az egyik szórakozóhelyről
hárman mentünk föl egy ott megismert, közepesen
vonzó pasi lakására. Az áldozat, én, na meg az akko-
ri legjobb barátnőm. Addig köztünk soha nem volt
téma a testiség. Már úgy értem, a nő és nő közöt-
ti sexualitás. Annál a srácnál mégis minden olyan
természetesnek tűnt. A gyerek elment fürdeni, s mi-
re visszajött, mi már csókolóztunk, simogattuk egy-
más, gyakorlatilag szerelmeskedtünk. És én voltam
az erőszakosabb, a rámenősebb, a kezdeményezőbb.
Életemben először ízleltem meg egy másik nő nyelv-
vét és egy másik nő punciját. Izgalmas, különös él-
ményben volt részem. S tulajdonképpen sajnáltam
is, hogy az a balfasz gyerek ott volt, inkább csak
a barátnőmmel foglalkoztam volna egész reggelig.
S az a legérdekesebb az egészben, hogy másnap úgy
keltünk föl, mintha mi sem történt volna. Szóba sem
hoztuk a barátnőmmel, hogy mit műveltünk egy-
mással. Sem akkor, sem később, még aprócska cél-
zás formájában sem. Ennek így kellett történnie.
Alighanem ez járt a fejünkben. Mindkettőnkében.
Aztán sokszor eszembe jutott, hogy mennyire más
egy ilyesfajta szex. Mennyire más hozzáérni egy nő-

höz, egy meztelen női testhez, egy nedves puncihoz, mint egy pucérra vetkőzött férfihoz. S azzal is tisztában lettem, hogy egy nő micsoda örömet tud szerezni egy másik nőnek. Pontosan azért, mert ő is nő, tudja, mi kell a másiknak. Érti, hogy és miként nyúljon hozzá, miként izgassa fel kézzel, nyelvvel. Attól mindig kirázott a hideg, ha egy pasi, akit épp egy órával azelőtt szedtem fel, s már az ágyban voltunk, azt kérdezte tőlem: hogyan szeretnéd?

Hát hogyan, te ökör?!

Úgy, hogy jó legyen, úgy, hogy élvezek lehetőleg minél többször, úgyhogy jól basszál meg! Egy nő sosem kérdez ilyet a másiktól. Miért is tenné. De mielőtt azt gondolod, hogy ezzel új dimenziók nyíltak az életemben, hogy új és mindennapos élvezeti forrást találtam, tévedsz. Maradtam a pasiknál, nyaltam, faltam őket.

Aztán jóban lettem egy másik sportolólánnyal. Egyszer adtam neki kölcsön egy ruhát baráti alapon, mindenféle pajzán gondolat nélkül. Tudtam róla, hogy ugyanúgy habzsolja az életet, és változtatja a pasikat, mint én. Tettestársak voltunk a csábításban, a félrelépésben, a félredugásban. Igazi barátnők lettünk, sokat és sokszor kerestük egymás társaságát, és egy időben szinte minden este, minden éjszaka együtt buliztunk. Ittunk, vedeltünk,

hánytunk, aztán kezdtük előlről. Sokszor mentünk az én autómmal, s bizony jól gondolod, rengetegszer előfordult, hogy totál részegen ültem a volánhoz, úgy indultunk haza, piásan, mámorosan, hajnalonként.

Csoda, hogy még élünk.

Nagyon vigyázhattak rám ott fent, hogy nem törttem össze sem magam, sem senki mást. Ahogy száguldottam át a városon, nem volt bennem véscsen-gő, nem jelzett az agyam, és nem intett óvatosságra senki. Azt gondoltam, ez a tobzódás, ez a mámor-kergetés teljesen normális, így kell élni, különben lemaradsz valamiről, vagy valakiről. Egyik buliból a másikba mentünk, a barátnóm, a küzdősportok egyik csillaga whiskyt ivott, én meg vodkát lime-mal és szódával. Irdatlan mennyiséget öntöttünk magunkba. A mai napig nem értem, hogyan bír-tam ennyit vedelni. Talán azért nem tűnt fel, mert körülöttem szinte mindenki részeg volt. Ha buli-ban voltunk, ha szórakozóhelyen, mást sem láttam, mint berúgott, betépett, bedrogozott pasikat és csa-jokat. Mert ez a kor erről szól. Ha nem ilyen vagy, ha nem csatlakozol a tömeghez, ha nem bombázod szét az agyadat, ha nem baszol minden este más-sal - akkor nem vagy kúl, nem vagy trendi, nem vagy laza. Az éjszaka, mint egy tutaj röpített, és én

hánykolódtam, szédültem a piától, a körülöttem lévő forgatagtól, de nem volt kiszállás. A sportolólány jött velem, vagy én mentem vele, végül is mindegy. Egymásba kapaszkodtunk sokszor, és hülyítettünk mindenkit, játszottunk az emberekkel, a férfiakkal, s aztán taláломra választottunk. És dugtunk. De jött egy este, amikor egyszer csak ott találtuk magunkat egy csaknem üres szórakozóhelyen. A Hajógyári-szigeten voltunk, körülöttünk néhány lézengő, be-drogozott pasi, és riadtan vettük észre, szinte csak ketten vagyunk nők. Üvöltött a zene, zsongott az agyam a megszámlálhatatlan mennyiségű vodkától. Azt mondtam a sportolólánynak, menjünk innen. Ő meg belém karolt, nevetett s már húzott is ki a teremből, mentünk, szinte szaladtunk az autómhoz. Beültünk, én a volánhoz - ő meg az ölembe. Aztán megcsókolt, hevesen, ellenállhatatlanul. Nem mondom, hogy váratlanul ért mindez, hiszen tudtam róla, hogy nagykanállal eszi az életet, és erre a kanálra nemcsak fiúk, de lányok is ráférnek. De addig erről soha nem beszéltünk, szóba sem került a női szerelem. Nem volt visszaút, elképesztően finom volt a csókja. S még akkor sem hagyta abba, amikor gázt adtam és elindultam. Próbáltam kiabálni, üvölni, hogy összetörjük magunkat, de nem érdekelte. Óbudáról begurultunk a Belvárosba, mert azt

mondta, ezt az estét meg kellene ünnepelni, menjünk el egy luxusszállóba. Nyomtam a gázt, és már ott is voltunk a hotel előtt. Nagyjából hajnali egy óra lehetett, s képzelheted azt a pillanatot: megjelent két totál részeg, feldobott csaj, a recepciónál, az éjszaka kellős közepén egymásba karolva, nevetgélve, és szobát kért. A srác ott a recepciós pultban nyelt kettőt-hármat, fennakadt a szeme, és szinte olvastam a gondolataiban. Állítom, már látta is a lelki szemével, hogy ez a két picca mit művel majd a szobában. Ha azt mondtuk volna neki, gyere, hozzál fel egy üveg pezsgőt meg kaviárt, talán még a kirúgást is vállalja, s meg sem áll a szobánkig. De nem hívtuk. Mi nek is hívtuk volna, amikor mi már csak egymásra vágytunk. A barátnőmből egy óra alatt szerető lett, méghozzá a legvadabb fajtából. Nem vagyok egy Hamupipőke, hogyha kell, határozott vagyok, még a legnagyobb macsókkal is, de ott és akkor esélyem sem volt az irányításra.

A sportolólány két vállra fektetett.

Ipponnal győzött.

Előbb együtt zuhanyoztunk, aztán szinte becipeltek az ágyra, és valósággal felfalt, iszonyatosan kívánt, ezt minden porcikám érezte. Teljesen átadtam magam neki, s ennek a számomra szokatlan, különleges szertartásnak. Vagy baszásnak, kinek hogy tet-

szik. Tökéletes szerető volt. Pillanatokra gyengéd, de nagyon is céltudatos, akaratos. Kényeztetett megál-lás nélkül, az ujjával, a nyelvével, az egész lényével. Háromszor volt orgazmusom, neki egyszer. Akkor sem hagyta abba a kényeztetésemet, amikor némi-leg megpihenve, szünetet tartva odamentem az ab-lakhoz és a szálló ablakából néztem a kivilágított várat, a Dunát, a hidakat. S lehet, hogy ebben a szituációban kissé hülyén hangzik, de gyönyörű, ro-mantikus pillanat volt az.

Két orgazmus között.

Azt az éjszakát soha nem felejttem el, ebben egészen biztos vagyok. Reggel ismét barátnőként ébredtünk és váltunk el egymástól. Amikor legközelebb találkoztunk, vele sem került szóba az a vad ölekezés. Nem volt értelme beszélni erről. Az a mi titkunk volt, az a mi titkunk marad. Bevallom, szerettem volna, ha valamikor megismételjük ezt, ha újra vele lehetek, ha megint láthatom a gyönyörű testét. De erre már nem került sor. Hogy miért, azt igazából magam sem tudom. Valahogy így alakult. Sem én, sem ő nem lettünk igazi leszbikusok, vibrá-tort cipelő, fiús csajok. Megmaradtunk férfifalónak, falloszimádónak. S így volt ez rendjén. A kísérlet sikerült, megkóstoltam a nőt. Finom volt, de jólaktam vele. Nem bánom, egy pillanatra sem, hogy

hagytam magam elcsábítani. Ezzel is több lettem, újabb tapasztalatokat szereztem. Anyu erről a két nőről, erről a két különleges kalandról nem tudott, mert azt már aligha vette volna be a gyomra. Még a sok-sok pasit talán - de a női szerelmet már nem. Amúgy azóta is nézem a csajokat, megállapítom, ha valamelyikük különleges, vonzó, vagy más, mint a többi. Megállapítom, de ennyi. Már nem játszom el a gondolattal, milyen ízű lehet a nyelve vagy a...

Azért előfordult, hogy túlzásba estem.

Nem szégyellem, de most, hogy így visszagondolok arra a két napra: hát nem biztos, hogy mindenkinek elmesélném... Az úgy volt, hogy egyszer valamelyik rendezvényen megismerkedtem egy idősebb kardozóval. Nagyjából az apámmal volt egykorú. Odajött hozzám udvariasan, de jókora önbizalommal, s elkerlte a telefonszámomat. Tőlem, az akkor huszonkét esztendőös lánytól. Tulajdonképpen meglepődhettem volna, de valamiért mégsem tettem. Volt híre a pasinak, s a korához képest egész jól tartotta magát. Az meg közismert volt, hogy tele van pénzzel, elegáns körökben mozog. Azt mondtam magamban: miért is ne?! Nézzük meg, milyen is a luxusélet, nézzük meg, milyen lehet baszni egy idősebb férfival. Megadtam a számom, de aztán továbbléptem. Már úgy értem, éltem az életem, keresztbe-kasul, ágyról ágyra ugrálva, péniszről péniszre ülve.

De aztán az egyik este nem volt programom, bulizni, az éjszakába merülni éppen nem volt kedvem, s mivel nekem is megvolt a férfi száma, felhívtam. Meglepődött, de annál jobban örült. Füreden volt baráti társasággal, egy elegáns nyaralóban, s persze ott ringatóztak a vízen jachtok is, igaz, ezt akkor még nem tudtam. Mondta, üljek kocsiba, s menjek le hozzá. Megtettem. Egyszer élünk, a kaland varázsa élteti az embert. Amikor megérkeztem, szép nagy társaság fogadott, valamennyien túl a negyvenen, közel az ötvenhez, férfiak, nők, én meg a kis huszonkét éves közöttük. De nem volt ezzel gond. Az egykori olimpiai bajnok a sportkarrierje után is előtérben maradt, sportvezető lett, azóta már a fia is sportol, futballozik, és csaknem annyi idős, mint én, rendkívül udvarias volt, és figyelmes. Gyönyörű volt az a hely, élveztem a luxust, a jólét illatát és közelségét. Iszogatunk, beszélgettünk, berúgtunk. Aztán a pasi kézen fogott, és húzott a jachtok irányába. Sétáltunk a stégen, a nagyobbnál nagyobb hajók között, én meg emlékszem, nézegettem, melyik lesz az a „csónak”, amelyikhez odalépünk. Talán ez az övé, ez a fehér, ez a böhömnagy? Hú, remélem ebben az „óceánjáróban” folytatjuk a bulit... Ilyeneket mondtam magamban, mígnem egy kisebb, barátságosnak tűnő, mégis a fényűzést nem kifejezetten tükröző darab-

hoz vezetett. Sebaj, részeg vagyok, a Balatonnál lehetek, és egy újabb nagyhal akadt a horgomra! Sem előtte, sem utána nem volt ennyivel idősebb palival dolgom, akkor ez is izgatott. A vívószár jóval túl volt már a negyvenen, de jól tartotta magát, eleinte nem volt visszataszító. Bementünk a jacht hálójába, rajtam már csak egy top és egy szexi tanga volt. Magához szorított és megcsókolt. Egy középkorú felnőtt csókja más, mint egy vad fiatalé. A szája puhább, a mozdulatai visszafogottabbak. Lekerült rólunk a ruha, és én jól megnéztem magamnak: még látszott az egykor duzzadó izmainak a helye, de a bőre megnyúlt, a fenéke ráncos volt. A farka fölött viszont nem múlt el az idő. Nem volt nagy helyünk, az ágyra dőltünk és a korábbi kardozó klasszis oldalról rakta be a kökemény péniszét. Gumi nélkül dugott meg. A férfi szinte tökéletes módon tett magáévá. Úgy megbaszott, hogy csak nyögtem, sikongattam nagyokat. Amilyen udvarias, elegáns ember az életben, olyan nyers, vadállat az ágyban. Az aktus közben viszont „felébredtem”, rádöbentem, hogy egy koros apuka mozog rajtam, így egyfajta undor fogott el. Gyorsan átvettem az irányítást, pozíciót váltottunk, és magam mögé tessékelttem, hogy inkább hátulról élvezkedjen, hogy ne lássam, ki tolja belém a farkát. Aztán elélezett, a hátamra ment el.

Nem vagyok oda a Balaton vízéért, így én az apró tusolóban fürödtem, a hapsi ellenben a vízben mártózott meg. Aztán elaludtunk, de reggel arra ébredtem, hogy újra próbálkozik, a seggemet markolja, a nyakamat csókolja - én ekkor már ellenálltam, elég volt belőle ennyi is. Aligha kell magyaráznom neked, hogy trófeákat gyűjtöttem, striguláztam, és pillanatok alatt továbbléptem, ha fiatalról volt szó, ha idősebről. Szinte könyörgött, azt mondta, vesz egy üveg piát, csak maradjak vele egész nap. Majdnem pofán vágтам. Mit képzelsz rólam, hogy olcsó kurva vagyok, akit egy üveg piával meg lehet venni?! Én a magam örömeire baszok, nem pénzért. Hiába rimánkodott, kérlelt, felöltöztem, és eljöttem. De nem volt kedvem visszamenni Budapestre, ezért felhívtam az engem akkoriban szponzoráló sportszergyártó cégnek az egyik emberét. Tudtam, hogy Siófokon van, így egy laza kerülővel aznap délelőtt már ott voltam nála. Ott is egy szép nagy, díszes társaságba csöppentem, buli volt, s ez volt a lényeg. Ittam, fürödtem, ittam és megint fürödtem, s közben persze etettek, babusgattak, körbeudvaroltak. Az a helyzet, hogy a sportszergyártós srác nem volt különösebben vonzó. Volt rajta némi súlyfelesleg, de úgy voltam vele, ha már itt vagyok, ha már vendégül látott, akkor vele maradok. Legalábbis reggelig. Így is tör-

tént. Természetesen vele is dugtam, és meglepően ügyes szeretőnek bizonyult. Arra már nem emlékszem, hogyan és hol csináltuk. Gyaníthatóan nagy farka volt, mert alapos „munkát” végzett. Reggel aztán ő is marasztalt, csakúgy, mint az egykori olimpiai bajnok az előző nap, de tőle is elköszöntem.

Kettőből kettő.

Nem rossz arány - gondoltam, de még mindig nem a főváros, az otthonom felé indultam.

Ehelyett elmentem oda, ahol előző este szórakoztunk, arra a szórakozóhelyre, ahol jól berúgtunk. S hogy miért? Hát azért, mert láttam ott egy jóképű pultos srácot. Azt mondtam magamban, ez a fiú kell nekem. Így aztán felszedtem. Nem volt nehéz, valamiért nem tiltakozott egy pillanatra sem, és ha már ilyen szépen összejöttünk, fel is mentünk a szobájába. Valami kollégiumban lakott, többedmagával, de akkor éppen nem volt ott senki. Levetkőztetett, ő is ledobálta a ruháit, vonzó volt meg minden, de aztán egyre kínosabb lett az egész. Nem állt fel neki. Annyira be volt löve, annyi droggal zilálta szét az elméjét, hogy képtelen volt a szexre. Pedig elhíheted, mindent megpróbáltam. Így aztán jobb híján aludtam egy jót. Rám is fért. Volt bennem némi szomorúság, hogy a háromból három végül is nem jött össze, így lett volna teljes ez a rövidke balatoni

kiruccanás. De azért nem bántódtam: különböző korosztályok tagjaival bújtam ágyba, több-kevesebb sikerrel. S arra gondoltam, ennél tartalmasabban, ennél mozgalmasabban aligha tölthettem volna el ezt a két napot. Meg sem álltam a nagymamán otthonáig, aki megettetett, megkérdezte, hogy vagyok, elmeséltette, hogy megy az úzás, a versenyzés, majd lefeküdtem, és két napig aludtam.

Valahogy elfáradtam.

Valamiért.

Ha sűrű az élet, néha ki kell kapcsolni. Mindent és mindenkit.

Legalább két napig, hogy aztán újra kezdődjön minden előről.

Peking lehetett volna az én kedvenc városom. Alejandro bólogat, aztán gyorsan felhőrpint egy öblös pohárnyi vörösbort. Ülünk a lakásában. Látszólag unalmas, eseménytelen délután ez. Az ember ilyenkor otthon vagy alszik, vagy baszik. De Barcelonában más a helyzet. Itt forr, pezseg, lüktet az élet. Nincs üresjárat, nincs csendes pihenő, nincs bezárkózás. Mégis bambulunk nagyokat Alejandro lakásában, de ez most így van jól. Mászkáltunk eleget, kerestük, kergettük az élményeket, de olykor jó a csend, jó a halk beszélgetés. Mondom is rögtön a monológomat Pekingeről, a 2008-as olimpiáról, s Alejandro enyhén spiccesen, a szokásos borkóstolás közepette hallgatja a mesémet. Elhelyezkedik egy kényelmes kanapén, és úgy csinál, mintha a világ legizgalmasabb sztoriját hallgatná. Lehet, hogy így is van. Peking számomra a beteljesülést jelenthette volna. Hosszú évek kínlódásának, szenvedésének önmeg-

tartóztatásának (és ezen a jelzón most ne neves) az eredményét hozhatta volna meg. Tudtam én, hogy nem vagyok isten áldotta tehetség, amit addig elértem, leginkább a szorgalmamnak, talán a szerencsémnek köszönhettem. Már örökös magyar bajnok voltam, megszámlálhatatlan alkalommal állhattam fel itthon a dobogó legmagasabb fokára. Nyertem Európa-bajnoki bronzérmeket, kiharcoltam, hogy az úszósport egyik nagy reménységének tartsanak. De tisztában voltam vele, hogy vannak nálam jobbak, s vannak olyan versenyzők, akik valóban feláldoztak mindent (de tényleg mindent) azért, hogy olimpián dobogóra állhassanak. Miközben én ittam, ettem, buliztam, basztam - pokolra szálltam. Az a 2008-as esztendő mégis tartogatott nekem kellemes meglepetést is. Amúgy pokoli év volt, de ezt márciusban, amikor Eindhovenben váratlanul Eb-bronzot nyertem, még nem sejtettem. Akkor már sokszor gondoltam a visszavonulásra, nap mint nap eszembe jutott, köszönöm, ennyi elég volt ebből a monoton sportágból, a faltól falig úszásból. A fizikai fájdalmakból, az edzői megaláztatásokból. De az az Eb-bronz valamit átkapcsolt bennem, és úgy voltam akkor, ott 2008 márciusában Eindhoven után, hogy hátha sikerül majd.

Hátha Peking az én városom lesz.

Próbáltam tájékozódni, utánaolvasni, mi is várhat rám Kínában. Nem a medencére, a versenyre gondolok. Tudtam, hogy kommunista államról beszélünk, de szartam rá. Mit érdekelt ez engem, ez a kicsavart ideológia. Én már a Facebook-generáció tagja voltam, akit nem érdekelt a múlt. Még Magyarország múltja sem. Nekem, nekünk a szocializmus az egypártrendszer, a vasfüggöny, vagy éppen Kádár János neve már nem mondott semmit. Betegetett múlt része volt. Hallottam én anyutól többször is, hogy ő annakidején KISZ-táborban szedte a barackot, és flörtölt a bajszos, alföldi papucsot viselő fiúkkal. De ez mind-mind a múlt ködébe veszett. Úgyhogy Peking, mint különös világrendszer cseppet sem érdekelt. Egy dolog foglalkoztatott: hátha ott, éppen ott jutok, úszom fel a csúcsra. Erről persze senkinek sem beszéltem, még a sportnapilap újságíróinak sem, akik odasoroltak, oda biggyesztettek az ötkarikás játékok előtt az éremesélyesek közé. Jól esett, de én tudtam, hogy mindez illúzió. Hát még, amikor megtörtént a baj.

Ültünk otthon, anyu, az öcsém meg én. Néztük a tévét, arra már nem emlékszem, milyen műsor ment. Arra viszont igen, hogy el akartam kérni a televízió távkapcsolóját a tesómtól. Nem adta oda. Előbb csak ráüvöltöttem, ráripakodtam, aztán amikor csak

viccelődött, gúnyolódott, nekiestem. Szó szerint. Az öcsém jó felépítésű, erős gyerek, de ez sem érdekelt. Nekiugrottam, ki akartam csavarni a kezéből azt az átkozott távkapcsolót, de ehelyett ő megragadta a kezem és úgy, olyan erővel szorította, hogy szinte azonnal bekéült, és bedagadt. Üvölni tudtam volna a fájdalomtól. Láttam, láttuk mindketten, hogy itt súlyos baj van. A kezem kezdett elformátlanodni, felpuffedni, különös színben pompázni.

„Mit csináltak az átkozott kölykök...!”

Anyu jött be, kétségbeesve, hallva a dulakodást, a fájdalmas üvöltést. Kiabált velünk, hogy aztán elcsendesedjen minden, a lakás, no meg a lelkemben valami. Merthogy én akkor már pontosan éreztem, hogy ez a kéz, ez a sérült kéz nem segít majd az álmaim elérésében. Fáj, piszkosul fáj. Hívtam telefonon a Cár egyik segítőjét, aki amúgy az edző kávéjéért és újságjéért volt felelős, mondtam neki, valami gond van a kezemmel, ő meg azonnal orvoshoz küldött. Szót fogadtam, elmentem a baleseti intézetbe, de mire odaértem, a Cár, az edzőm már csörgött is, kérdezte, mi az istent csináltam már megint.

Eltört a kezem.

Néhány hónappal a pekingi olimpia előtt harc-képtelenné váltam.

Az öcsém olyan erővel szorította az ujjaimat, az

alkaromat, hogy az én vékonyka kis csontjaim eltörtek. Délután négykor érkeztem meg a kórházba, hatkor már a műtőasztalon feküdtem. Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek. Mintha valami mágikus erő tartott volna távol az álmaimtól. Mintha fent eldöntötte volna valaki, hogy csak azért sem sétálhatok, úszhatok fel a trónra. Rutinműtét volt, ám a kezembe, a sérült karomba csavarok kerültek. Két nap múlva hazaengedtek, begipszelt kézzel. Tíz nap múlva pedig már újra edzettem. Bár ne tettem volna. De nem volt megállás, az olimpia előtt, mint Eb-bronzérmes, hajtanom kellett. A Cár nem kímélt. Pillanatok alatt a vízbe parancsolt, begipszelt kézzel szeltem a habokat, és üvöltöni tudtam volna a fájdalomtól. Akkoriban szinte megállás nélkül sírtam. Az olimpiai felkészülés a finiséhez érkezett. Nem kivételeztek velem, nem kaptam könnyítést, nem kaptam kegyelmet.

Törött kézzel sem.

A Cár üvöltött velem. Azt üvöltötte, hogy gyereünk, csináld, ne nyavalyogj, ne pityeregj, ne sajnáld magad. Ha el akarsz érne valamit, szorítsd össze a fogad...

És én összeszorítottam. Kínlódtam, szenvedtem a vízben. Úgy éreztem, most már inkább a paralimpián lenne a helyem, nem az egészségesek között.

Két ujjam nem mozdult, a csont, mint később kiderült, nem forrt össze. Aztán elmentünk Balatonfüzfőre, edzőtáborba. Két hét pokol. Napi két edzés, és újabb könnyek, zokogások, kábult, fájdalmas pillanatok. Legszívesebben otthagytam volna a francba az egészséget. Összecsomagoltam volna a cuccaimat, és meg sem állok Budapestig.

Valamilyen buliig.

De végigcsináltam azt a két hetet, és ha hiszed, ha nem, eszembe sem jutott a szex. Balatonfüzfőn csak az úszásra no meg a sérült kezem okozta fájdalomra koncentráltam. Mondhattam volna, hogy hadd lassítsak a tempón, kiabálhattam volna, hogy ez nekem így nem megy, ám inkább nem szóltam semmit. A Cár viszont üvöltött helyettem is. Amikor gumiköteleztem, kiabált, veszekedett velem, hogy ne rinyáljak.

A pokolba kívántam.

A pokolba kívántam az egész úszást, a versenysportot, a szenvedést. Balatonfüzfő után visszatérve Budapestre, bementem a Sportkórházba, és azt mondtam, iszonyú kínok között edzek, hogy ez nem megy nekem, hogy csináljanak valamit, mert mindjárt megőrülök. Újra megröntgenezték a kezem, s megállapították, hogy a csont nem forrt össze. Túl korán terheltem, a kezem gyakorlatilag ötvenszáza-

lékos állapotban van. Nem volt mit tenni, egy lépésre voltunk Pekingtől, az olimpiától. Így aztán a gipsz helyett kaptam egy „műkezet”: egy speciális anyagból kiöntötték a kézfejemet, azt húzták rám, és én úgy úsztam az országos bajnokságon.

Így nyertem három aranyérmet.

Szinte egy kézzel is én voltam a legjobb, ötven, száz és kétszáz háton. Néhány pillanatra átsuhant a fejemben, hátha vigyáznak rám az angyalok, hátha mégis csoda történik Pekingben, s hogy legalább a döntőig (ha nem is a dobogóig) elevickélek a vízben. Azt tudnod kell, hogy az összes sportág közül az úszásban a legkönnyebb eljutni az olimpiára. Itt nálunk van A és B szint, és ha egy helyi szövetség úgy gondolja, hogy kivisz harminc embert az ötkarikás játékokra, hát megteheti. Ezt csak azért hangsúlyozom, mert nem nagy kunszt olimpiára jutni, ha az ember fia vagy lánya viszonylag jól mozog a vízben. Amikor felvettem a formaruhát, s elbúcsúztam a szeretteimtől, az indulás előtt már kristálytisztán láttam, éreztem a bukást. Törött kézzel, ilyen állapotban semmi esélyem sem maradt arra, hogy maradandót alkossak.

Nem voltak illúzióim.

Hiába szerettem volna, a sors vagy a jóisten valamiért leküzdhetetlen akadályt állított elém. Gon-

dolkodtam én eleget, hogy miért éppen ott, életem talán legnagyobb lehetősége előtt jött az az idétlen sérülés. Nehogy azt gondold, hogy az öcsémre haragudtam egy pillanatig is. Mind a ketten hibáztunk, mind a ketten hülyék voltunk. Előfordul az ilyesmi. Egy heves pillanat, egy heves mozdulat, és máris ott a baj. Emlékszem, szegény öcsém nem győzött bocsánatot kérni, nem győzött magyarázkodni, amikor látta, mekkora a baj. Ő is pontosan tudta, nekem és az olimpiámnak immár annyi. Mégis rajtkőre álltam Pekingben. Ezúttal (ki tudja, miért) már engedtek a legerősebb számomban is elindulni, a kétszáz háton versenyezni. És úsztam száz háton is, de egyikben sem volt köszönet. A magyar bajnokságban még az olimpia előtt úgy nyertem három bajnoki címet, hogy ragasztószalaggal kötöttem össze a két mozgásra képtelen, sérült ujjamat (ezt egy nemzetközi versenyen nem engedték volna), az olimpián viszont nem maradt semmilyen segédeszköz. Csak a törött kéz, az elmozdult csont, a testi-lelki kín. Ez kíséerte végig a pekingi medencében leúszott métereket. Kudarcot kudarcra halmoztam. Sem száz, sem kétszáz méteren nem jutottam be még a középdöntőbe sem. Elképesztően rossz időket úsztam, messze elmaradtam még a közepes teljesítményemtől is. Holott, ha csak az eindhoveni Eb-n az év már-

ciusában elért szintidőt hozom - ott vagyok a kétszáz hát döntőjében.

Az lett volna a csúcs. Életem egyik csúcspillanata.

Nem álmodoztam én olimpiai dobogóról. Aranyról meg aztán végképp nem. Az a sportoló, aki hétköznap esténként nem képes megálljt parancsolni saját magának, amikor forr a vére, amikor pasizni, inni, bulizni vágyik, talán meg sem érdemli, hogy a sors megajándékozza. Csak néhány barátnőm, versenyzőtársam tudta, mivel töltöm az éjszakáimat, alvás, pihenés helyett. Piálással, pasizással. Talán ezért kaptam ezt a súlyos büntetést a jóistentől. Talán azért tört el a kezem röviddel az olimpia előtt, mert nem tudtam jó kislány maradni. Talán. De ne gondold, hogy bánok bármit is. Pekingben persze sírtam, megint csak zokogtam, fáj a kezem, és fáj a lelkem. Csalódást okoztam magamnak, a szurkolóknak, az egész világnak. A Cár ott és akkor volt először és utoljára jó fej velem. Amikor lementek az előfutamok és én leszerepeltem, egyszer, kétszer, újra meg újra, a könnyeimet törölgetve mentem hozzá, ő átölelt (talán életemben először), és azt mondta, nem baj, Niki, majd felépítünk újra, majd bizonyíthatsz, majd megint a legjobbak közé emelkedhetsz. Hogy mennyire őszintén vagy tiszta

szívből mondta ezt, a mai napig nem tudom. Mindezenesetre, amikor Pekingből hazajöttünk, egy pillanatnyi pihenőt sem adott. Hajtott, mint az állat, hiába kértem, könyörögtem, hogy legalább egy hónap lazítást, regenerálódást engedélyezzen - ő hajthatatlan maradt.

Talán ez is közrejátszott abban, hogy nem lett belőlem igazi nagy versenyző.

Sikeres, elismert sportoló.

Mert ha a Cár, akivel nagyjából tizenegy évet dolgoztam együtt, egyszer, legalább egyszer odahív magához, be az irodába, vagy a medence szélére, és azt kérdezi: Mondd, Niki, minden rendben, bírod a tempót, ne pihenjünk, ne változtassunk az edzés-módszereken? Hát lehet, hogy én másként állok hozzá a tréningekhez, s akkor ki tudja, talán többet, sokkal többet hozok ki magamból. De ahogy korábban is mondtam, ehhez kell a pedagógiai érzék, ehhez kell az emberség. Peking kudarca után még beleadtam mindent. Már amennyi maradt bennem. Edzettem tiszta erőből, és közben mindig eszembe jutott, hogy mennyire leszerepeltem Kínában, hogy még abba a nyavalyás középdöntőbe sem sikerült beverekednem magam. Volt bennem valamiféle bizonyítási vágy, de a lelkem mélyén pontosan tudtam, innen már csak lefelé, egyre mélyebbre vezet

az út. Kihagytam volna minimum egy hónapot, de a Cár hajtott, újra és újra hajtott. Miközben a többiek, a többség lazíthatott, én a fájós, messze nem tökéletes kezemmel az olimpia után is szeltem a habokat. Nem volt mese, újra orvoshoz kellett mennem, újra megröntgeneztek, s megint megállapították, hogy a kezem, az idétlen szituációban megsérült, eltört kezem még mindig nem gyógyult meg, hogy újra meg kell műteni, hogy az egyik ujjam rövidebb lesz, hogy lemezt kell beépíteni. És én bólogattam, s közben a jóistenre gondoltam.

No és már a búcsúra. Hogy ennek így nincs sok értelme, hogy abba kell hagynom, be kell fejeznem, mert sem lelkileg, sem fizikailag nem vagyok alkalmas az élsportra.

S így is történt.

Újabb kézműtét, újabb sokkhatás.

Egyfolytában az járt a fejemben: kell ez nekem? Kell nekem még a további monoton, faltól falig úzás? Kell nekem az edzői agresszivitás, a pocskondiázás, az önsanyargatás? Onnan már csak egy lépés volt, hogy elköszönjek a versenytársaimtól, az edzőimtől, az uszodától.

Az addigi életemtől.

A búcsút végérvényesnek gondoltam.

Aztán mégis minden másként alakult.

Alejandro figyelmesen hallgatja a pekingi történetet. Nem szól közbe, nem tesz megjegyzést, csak nézi, ahogy beszélek, ahogy egyre inkább beleélem magam a múlt felelevenítésébe. Közben kortyolja a borát, mintha e nélkül már meg sem lenne, mintha az a gyönyörű színű ital tartaná életben vagy tartaná benne a lelket. Aztán csak annyit kérdez: „És mi volt a szexmániáddal...?”

Kedvem lett volna pofon vágni, nem nagyon, csak úgy jelzésképpen. Aztán visszafogtam magam, mert tulajdonképpen igaza van. A szexmánia valóban végigkísérte az eddigi életemet, és nem hagyott cserben még akkor sem, ha ott és akkor semmi keresnivalója nem volt. Például az olimpián. De hát emlékszel, négy évvel korábban Athénban is „bűnbe estem”, Görögországban sem bírtam magammal. Az más kérdés, hogy a nagy zűrzavar közepette az a hatperces kis dugás igazán nem szerzett sok örömet.

Szóval Pekingben sem bírtam ki, ez az igazság. Le-nyomtam a versenyeket, nem túl nagy sikerrel, s akkor finoman fogalmaztam. A kezem fájt, akárcsak a lelkem, de hát az élet már csak olyan, hogy az ember megpróbál pillanatok alatt túllendülni a bajokon. Amikor kisírtam magam a Cár előtt, az edzőm azt mondta: „Na, jó, menj, kapcsolódjál ki, csak a hangodat ne halljam.” Akkor és ott jó fej volt, én pedig komolyan vettem, amit mondott.

Kikapcsolódtam. Már sejtheted, hogy ez mit jelentett. Féktelen tivornyát, világraszóló bulikat. Már aznap este kimentünk néhányan az olimpiai faluból, fogtunk egy taxit, s azt mondtuk a sofőrnek, aki persze beszélt angolul, hogy vigyen minket a város legtrendibb, legmenőbb klubjába. Azt tudnod kell, hogy Pekingben meglehetősen furcsák a taxik. Van egy sajátos szaguk. Nem mondanám, hogy bűdösek, de mégis valami jellegzetes illat lengi be ezeket az autókat, s akkor még nem beszéltem a sofőröket védő fülkéről. Úgy bizony. Egy plexi borítás választja el az autó vezetőjét az utasoktól, oldalt, elöl és hátul. Hiába a kommunizmus, hiába a diktatúra, úgy tűnik, a rablások itt is mindennaposak. Na, mind-egy, a taxis bevitt minket a belvárosba. Meg sem álltunk, a China Dollig. Ez egy szuper hely volt, ami persze kívülről nem látszott. Egy társasház negye-

dik emeltére mentünk fel lifttel, s mintha csak egy óriási lakásba léptünk volna be. Hihetetlen tömeg, hihetetlen hangulat, hihetetlen fények.

Ez az én helyem!

Már az első pillanatban ezt gondoltam, s a China Doll nagyjából négy napig lett az otthonom. Ennyi volt még hátra az olimpiából, de ezt a négy napot én alaposan, tökéletesen, precízen kihasználtam. Ráadásul már az olimpiai faluban megkaptam az alapot. Úgy bizony. Az úszócsapat vezetői közül az egyik mindennap, de tényleg mindennap a kezembe nyomott egy Baileyst. Gyanítom, hatalmas alkoholkészletük volt, hogy nekem, a csapat soka-dik tagjának négy napon át mindig jutott egy-egy üveggel ebből az édes, csábító, ír italból. Megköszöntem, megittam. Képzelheted. Aztán mentünk a China Dollba egyre többen, úszók, birkózók, vívók, és persze nemcsak mi, magyarok, hanem megannyi nemzet sportolói. Sokat szemeztem egy német klasszis úszóval. De tőlem szokatlan módon mégsem jöttem össze vele. Holott szép gyerek volt, túlságosan is szép. Aztán kiszúrtam magamnak egy magyar úszósrácot is, itthon nem együtt versenyeztünk, ő Amerikában élt, ott járt egyetemre, onnan jött át Pekingbe, hogy Magyarországot képviselje. Be voltam indulva rá, de mit láttam: egyszer csak

az egyik úszótársnőmmel csókolózott. Legszívesebben leüvöltöttem volna a fejét, pedig szegényhez gyakorlatilag semmi közöm nem volt. De ne félts, azért megtaláltam a magamhoz valót. A China Doll teljesen felkavart, elhódított és beindított. Volt ott egy közel kétméteres kínai kidobó (azért lássuk be, ez ritka), aki eleinte meglehetősen szigorúan nézett ránk, az egyik jó fej birkózósrácot be sem akarta engedni, mert az Hungary feliratú melegítőben jött oda. Aztán mivel látta, ő is ugyanolyan behemót, hát megesett rajta a szíve, és hátul, a konyhán keresztül beengedte a buli szent helyére.

Ittunk, ittunk és vedeltünk.

Pocsolyarészegek voltunk minden este, hol ott hánytunk a klubban, a végében, a folyosón, hol a taxiban, hol már az olimpiai faluban. Nem volt megállás. A legszebb jelenet mindig az volt, amikor az átmulatott, átdorbézolt éjszaka után reggel visszaértünk az olimpiai faluba. Peking különböző pontjairól érkeztek vissza a sportolók, amerikaiak, németek, japánok és mi, magyarok, és az a sok, tán több száz részeg sportoló ment reggelizni, de abban sem volt sok köszönet, legtöbbször ült kókadtan, lehajtott fejjel, vagy az asztalra borulva, reggelizés címző alatt. Szép, gyönyörű szép világ.

Akkor már alakult valami az egyik legjobb vívó-

val. Klasszisnak számított a sportágában, ezért felnéztem rá, arról nem is beszélve, hogy idősebb volt nálam. Tudtam, hogy van egy gyereke, s amikor többször is beszélgettünk, elárulta, nem is egy, immár két utóddal büszkélkedhet, a második nem sokkal azelőtt született. Ez kissé meglepett, bár azt is hallottam, hogy szakított a gyermekei anyjával, és egy másik sportolólánnyal boronálták össze. Nem érdekelt. Akkor és ott rám hajtott, nekem írogatott üzeneteket - és az utolsó este engem baszott meg. Ha emlékszel az athéni olimpia záróakkordjára (és most nem a versenyekre, hanem a saját életemre gondolok, arra a hatperces dugásra, a kisgyermekes vízilabdással), akkor sejtethed, hogy kissé óvatos voltam. Nem akartam még egyszer úgy járni, mint négy évvel azelőtt. Mindent gondosan előkészítettem, és az a tapasztalt férfi, ez a jó nevű kardozó hagyta, hogy vezessem, hogy irányítsam az estét, a légyottunkat. A szexuális kicsapongásunkat. Mindent gondosan megterveztem, szóltam a szobatársnőmnek, hogy ha be lesz zárva az ajtó, akkor az azt jelenti, hogy ott vagyok valakivel, és hogy hagyjanak békén, hagyjanak minket dugni. Utolsó este, hazatérvén a China Dollból bezárkóztunk a szobánkba. Sötét volt, nem gyújtottunk villanyt és irtózatot melegben fulladoztunk. Kínában rendkí-

vül párás, fülledt a levegő. Levetkőztünk, és én simogatni kezdtem. Megdöbbsentem, hogy mennyire szőrös. Vannak pasik, akinek jól áll a sötét bozont a mellkasukon, de az övé valahogy kesének, szinte lennek tűnt, valahogy nem vonzott igazán. Mondom, meleg volt, fulladoztunk, és nem igazán élveztem azt az együttlétet. Ha a vízipólós gyerekről azt írtam, hogy hatperces menetet kaptam tőle, akkor ezt most toldjuk meg kettővel: a vívó nagyjából nyolc perc alatt végzett velem. Hátról hatolt belém, majd klasszikus pózban is dugott egy kicsit, de mire kezdtem volna bejönni, kezdtem volna felpörögni - ő egyszer csak elévezett. Váratlanul. Számomra túlságosan gyorsan és meglepő módon. Arra is emlékszem, hogy gumit sem használtunk, és ő a hasamra spriccelt, a hasamra lövellte gyönyörének produktumát. Közben persze a szobatársnőm próbált benyitni.

Ezt érzékeltém, hallottam, mint ahogy azt is, ahogy azt mondja: „Na, jó, akkor én most máshol alszom.” Holott nem lett volna szükség rá, hiszen gyorsan végeztünk a vívóval. Felöltözött, kedvesen mosolygott, elköszönt, és többet nem volt közöttünk egymáshoz. Pedig vonzónak találtam, nagyon is vonzónak. De ez a rövidke aktus messze repített tőle.

Másnap még volt idő várost nézni. Korábban elvittek a kínai nagy falhoz, de akkor annyira részegek voltunk két úszótársnőmmel, hogy nem mertünk felmászni rá, mert féltünk, hogy leszédülünk a sok piától. Szóval a legeslegutolsó nap megmutatták nekünk Pekinget, mászkáltunk a városban, és eltévedtünk a palotában. Lemaradtunk a csoporttól, mindenki minket keresett, és mi csak jó fél óra múlva bukkantunk elő, kész szerencse, hogy útba igazítottak. Ránk várt az egész csoport, Kiss Laci bá, a kapitány leüvöltötte a fejünket, de mi, akkor és ott, telis-tele voltunk élményekkel, az olimpia varázsával, és persze alkohollal. Azt mondanom sem kell, hogy nem csak én dugtam Pekingben. Összejött ott úszó küzdősportolóval, és még sorolhatnám a különböző sportágak kicsapongó szereplőit. De igyekezett mindenki a legdiszkrétebb módon kezelni a flörtjeit, a félredugásait, hiszen csaknem mindenkire várt valaki otthon. A párjuk, aki Magyarországon a tévé előtt izgult a szerelme sikereiért, aki lerágta a körmét, aki sikoltozott, ha a drága megjelent a pályán, a hazát képviselve. Az otthon maradtaknak eszükbe sem jutott, hogy az olimpia nemcsak a versenyekről, a nemes vetélkedésekről szól, hanem a bulizásról is, a féktelen dugásokról. Persze, csak ha már letudták a kötelező penzumot. Ha már túl voltak a nehezén,

de akkor aztán mindent bele. Olyanok is kivetkőztek magukból, akikről otthon el sem tudták volna képzelni, mert mindig higgadtan, nyugodtan, megfontoltan beszéltek és úgy is éltek.

A sportnak éltek. De az eksztázis mindenkit megfertőzött (illetve csaknem mindenkit, néhány megrogzött antialkoholistát leszámítva), olyan volt az egész, mint egy hatalmas házibuli, s nemcsak a China Dollban, hanem Peking megannyi klubjában, sőt a végén már az olimpiai faluban is. Aki egyszer járt olimpián versenyzőként, tudósítóként, vezetőként, az tudja, miről beszélek. Amúgy a véghajrában elvittek minket busszal a magyar szurkolókhoz. Odafelé menet az egyik úszósrác telehányta a buszt, de a vezetők ebből sem vettek észre semmit. Mint ahogy abból sem, hogy az egyik versenyzőtársnőm úgy nyilatkozott az öt megszólító riportereknek a szurkolók szeme láttára, hogy gyakorlatilag beszélni sem tudott az alkoholtól. Minden kérdésre azt mondta, hogy: aha, ühüm, ja. Érdeemes lenne viszszanézni, az évszázad interjúja volt.

Bármilyen történet is Pekingben - az mind itt van bennem, itt cipelem magammal.

Hallod, Alejandro...

Vezetővel baszni kihívás. Vagy valami olyasmi. De nem ez vezérelt. Egyszerűen annyira jó pasi volt, hogy mindenáron meg akartam szerezni magamnak. Akkor még nem volt híres. Már ismerték a nevét sokan, már szerepelt itt-ott, nyilatkozott, de még nem volt a tűzvonalban. Egy rendezvényen találkoztam vele, s azt mondtam magamban, ezzel a pasival összejövünk, becserkészem, bármi áron. Fiatal volt, a területén talán a legfiatalabb. S ha egyszer a fejembe veszek valamit, akkor nem tágítok. Elkezdtem nyomozni, keresni, kutatni a telefonszáma után. Találtam is egy hölgyet, aki ismerte, s akit addig nyaggattam, amíg átküldte a hön áhított számokat a telefonomra. Ültem az autóban, ott volt a száma, s egy pillanatra átfutott a fejemben, hogy nem túl nagy falat-e ez számomra, hogy illik-e nekem felajánlkoznom, elcsábítanom egy felelős munkakörben tevékenykedő embert.

Leszarom. Nem kezdek itt el visszavonulót fűjni.

Végül is így győztem meg magam. Üzenetet írtam neki.

Az üzenet elment, én meg továbbindultam. Nem hiszed el, de néhány perc múlva majdnem padlógázt nyomtam, mert máris hívott. Ilyen gyors sikerre még én sem számítottam. Udvariasan beszélgettünk, visszafogottan. De végig ott vibrált közöttünk valamiféle pajkosság. Kimondva-kimondatlanul flörtöltünk egymással.

Én meg az a vezető.

Megtehetette: felesége nem volt, meg gyereke, meg komoly barátnője, szóval szabad prédának számított, bár engem az sem zavart volna, ha tíz nője van. Akartam őt. Szerencsére ő is akart engem. Azt mondta, most rengeteg dolga van, de este újra felhív. Meg is tette. Ültem otthon az egyszobás kis bérlakásunkban, és közben a vezetővel beszéltem. Ott már jóval nyíltabb, bátrabb és szókimondóbb volt. Na, nem durván, vagy erőszakosan, de határozottan udvarolt. Azt kérdezte, értem jöjjön-e. Mondtam neki, nem kell, van autóm, megyek, ahová mondja. Már este volt, de mit érdekelt engem, hogy zuhan ránk az éjszaka. Másnap nem volt edzés, akkor éppen szünetet kaptam, pihenőt, így bátran bele vetet -

tem magam bármilyen kalandba (na, nem mintha különben...). A vezető Budán egy szép nagy családi házban lakott. A szülei házában, ahol akkor már egyedül élt. A szülei máshová költöztek. Ez ám a nekem való hely - ez ám a nőket megszédítő luxus! Egy bevásárlóközpont előtt találkoztunk, ő akkor még egy kisebb kocsival járt, gondolom, hivatali autó volt. A parkolóban odaállt mellém, és azt mondta, menjek utána. Gondolkodás nélkül követtem. Persze hogy hozzá mentünk. De mielőtt azzal vádolnád, hogy azonnal meg akart dugni, képzeld magad a helyébe: beül velem, az úszóolimpikonnal egy presszóba, étterembe, aztán felismerik, lefotózzák, cikkeznek róla. Hát akkor inkább már bújjunk el a világ szeme elől. Nem volt ellenemre, hogy rögtön hazavitt. Az étkezőben ültünk le, borral kínált, nem szeretem különösebben ezt az italt, öregesnek tartom, de amivel megkínált, az nagyon finom volt. Közben beszélgettünk, fesztelenül, lazán, mintha ő nem is egy vezető, én meg nem egy éppen leszerepelt sportoló lennék.

„Igyunk valami rövidet...”

Ezt mondta, és én bólogattam, mert inni azt tudtam. Egy pálinka, meg még egy, aztán onnantól felgyorsultak az események. Az étkezőasztalon találtam magam, hason fekve, a nadrágom, a bugyim

már lehúzza, a vezető meg már bennem van, már mozog rajtam, már izgat, már kúr. Egy pillanatra átfutott a fejemben, hogy ezen az asztalon rendszerint rántott csirke meg almás pite hever, de aztán már csak rá koncentráltam. Nem sokkal később már a hálószobájában voltunk egy matracon, kis szoba volt, mondhatnám, hogy picurka. Később megtudtam, hogy a földszintet most építi át, ez egyelőre ideiglenes alvóhely.

Több mint két órán keresztül szerelmeskedtünk, na, jó, dugtunk. Minden pillanatát élveztem. A kisfiús arc ezúttal is csalóka volt. A visszafogott külsejű vezető tökéletesen megbaszott. Elölről, hátulról, alulról, fölülről. Nem használtunk gumit, végül a hasamra élvezett. Imádta a testem. Már akkor elkezdte mondani mindezt, amikor az étkezőasztalon hason feküdtem és simogatta a hátam, amely szálkás, izmos, kreol színű volt, és a tökéletes, gömbölyű fenekem, amelybe szinte valamennyi pasi beleszeretett. Odavolt értem. És ez még inkább imponált.

Nem tagadom, kicsit beleszerettem.

Reggel úgy ébredtem, hogy jó lenne vele maradni, nemcsak aznap, de hosszú távon is. Ritkán éreztem ilyesmit, mert leginkább csak használtam a pasikat, használtam és eldobtam őket. De ez a vezető gyerek nagy hatással volt rám. Nem csak azért, mert remek

szeretőnek bizonyult. Egyszerűen hatott rám, hogy fontos pozícióban van, hogy gazdag szülők gyermeke, hogy elegáns helyen él, hogy intelligens, hogy sokat tett azért, hogy idáig jusson.

Ez mind, mind így együtt.

De a kedvéért sem változtattam taktikát.

Azt tudnod kell, hogy én akkor sem akaszkodtam rá egyetlen férfira, ha negyvennégy orgazmust éltem át mellette. Keressen ő, ha akar. Ez volt az alapelvem. A nők mindig ott basszák el, hogy ráakaszkodnak a pasikra, aztán azok meg menekülnek tőlük és előlük. Én nem voltam ilyen. Reggel megint visszatértünk az udvarias stílushoz, bár ennek némileg el-lentmond, hogy nem kísért ki a kapuhoz. De ezen sem akadtam fenn. Mentem vissza a saját kis életembe, a szoba-konyhás lakásba.

Nem keresett. Sem másnap, sem két hét múlva. De én sem őt. Sajnáltam, mert el tudtam volna képzelni, hogy olykor találkozunk. És olyankor nagyokat baszunk. De azzal is tisztában voltam, hogy egy ilyen nagymenőhöz nem a magamfajta egyszerű, rosszéletű lány dukál. Sokkal inkább egy kifinomult, egyetemet végzett, jó családból származó úrilány. Az más kérdés, hogy a vezetők nem csak itthon, de szerte a világban rendre félredugnak. Az asszony leginkább csak egy dísz vagy díszlet mellet -

tük. Tudom, hogy ez a srác is ilyen. Elvehet bárkit, félrebaszik majd, ezt abból is tudom, mert aztán újra találkoztunk, véletlenül - de ugyanúgy láttam a vágyat a szemében, mint legelőször. Nagyjából két vagy három hónap múlva történt, hogy összefutottunk egy menő helyen, tele sznobokkal a XII. és a II. kerület gazdag családjainak nagyképű gyerekeivel. Különösen a csajok voltak borzasztók. Mintha divatbemutatón lettem volna, Gucci cuccok, Prada táskák, csupa csillogás. Jóllehet, engem sem kellett féltetni, nem valamiféle tanyasi tyúknak néztem ki közöttük, arra azért vigyáztam. Fehér, rövid farmer, gyönyörű, leburnult combok, feszes, sportos póló.

Ezt kapd ki, anyukám...

Azon az estén egy Tomi nevű fiúval mentem szórakozni, pedig akkor már volt barátom. Újra komoly barátom volt, de erről majd később. Róla egy másik fejezetben. Ez a Tomi jó gyerek volt, vonzó a számomra, úgy is volt, hogy az este befejezése egy kellemes kis baszás lesz velem. Csakhogy ott, a szórakozóhelyen megjelent a vezető. Kiszúrt a tömegben, bámult, nézett, majd egy óvatlan pillanatban mögém állt, és végigsimította a hátam. Felizgatott, felkavart ez a mozdulat. Aztán odasúgta a fülembe, hogy ír majd, jó lenne, ha az éjszakát megint együtt töltenénk. Szegény Tomi jól bebaszott az este végé-

re, és már ráncigált volna kifelé, hogy menjünk szépen, ejtsük meg a dolgot (amúgy teljes joggal, hiszen korábban már csókolóztunk, így jogosan várta a folytatást), csakhogya én már tudtam, hogy újra a vezetőhöz megyek. Tomi eltűnt, kocsiba ültem, és elindultam - nem messze a háza előtt rendőrök intettek le. Szokás szerint tök részeg voltam, de a két fiatal egyenruhás látványa pillanatok alatt kijózanított. Ráadásul mellettem az ülésen egy bontatlan Baccardi volt. Gyorsan letakartam, kiszálltam a kocsiból, és megpróbáltam teljesen normálisan, lassan beszélni. Kérdezték, hogy ittam-e, mondtam, hogy ugyan már... Aztán, nem hiszed el, azt hallottam, hogy az egyik rendőr elfordulva azt mondja a másiknak: „Te, komám, basszus, nincs nálunk szonda...”

Képzelheted.

Aztán azt is kérdezték, mit szeretnék csinálni, s közben vigyorogtak, én meg mondtam, mennék haza pihenni. S ők jókedvűen, laza mozdulattal intettek, hogy mehetek, s utánam szóltak, hogy a gyönyörű mosolyom miatt nem büntetnek meg, amiért nem indexeltem. A vezető gyerek otthon várt. Akkor már kész volt a lenti rész, amit ő nem kevés pénzért átépíttetett. Már nem a pici szobában zsúfolódtunk, hanem lementünk az új lakrészébe, s azt

képzeld el, hogy a nagy jakuzzis fürdőszobája és hálósobája között egy hatalmas akvárium volt, benne megannyi hal. Amikor a kádban basztunk, közben a halakat figyeltem, na, nem mintha nem élveztem volna a dugást, de azért mégis csak ritka, ha az ember ráját, sügért vagy tudom is én, mit lát tátogni. Az rövidebb menet volt, de a vastag farka így is tökéletes élményt nyújtott. Reggel újra udvarias búcsú, és akkor meg az jutott eszembe, milyen jó lenne, ha egyszer segítene, mondjuk lakáshoz jutni. Tudod, hogy van ez, ha egy vezető akar, akkor segít. De nem hoztam szóba, nem kezdtem el panaszkodni neki, hogy a szüleim elváltak, hogy az anyám alig keres, hogy ott szenvedünk egy kis lakásban, hogy jól jönne a segítség. Nem mondtam neki. És később sem hoztam szóba ezt, amikor úgymond hivatalosan is találkoztunk. Akkor is a fülembé súgta: vágyom rád, nagyon-nagyon vágyom rád.

De már nem történt közöttünk semmi.

Már nem randevúztunk. Már neki is volt valaki-je, és nekem is.

Azért azt mondta: „Jelentkezz be a titkárnőmnél bármikor, várlak...”

Szerinted...?!

A Café del Mar szól. Azt hallgatjuk megállás nélkül. Amikor lejár a lemez, akkor újra kezdjük, előlről. Majd Buddha Barra váltottunk, egyik gyönyörűsebb zene, mint a másik. Illett is a hangulathoz. Mármint Alejandro hangulatához. Ülünk a trendi lakásában, a minimalista stílusban berendezett szuper kégliben, ő pedig rozét iszik. Hihetetlen élvezettel szagolgatja, ízlelgeti a málnaszörpszínű italt. Nem mondanám, hogy különösebben feldobottnak tűnik, de ezt szinte már megszoktam, mióta itt vagyok vele Barcelonában. Azt sem tudnám összeszámolni, hogy a megérkezésem óta hány üveg bort, vöröset, rozét vagy épp fehérét nyitott ki, és fogyasztott el. Nehogy azt hidd, hogy zavar. Ittam én is elég. Pontosan tudom, mit jelent az alkohelmámor, s mit jelent jól elmerülni a pia okozta olykor szurreális világban. Ülünk ott békésen, csendesen, a zene egyre inkább betölti a szobát, körülengi az auran-

kat, a gondolatainkat. Jó hallgatni. Én egyébként a slágergyanús dalokat szeretem, azokat, amelyeket a rádióban nyomatnak. Dérrrel-dúrral, szenzációként beharangozva. Modern, felgyorsult világ. Aztán Alejandro egyszer csak belekezd. Beszélgettünk addig is, de legtöbbször úgy kellett kipréselnem belőle a mondatokat. Most viszont olyan monológba fog, amely igencsak elgondolkodtat. Bár, tulajdonképpen épp ezért jöttem, hogy a tapasztalt férfi véleményét kérjem, hogy ő majd megmondja, hogyan tovább ebben a zavaros, felgyorsult világban...

De amit hallok, az igencsak meglep.

„Amikor megjöttél, azt kérted tőlem, mondjam el a véleményemet mindarról, amit átéltél, amit csináltál, s lehetőség szerint igazítsalak útba, hogy miként tudsz majd más, vagy, ahogy te fogalmaztál, jobb ember lenni. El kell hogy keserítsek, nincs ötletem. De ha lenne, az sem biztos, hogy használna. Fiatal vagy, amit tettél, amit végigéltél, meglehetősen durván hangzik, lesznek emberek, akiket sokkol majd, azt fogják mondani rólad, jó nagy kurva vagy. A nimfomániás nők élharcosa. De ne foglalkozz ezzel. Te csak azt tetted, amit ez a kor beléd plántált, te csak éltél a lehetőségekkel. Na, jó, nem csak éltél, kerested, kutattad ezeket a lehetőségeket. Ha most pasi lennél, a legtöbben megve-

regetnék a vállad, gratulálnának a hódításaidhoz. Casanova lenne a beceneved, vagy Don Juan, így viszont, hogy tangát hordasz és nem bokszeralsót, bűdös ribancnak titulálnak. Szeretnél megváltozni. Naiv gondolat. Az ilyen típusú emberek, mint te, csak látszólag lassítanak a tempón. Talán majd lesz egy gyereked, esetleg férjed, vagy a kettő együtt, s akkor majd azt érzed, na, révbe értél, lenyugodtál, lehiggadtál, megtaláltad a másik éned. De ez csak illúzió lesz. Ott van rajtad a bélyeg, az élvhajhászok bélyege. Ez van. Ez ellen nem tehetsz semmit. Olvastam egy könyvet, Philip Rothtól, kedvelem őt, szeretem az írásait. Nos, az egyik regényének az a címe, hogy *Portnoy-kór*. Ennek az a lényege, mármint ennek a Portnoy-kórnak, amiről Roth papa is írt, hogy a férfiak, akik ebben szenvednek, mindenhol, utcán, orvosi rendelőben, buszon, repülőn, bárhol és mindig a nőket stírólik, a nőket lesik, betegesen, mintha más szépség vagy érték nem is létezne a Földön. Mondanám, hogy te is ilyen vagy, fordított felállásban, aki ilyen lelkesen és ilyen élvezettel hajtotta a kalandot, kereste az újabb és még újabb szeretőket, aki képes volt mindennap mással ágyba bújni, időssel, fiatallal, már-már válogatás nélkül, az ne reménykedjen benne, hogy mindez egyszer csak elmúlik...”

Ülök ott, és nem tudok megszólalni.

Sokkolnak a mondatok. S még csak fel sem háborodhatom rajtuk. Egy olyan férfi mondja nekem mindezt, bele a képembe, mindenféle rosszindulat nélkül, aki sok mindent átélt, s akinek adok a véleményére.

Kikérhetném magamnak.

Felüvölhetnék, hogy mit képzelsz, ez az egész csak a fiatalos hév, a kalandvágy eredménye.

Inkább kérek egy pohár bort.

Különleges ízű az a rozé. Még olyan ember számára is, aki jobban szereti a gint, a vodkát, de nincs időm reagálni, mert a monológ folytatódik.

„Mondhatnám azt is, hogy ti, nők tehetek arról, hogy ilyenné lett a világ. Hogy az érzelmek egyre inkább ódivatúvá válnak, hogy az értékek helyét giccs- és gagyihalmaz tölti be. S persze itt van a szex, amely mindent felülír. Ami meghatározza az emberek életét, hiszen mindenki partnert keres, reggel, délben és este, a munkahelyén, a szabadidejében, vagy hegymászás közben. A legnépszerűbb sportág lett, vagy talán mindig az is volt. Azon csodálkozom, hogy még nem írták ki a nemzetközi baszóbajnokságot, vagy az orgazmusolimpiát. Lehetne egyéniben és csapatban is megmérteni. Az érdeklődés garantált. A zsűri tagjai pedig pontoznák

a mozdulatsort, a technikát, a strapabírást, ez ugye elsősorban a férfiakra érvényes, és persze a méretet is. Halleluja, Bajnokok Ligája-döntő! Engem se vádolhatsz konzervativizmussal. Ismersz, tudod, hogy magam is lelkesen dugtam. De aztán eljön egy pont, amikor már nem olyan izgalmas ez a játék, amikor már többre tartasz egy gyönyörű női arcot, egy kedves, vonzó mosolyt, egy ígésző tekintetet, mint a plasztikai sebészek által megformált, ilyen-olyan köbcentis melleket, az implantátummal feltöltött feneket. Rajongok a női testért. Már mint a szép, formásért. De beleszeretni csak egy női arcba lehet. Egy szempárba. Elnézem ezeket a nőnemű lényeket, és azt látom, hogy sokan közülük a végzet asszonyának tartják magukat. Úgy beszélnek, úgy viselkednek. De még ennél is viccesebb a számomra, amikor az interneten ismerkednek, sármos pasit keresnek, magasat, barna szeműt, sportosat, és úgy, mellékesen odabiggyeszti, hogy lehetőleg huszonöt centis férfiassággal. Egy George Clooney-ba öntött Eddie Murphyt. Szegény pasik, fel kell kötniük a gatyájukat. Fel kell kötnünk a gatyánkat. Pedig a legtöbb férfi, és állítom, hogy ez tényleg így van, beérmé néhány gesztussal. Egy-két kedves szóval, figyelmességgel, hogy mondjuk odatesznek elé egy tányér levest, nem azért, hogy kiszolgálják őket,

csupán a gondoskodás miatt. Ez jó ám, hidd el. De a modern kor nője szinte képtelen erre, s azt mondja, szolgálj ki magad. Alighanem igazuk van. Mert nekik sem könnyebb ám, olyan társat találnak általában, George Clooney helyett, aki nagyjából annyira szellemes és izgalmas partner, akár egy szép, dús koronájú, kellően vastag tölgyfa. Nem akarlak elkeseríteni, de nincs út, nincs kikövezett út, illetve ha van, akkor az csapdákkal, árkokkal, buktatókkal teli. Egyszer férjhez méysz? Tedd azt! Aztán két év múlva megcsalnak, vagy éppen te csalod meg a párod, s máris borul minden. Bizony ám. Ahogy telnek az évek, nem bölcsebb leszek, hanem inkább tanácstalan, s már magam sem tudom, mit is akarok az élettől. Helyesebben egyvalamire vágyom: valamiféle harmóniára. Leginkább belső harmóniára. Olyan pillanatokra, amikor a viharos tengerről egy csónakkal kievezek egy nyugodt, napsütötte öbölbe. Na, mit szólsz, milyen szép hasonlat?...”

Közben megisszuk az üveg rozét.

A mondatok ott cirkulálnak bennem, akárcsak az elfogyasztott rozé. Nem túl vidám előadás, persze én sem vagyok az a naiv lány, akit elkényeztet az élet, már régen kijöttem a babaházamból. Már régen átéltem, hogy anyut elhagyta a nevelőapám, hogy magára hagyta, hadd küszködjön az életben,

úgyhogy nincsenek illúzióim. Talán csak abban bíz-
tam, hogy biztatnak. Hogy Alejandro majd szur-
kol nekem, majd vázolja előttem, hogy milyen cso-
dálatos is a társas élet, az együttélés, a házasság, de
nem úgy tűnik, mint aki valaha is rajongott az ef-
féle életformáért. Pontosan tudom, hogy ugyanúgy
élt, mint én, hogy habzsolta a gyönyörrel teli pill-
anatokat. S ahogy mondani szokták, a legyet röpté-
ben is... Most meg úgy beszél itt nekem, mintha ő
lenne a dalai láma katalán kiadásban. De igaza van,
alighanem sok mindenben igaza van. Álmodozha-
tok én szebb, jobb, más életről, hűségéről (na, jó, ez a
szó egy kicsit erős tőlem most), amikor a világ körü-
löttem nem erről szól. Anyám sem ilyen életet ter-
vezett magának. Hogy majd lesz egy gyereke, akit
egy másik férfi fog felnevelni, nem pedig az, akinek
szülte. És azt sem kalkulálhatta be előre, hogy az a
másik is lelép majd, egyszerűen kisétál az életéből,
hátrahagyva a zűrzavart, szegénységet, kilátástalan-
ságot. Tulajdonképpen nincs olyan példa előttem,
amelyre azt mondanám, ez igen, ezek szépen és jól
élnek. Öt, tíz vagy tizenöt éve. Ezek szeretik egy-
mást, nem dugnak félre, nem csapkodják otthon a
tányért sem egymáshoz, sem a falhoz.

Te tudsz ilyet?

Tudom én, hogy most majd jól felháborodsz, s azt

mondod, hogy csak én látom ilyen sötéten a dolgokat - én, a szexmániás. És rögtön felsorakoztatod Gizi nénit, Jóska bácsit, hogy bezzeg ők igenis megmutatták, hogy van sírig tartó szerelem, van hűség és van életem át tartó ragaszkodás. Egyébként biztos van ilyen. Vidéken, falvakban, a tanyavilágban, esetleg a kisvárosok szélén. Ott még igen. Oda még nem vagy csak visszafogottan érkezett meg a modern kor, a huszonegyedik század, ott még áll az idő, valamikor a hetvenes-nyolcvanas években állhatott meg, bár én még akkor nem is éltem. Becsülöm, tisztelem az ilyen embereket, de azért lássuk be, egy faluban viszonylag kevesebb a csábítás, a kísértés, mint a városban. Bár, ahogy hallom, a fejnők is egyre csinosabbak, a lovászfűkről nem is beszélve...

Megiszunk még egy üveg bort.

Aztán a Café del Mar és a Buddha Bar muzsikája álomba ringat bennünket. Szép, tartalmas, izgalmas este volt. Már ha annak lehet nevezni, ha egy negyven körüli, gyermektelen, nőtlen, egykori szívtipró nekiáll okosakat mondani, miközben ő maga sem tudja, hogy a következő reggelen jobbra vagy balra induljon el. Kész szerencse, hogy van munkája, ez a reklámszlogengyártás, mert az legalább lefoglalja a gondolatait. Hát így állunk. Én huszonhat évesen majd jól felrázom ezt a negyven körüli

pasit, majd én megmondom neki, hogy mit kezdjen magával. Hagyja a picsába a siránkozást, a hétvégén menjen el valahová táncolni, szedjen fel egy tüzes, flamencotáncosnőt.

Aztán basszon vele egy nagyot.

Végül is minden út ide vezet.

Ide, az ágyba.

Folytatom, mert tudom, hogy téged igazából mi érdekel. Ez a balfék Alejandro még mindig alszik, úgy-hogy én mondhatom tovább a magamét, mert erre vársz. Az edzőtáborról fogok mesélni, Balatonfűzfőről, és azokról a napokról, amelyek aligha kerülnek be a magyar sport aranykönyvébe. Mert az az edzőtábor nem csak az úszásról szólt, nem csak a sport szépségéről. Persze, nem Fűzfőn laktunk, hanem Balatonalmádiban, egy hotelban. Közel a Balatonhoz, közel a vízhez. Sokszor voltunk ott, sokszor hajtottak meg bennünket kegyetlenül. Hiába sírtunk, panaszkodtunk, a penzumot teljesíteni kellett, sőt még annál is többet. Hányszor és hányszor újrátam, ismételtem, mert a Cár nem volt megelégedve velem, vagy éppen mással. Gyengén úszol? Hát tessék, csináld végig újra, kezd előlről az egészet, a napi adagodat. Előfordult, hogy reggel héttől délután egy óráig vízben voltam, aztán két óra szünet,

ebéd és háromtól hétig megint, megint csak a víz, a monoton edzés, faltól falig. Olykor gyűlöltem. Az edzőt és az úszást is. Nem ismert kegyelmet. Lehet, hogy van, akinél beválik ez a módszer, ez a drákói szigor, de nekem menekülhetnékem volt. De akkor, azon az edzőtáborozáson mégis sikerült kikapcsolódni. A Cár elköszönt tőlünk a hét végére, és mi ottmaradtunk a segédeivel, a csicskásaival. Hullafáradt volt mindenki, valamiféle diszkólatogatásról, szökésről, elcsatangolásról szó sem lehetett. Volt ott a szállodában három csajszi, recepciósök vagy valami ilyesmi. Fiatalok, lazák, bevállalósak. Látták rajtunk, hogy kifacsartak bennünket a tréningek, s olyanok vagyunk, mint egy influenzás által széttrancsírozott citrom.

„Van egy üveg paprikapálinkánk, benyomjuk...? - ezt kérdezte az egyikük. S mi hárman két úszótársammal, két hasonlóan lelassult lánnyal már ugrottunk is, és meg sem álltunk a Balaton-partig, ami ugye ott volt közvetlenül a szálloda mellett. Azt képzeld el, hat ifjú hölgy berúgva ugrál bugyira vetkőzve a tök üres Balaton-parton, mindezt éjféltkor, a vaksötétben. Annyira fáradtak voltunk, hogy néhány korty pálinka után gyakorlatilag dadogni kezdtünk, az egyik versenyzőtársam úgy beleszeretett a pálinkába, hogy még a paprikát is kiet-

te az üvegből. Ezek után persze hogy az következett: irány a vízbe! Csakhogy a víz jó hideg volt, kész szerencse, hogy egyikünk sem esett vagy zuhant bele, abban a mámoros állapotban. Másnap, ami egy vasárnap volt, ki sem dugtuk az arcunkat a szobából, ám hétfőn jött újra az edzés, és mi, mint a terhes bálnák, olyan lassan szeltük a habokat, a Cár nem volt ott, a csicskák pedig nem észleltek semmit.

De ezzel még nem volt vége a Cár nélküli napoknak.

A következő éjszaka sem az alvásról szólt.

De ott már egy fiú kapta a főszerepet, nem pedig a pia. Már meséltem neked az úszóbajnok egykori pasijáról, akivel egy motelban voltunk együtt, igazi útszéli szállóban. S akivel továbbra is jó viszonyt ápoltam, még úgy is, hogy vagy nekem, vagy neki volt valakije, vagy éppen mindkettőnknek. Szóval ő is ott volt, merthogy fiúk is voltak az edzőtáborban. Akkoriban éppen az úszóválogatott masszörnőjével járt. A masszörrel egyébként magam is jó barátságot ápoltam, kedves, csinos lány volt. De mit érdekelt akkor engem?! Nem tudtam elaludni, még úgy sem, hogy előző éjszaka a vízparton ugráltunk attól az átkozott paprikapálínkától. Üzenetet írtam a srácnak, az sem zavart, hogyha a kedvese mellett fekszik.

Becsszóra nem zavart.

Sőt, talán még izgalmasabbá tette az egészet. Üzentem neki, hátha fent van, hátha elolvassa. Hát-ha ő olvassa el, nem pedig a nője... Szerencsém volt. Az üzenet célba ért. Mindenki aludt a szállodában és mi nagyjából tíz perc múlva randevúztunk. A hotel konferenciatermében. Sötét volt, koromsötét. Villanyt nem kapcsolhattunk. Lábujjhegyen jártunk. Egy pillanatra sem jutott eszünkbe, hogy mekkorát bukhatunk. Jöhetett volna bármelyik csapattársunk, a fiú csaja, az ott maradt edzők, a szálloda személyzete, vagy egy holdkóros vendég. Nem gondolkodtunk. Ehelyett a konferenciaterem egyik asztalán dugtunk.

Azt tudnod kell, hogy én olyankor hangos vagyok, sikoltozom, lármát csapok, a fél várost felvevém, képzelheted, a fiú befogta a számat, szinte könyörgött, hogy halkabban. Mit érdekelt akkor, ha lebukunk. Pazar éjszaka volt. Az egyik legizgalmasabb a megszámlálhatatlan kaland közül. Úgy együtt lenni valakivel, hogy közben néhány méterre tőlünk egy szobában ott alszik a srác kedvese. Ez már valami.

Ez már igazi merénylet. A tisztesség ellen.

Bár lehet-e a tisztesség szót használni, ha szexről van szó?

Ezt majd dönts el magad. Mindenesetre más-

nap újabb borzalmas állapot, újabb végigkínlódott tréning.

Említettem már, hogy a Cár számtalanszor megalázott.

Pedig fogalma sem volt arról, hogyan élek. Azt sem tudta, hogy időnként mi zajlik az edzőtáborban, hogy a pia és a szex nagyon is megoldható, a szigorú házirend ellenére is. Csak gondold végig: a legszebb lányok, a legjobb alakú fiúk voltak összezárva, a csábítás pedig már-már elviselhetetlen volt. Csoda-e, ha időnként nem tudtunk ellenállni neki? De a Cárnak ilyesmi eszébe sem jutott. Vagy az is lehet, nem akart, nem mert belegondolni a mi kis játékainkba. Lehet, hogy ez magyarázza azt a mérhetetlen igazságtalanságot, amellyel hozzánk, elsősorban a lányokhoz fordult. Ha néha súlyfeleslegünk volt (mert előfordult, a brutális edzések ellenére is előfordult), akkor jöttek a büntetések, egyik a másik után. Úsznunk kellett, amikor a vizet már pohárban sem bírtuk nézni, amikor hánytunk a fáradtságtól, amikor zokogtunk a lelki terrortól, a túlterheléstől. Ha azt mondom neked, hogy az egyik csapattársnőmnek azért tört el egy bordája, mert túledzették, s mert annyira izmos volt, aligha hiszed el. Pedig ez is megtörtént. Feküdt az ágyában az edzőtáborban, nem bírt felkelni, iszonyatos fájdalmak közepette

nyögdécselt, mutatta az oldalát, hogy szúr, hasogat, de a Cár üvöltött vele, hogy ne szimulálj, ne sajnáld magad. Aztán megröntgenezték, és az orvosok megdöbbenve látták a törött bordát, de nem ütéstől, nem karamboltól, hanem a túlhajszoaltságtól.

Van ilyen?

Látod, hogy van.

Vagy ott volt a floridai edzőtábor. Gyönyörű hely, különleges terület. Egy sportoló büszke lehet arra, hogy oda eljut. De nem volt benne sok örömünk. Szinte reggeltől estig a vízben voltunk (erre persze mondhatod, hogy úszóként ez a dolgunk, de azért mindennek van határa), és ha nem úgy ment a meló, ha romlott vagy legalábbis nem javult a szintidő, akkor folytatni kellett a melót, túlórázni, megint és megint. Ott, Floridában azt mondta a Cár nekünk, a három úszólánynak: „Amelyikőtök a legnehezebb, amelyikőtöknél a legtöbbet mutatja a mérleg, az nem száll ki a medencéből egy darabig, azt garantálom!” Remegve, félve mérlegeltünk, hogy kire vár a kínzás. Szerencsére akkor én voltam a legkönnyebb. Vagy az is előfordult, még Balatonfüzfőn, hogy a Cár az általa rossznak ítélt edzésteljesítmény után hosszú gyalogtúrára küldött. Baktattunk, kilométereken át, mint valami zarándok.

De a baszás és az ivás itthon maradt.

Minden alkalmat megragadtunk, hogy kiegyenlítsük a számlát. Ha hajtottak bennünket, akkor mi is ráhajtottunk a bulizásra, ha belénk rúgtak, ha megaláztak, annál inkább kirúgtunk a hámból. Volt egy országos bajnokság a sok közül, amely nagyon is jól sikerült. Maga a verseny is, hiszen négy aranyérmet nyertem. Az, hogy az ötven, száz és a kétszáz háton én bizonyultam a legjobbnak, papírforma volt akkoriban. Senki nem tudott legyőzni. Úgy hasítottam a habokat, mint egy jókedvű delfin, csak háttal. De nyertem még egy aranyat, még hozzá kétszáz vegyesen, az volt ám az igazi meglepetés. Megelőztem a vegyesúszó-szám két világklasszisát, az esélyesebb riválisokat. A mell nem az én úszásnemem, mégis nagyot mentem, ott és akkor. Arra még pontosan emlékszem, hogy amikor a középtávon kiemeltem a fejem a vízből, hallottam, hogy a közönség (voltak néhány százan a lelátón a Komjádi uszodában) azt kiabálja, hogy hopp, hopp, hopp. Mindenki meglepetést szimatolt és mindenki meglepve nézett, mert Szepesi Nikolett, a hátúszóbajnok veri a mezőnyt vegyes úszásban is. Azt tudnod kell, hogy a bajnokság kora reggeli rajtja előtt az egyik úszótársnómmal teleakasztgattuk a Komjádi uszoda falát az előző este gondosan megrajzolt plakátokkal, amelyeken az állt, fiúk, lányok, este a bajnok-

ság befejeztével buli van, gyertek, engedjük ki a gőzt együtt. Kérdezték is egymástól a vidékről érkezett edzők, szakvezetők, szülők, hogy kik ragasztották ki ezeket, és mi ez az egész. Mi meg csak röhögünk. Aztán talán nem lepődsz meg, ha azt mondom, mindenki ott volt este a nyitott szórakozóhelyen. Fővárosiak, vidékiek, fiatalok, idősebbek a magyar úszósport színe-java, s akkorát, de akkorát buliztunk, hogy talán még Mátészalkán és Milánóban is hallatszott a sikoltozásunk, az ugrálásunk, a tombolásunk.

A végére itt is hagytam egy kis csemegét.

Magamnak, na meg az egyik úszótársnőmnek. Kiszúrtunk két vidéki úszófiút. Aranyosak, jóképűek, vonzók voltak, s megőrültek értünk. Olyannyira, hogy az egyikük szobát bérelt a Komjádi mögötti hotelban. S mi négyen, ellógva az év bulijáról, mentünk lelkesen, Ádám, Gábor meg mi ketten. A barátnőmmel egyébként már leosztottuk előre a fiúkat. Ő akarta Gábort, mondtam, nekem mind-egy, Ádám is jó lesz. Csakhogy Gábor rám startolt, én meg hagytam magam. Így történt, hogy végül abban a kis szobában az egyik ágyon Gábor meg én, a másikon pedig Ádám és az úszótársnőm bújt össze. Kezdődött a móka, a csókcsata, a visszafogott orgia. Ha rajtam múlik, igazi orgia lett volna ebből. Benne

lettem volna a párcserében, sőt abban is, hogy akár az úszótársnőmhöz is odabújok.

Egy mindenkiért, mindenki egyért.

Vagy inkább mindenki mindenkiért.

Ám mielőtt igazán belelendültünk volna (miközben egymást izgattuk, néztük a másik párt is, csak az érdekesség kedvéért), újra meg újra megcsörrent a barátném telefonja. Tök idegesítő volt. Mondtam is neki, kapcsold ki, vagy dobd ki, mert ez így nem az igazi. Nem tehettem szegény. Merthogy a pasija hívta, egyfolytában hívogatta. Ismertem a barátját, és így tudtam, ebből balhé lesz, ha nem indulunk el idejében. A srác a város másik pontján, egy másik szórakozóhelyen várt bennünket, így fordulhatott elő életemben először, hogy nem fejeztem be egy baszást, hogy a legjobb résznél hagytam abba. Kiszálltam - szó szerint... Kár volt érte. Gábor nemcsak vonzó pasi volt, de kiváló szerető is, ha rajtam múlik, reggelig maradok vele. Csakhogy én rendes lány vagyok, aggódtam a barátnőm komoly kapcsolata miatt (mert igenis komoly volt, haha), és alibi gyanánt taxival elmentem vele együtt a helyig, ahol a hapsija megnyugodva, mosolyogva fogadott bennünket.

Jó lett volna visszamenni a hotelba.

Gáborhoz és Ádámhoz. Egyedül.

Eljátszottam a gondolattal. De tudni kell nemet mondani. Hiába hívogattak.

Tudni kell nemet mondani - még ha nincs is semmi értelme.

Lottó volt az eddigi egyetlen férfi, aki szakított velem. És akkor még nagyon finoman fogalmaztam. Nem is szakítás volt az, sokkal inkább egy brutális kirúgás. Nagyjából azt mondta, kissé emelt hangon, hogy: „Na fogd meg a cuccaidat, aztán takarodj innen...!” Gondolom, sejtet, hogy miért. Holott Lottó iránt mély érzelmeket tápláltam. Ha nem lenne kissé gejl, elcsépelet szó, még azt is mondhatnám, szerelmes voltam belé. Ő volt életem harmadik komoly pasija, társam jóban és rosszban. Nagyjából kilenc hónapig. Az egész úgy kezdődött, hogy engem egy icurka-picurkát sem érdekelt. Tudtam, ki ő, hallottam, hogy válogatott vívó, sőt világbajnok, a sportág egyik nagy reménysége. De nem mozgatta meg a fantáziámat. Lottó nem az az „amorózó” típusú fiú, nem feltűnő jelenség, és nem harsogó, központi figura. Épp az ellenkezője, mint én. Ráadásul fehér a bőre, a testét pedig, elárulom, még

ott is, vörös szőr borítja. Szóval Lottó nem az a kifejezett latin szerető, s eszembe sem jutott, hogy kikezdek vele. Még az sem, hogy hagyjam őt udvarolni. Merthogy egyfolytában nyaggatott. Akkor még nem volt Facebook, a másik közösségi portálon írta a leveleket nekem, egyiket a másik után. Eleinte nem is válaszoltam neki. Gondoltam, majd megunja. Aztán, meg nem mondom, miért, egyszer engedtem a csábításnak, és elmentem vele moziba. Azt tudnod kell, hogy akkor még megvolt Gergő, a második pasim, no meg mellette párhuzamosan körülbelül egy éve a görbe farkú szeretőm. Ha nem tudod követni az eseményeket, csak kérdezz bátran... Elvoltam én a két férfival, de egyre kevésbé érdekelték. Gergővel nem is dugtam, nem vágytam rá, férfiként már nem vonzott (pedig lapozz vissza, hogy milyen pasiról is van szó), és már a szeretőm is uncsi lett. Joggal kérdezhetnéd: akkor miért nem szakítottam velük?

Hát érdekből.

Ez van.

Gergő jómódú fickó volt, erről már beszámoltam, és nyomta nekem a költőpénzt, amit csak kértem, megkaptam tőle, de még azt is, amiről csak álmodtam. Tudjátok, hogy van ez. Nehéz otthagyni a biztosat - az anyagi biztonságot nyújtót. Gergő nem

tudott a másiktól, fordítva viszont igen. Aztán jött Lottó, és fenekestül felfordult körülöttem minden. Szóval elmentünk moziba, ezzel a kedves, intelligens, diplomás, vívó gyerekekkel, aki három évvel volt idősebb nálam, úgyhogy, mondhatom ideális pár voltunk. A filmre már nem emlékszem, de arra igen, hogy már a moziban csókolóztunk, s kezdésnek éppen ennyi is elég volt. Aztán jó sokáig dumáltunk az autójában, és megállapítottam, hogy nagyon értékes emberre leltem. Ha hiszed, ha nem, nekem ez is fontos szempont volt. Másnap mentem kórházba, a második kézműtétemre, azt mondtam Lottónak, örülnék, ha bejönne délután az operáció után. Örülnék, ha újra látnám. Ilyet is ritkán teszek, szinte kivétel nélkül mindig megvártam, hogy az első randi után a férfiak keressenek. A férfiak akarjanak, a férfiak kaparjanak utánam.

Másnap délután Lottó megjelent.

Ott állt a kórházi ágyamnál, én még kissé kába voltam, és a párnámra tett egy plüss mosómedvét. Vagy valami hasonlót. Abban a pillanatban már tudtam, hogy ezzel a fiúval szeretnék majd sokat együtt lenni, izgalmasakat dugni, nagyokat beszélgetni, egyszóval járni. Volt némi kockázat ebben a kórházi rapidrandiban, merthogy éppen bejöhetett volna hozzám Gergő vagy a másik srác is, de nagy

szervező vagyok, úgyhogy mindenkit más-más időpontra rendeltem be.

Nagyjából tíz nap telt el, amikor újra találkoztam Lottóval. Mondtam neki, menjünk fel hozzá, essünk túl rajta. Nem tiltakozott. A szüleivel élt, a tizenhatodik kerületben, kertvárosban, családi házban. Odamentünk, és bizony jó nagyot basztunk. Ez a látszólag szende külsejű, visszafogottnak tűnő fiú kiváló szeretőnek bizonyult. Akkor már ott aludtam nála, és közben szegény nem győzte befogni a számat az éjszaka, a gyönyörsikolyokat lecsendesítve. Onnan már nem volt visszaút, akart engem, és én is akartam őt.

„Akkor most válassz, vagy kirúgod az összes pasidat, és akkor együtt leszünk, együtt maradunk, vagy felejsd el. S legyen ez csak egy futó kaland...”

Ezt mondta nyugodt hangon, és én tudtam, hogy őt választom. Gergőt bunkó módon, telefonon rúgtam ki, a szeretőmnek, attól kezdve hiába hívott, már fel sem vettem a mobilt. Hát így kezdődött a mi románcunk. Akkor és ott azt gondoltam, olyan társra leltem, akivel végre hosszú távon is harmóniában élhetek, aki korban is hozzám illő, aki sportolóként mindenben megért és támogat.

Naiv gondolat.

És tudnod kell, nem Lottóban volt a hiba.

Igazi gavallér volt. Rendszeresen elvitt elegáns éttermekbe, sokat jártunk moziba, baráti társaságba, és minden este ott aludtam nála. A szülei tanult, művelt, jómódú emberek. Előfordult például, hogy szép nagy társaság jött össze náluk, csupa diplomás, felnőtt, akik politikáról, művészetekről, tudományról beszélgettek, s köztük én ültem ott csendben, hallgatva a diskurzust. Lottó anyukája meg is kérdezte estefelé: „És te, Nikikém, jól vagy...?”

Jól vagyok - mondtam, bekapcsolódva a magas röptű beszélgetésbe.

Tulajdonképpen ezzel és azzal sem volt gond, hogy éjszaka a dugásaink közben megállás nélkül üvöltöttem, nyögtem és sikoltoztam, mintha vernének. Az anyukája olyankor másnap diszkréten azt mondta a fiának: „Kicsit hangos a Niki...” Ebben maradtak. Mellette megszerettem a vívást. Amúgy azt gondoltam erről a sportágról, hogy amolyan tinglitangli az egész. Hogy napi egyet edzenek, aztán ott csadarásznak a versenyeken a kardjukkal, mint valami D'Artagnan, úgyhogy nem győztem csodálkozni a hazai és nemzetközi versenyeken, hogy milyen izgalmas a kard. Szurkoltam Lottónak, és ő büszke volt rám. Később aztán megmondta, hogy a környezetében szinte mindenki ismert engem, és jó nagy kurvának tartottak. Kérdeztem is tőle, akkor

miért kezdett ki velem, miért állt szóba velem. Erre azt válaszolta, azért, mert szereti maga eldönteni a dolgokat, és kíváncsi volt rám.

Hát nem édes?

Jól éreztem magam vele. És azt sem tagadom, jó volt egy amolyan arisztokratikus családhoz tartozni. Azért igyekeztem megőrizni magamból mindent a rossz kislány énemből. És Lottó abban tökéletes partnernek bizonyult, sőt azt kell mondanom, rendkívül hálás partnernek. Merthogy jártam a világot, Ausztráliától kezdve Floridán át Balatonfüzfőig, és szinte mindenhol vettem egy kis ruhadarabot, hogy teljes legyen a kolleksióm. Hogy például rendőrnőnek öltözhessem, mert azt is megtettem neki. Vettem Sydney-ben egy tányérsapkát, Miami-ban egy rövidke, kékszínű szoknyát, és így tovább. Kérdeztem Lottótól, volt-e már hasonló élményben része, mire ő azt mondta, dehogy volt. Mondtam, akkor majd siess haza este, lesz egy kis meglepi. Úgy is történt, jött haza a drága, én meg ott álltam teljes menetfelszerelésben, mondjuk őrmesteri rangban, hihetetlenül szexis cuccban. Majd megőrült, akkorát dugtunk éjjel, hogy szegény anyukája alig ha aludt egy percet is. De még ezt is lehetett fokozni. December 6-án - ki nem találnád - Mikulásnak öltöztem.

Szédítően néztem ki, vadítóan szexis voltam.

Piros fityula a fejem tetején, piros, fehér fodros miniszoknya, fekete térdzokni, erős vörös, kurvás smink, kibontott barna hosszú haj, és mindennek a tetejébe randibugyi. Ha esetleg nem tudod, milyen az, megsúgom: a puncinál lukas. Hát így vártam én azt az édes kis kardozó gyereket, és ő csak bámult rám, tágra nyílt szemmel, majd felfalt a tekintetével, és még fokoztuk a szexuális életünket.

Basztunk, basztunk, és újra csak basztunk.

Hát így voltunk együtt Lottóval.

Holtomiglan -holtodiglan.

Persze csak a mesében. Merthogy nem bírtam magammal. Akkor sem bírtam magammal. Leráztam a két korábbi férfit az életemből, de újabbak és újabbak bukkantak fel. Lottó megbízott bennem, még úgy is, hogy pontosan ismerte az előéletemet. Becsszóra mondom, megpróbáltam, azt mondtam magamban, ez a fiú megérdemli, hogy ne bántsam meg, hogy ne csaljam meg. Ezt mondogattam, de egészen mást csináltam. Akkor jött a befolyásos vezető, akiről már meséltem. Vele csaltam meg Lottót. Nem tudta meg, ügyes voltam, és rutinos. Látszólag harmonikus kapcsolatban éltünk, ha nem költöttem is oda cuccostul, plüssmackóستul, mindenes-tül, gyakorlatilag valamennyi éjszakát ott töltöttem

nála. De ahogy telt az idő, úgy mondta bennem egy hang, hogy lépj tovább, ne parkolj le itt, mert nem ő az igazi. Meg ne kérdezd, hogy miért. Csak. Erre tulajdonképpen nincs is tudományos magyarázat. Gyaníthatóan ez úgy üzemel az ilyen kalandorokban, mint én, hogy mindig az kell, aki éppen nincs. Aki már az enyém, az egyre kevésbé izgalmas, az új varázsával pedig aligha lehet versenyezni. Azt még nem mondtam, hogy a Lottóval való kapcsolat alatt már nem úsztam, visszavonultam a versenysporttól (később aztán újrakezdtam, de erről majd később), úgyhogy megpróbáltam civilként élni, óvónőként dolgozni, de ez sem ment könnyen. Valahogy teljesen felfordult körülöttem a világ, az addigi életem gyökeresen megváltozott, és én kerestem benne a helyem.

Egy fix pont volt.

Már úgy értem Lottó mellett.

A vadászösztönöm. Ez ott kísért engem továbbra is, nem tágított, és nem csendesedett el. Naná hogy ez okozta a kapcsolatunk végét. Mondom, már nem úsztam, de a sport és a mozgás hiányzott, s ezért kimentem a Római-partra, egy fitnessklubba edzeni. Nem volt rossz ötlet. Hangulatos a hely, ha jártál arra, pontosan tudod, miről beszélek. Bevallom neked, nem a Duna-parti milió kavart fel iga-

zán, hanem Pojáca. Őt ismerheted az egyik szokásos, színvonalas valóságshow-ból, amelyben valami csábítót vagy kísértőt alakított. Pojáca gyakorlatilag tökéletes pasi, ha láttad, akkor tudod, miről beszélék. Szinte az első pillanattól lehetett tudni, hogy lesz közöttünk valami. Személyi edzőként dolgozott, én meg kezdtem odaszokni miatta. Nem mondom, a pörgés is jólesett, már kezdtem ellustulni, amikor újra rákaptam a mozgás ízére.

De Lottó továbbra is megbízott bennem.

Akkor már nem kellett volna. Távolodtam, mint egy úrhajó a Földtől. És ebből semmit sem érzékelt. Pojáca viszont vonzott, még úgy is, hogy tudtam, neki is komoly kapcsolata van. De hát ez ilyen világ, most már láthatod. Mindenki mindenkivel. Pojáca például velem. Mert hogy nem kellett sokáig várni a mi nagyjelenetünkre. Este, amikor mindenki elment a teremből, ottmaradtam és különórát kaptam. Helyesbíték, különórákat kaptam. Jól megoldoztatott. Használtunk minden gépet, ami azt jelenti: minden gépen megbaszott, szép sorban. Állva, ülve, guggolva, ahogy tetszik. És tetszett, nagyon is tetszett. Fergeteges dugás volt. Ott döbbsentem rá, hogy azok a testet izmosító kondigépek tökéletes kiegészítők az élvezetes együttléhez.

Pojáca alighanem megkedvelt, mert írt nekem

jó néhány üzenetet ezután. Az egyiket aztán Lottó egy kókadt reggelen szépen el is olvasta. A mosdóban voltam, a telefonom az asztalon, jókedvű voltam meg minden, aztán amikor beléptem a szobába, Lottó, mint valami leleplező bizonyítékot, felmutatta a telefonomat, és azt kérdezte: „Ez mi?” Én megnéztem a telefont, benne az üzenetet, amely nagyjából úgy szólt: „Nagyon finom volt veled csókolózni...” Hát ezt, lássuk be, nem könnyű kimagyarázni. Mert a csók, az bizony néha jobban fáj a másiknak, mint a baszás. Valahogy intimebb, valahogy bensőségesebb. Hebegtem-habogtam, magyarázkodtam, próbáltam menteni a menthetőt, de már felesleges volt. Akkor mondta nekem ez a drága fiú, hogy takarodjam onnan a cuccaimmal együtt. Nehogy azt hidd, hogy röhögőgörcsöt kaptam. Én, a nagy vadász, a pasifaló, a szexmániás, szinte könyörögtem ennek a fehér bőrű, vörös arc- és fanszörzetű srácnak, hogy ne rúgjon ki, hogy maradjon velem. Még két hét múlva is hívogattam, illetve üzeneteket írtam neki, de ő nem reagált, nem válaszolt. Aztán egyszer csak mégis találkoztunk. A sokadik üzenetem talán meghatotta, mert visszaírt. Elmentünk vacsorázni, s este megint nála aludtam.

Megint hatalmasat dugtunk.

És én, naiv azt hittem, Lottó megint az enyém,

hogy kibékültünk, hogy itt lesz belőlem, ebben a kertvárosi házban majd született feleség, a társadalom megbecsült polgára, tisztességes háziasszony, anya és a kerület díszpolgára. Na, most ebből egy sem valósult meg. Tudniillik másnap reggel Lottó kisé nyúzott arccal azt mondta: „Nem megy ez nekem, képtelen vagyok túllépni azon, amit tettél, úgy-hogy szevasz...”

És megint kirúgott.

És én megint bőgtem, zokogtam.

Hosszú ideig bennem volt, bennem maradt a lény. Szerettem vele lenni, jó volt odabújni hozzá, éjszaka mellette aludni (nem horkolt, s ez már nagyon klassz dolog), és bírtam benne, hogy sikeres, hogy csomó minden érdekli őt az életben, hogy olvas, hogy mindenről lehet vele beszélgetni. Holott az eszemmel tudhattam volna, hogy minket nem egymásnak teremtett a jóisten. Én túlságosan vad, zabolátlan voltam mellette, sok fájdalmat okoztam volna neki a hűtlenkedéseimmel. De akkor és ott nem ez járt a fejemben, sokkal inkább az önsajnálatt. Lottó, fogadj vissza, jó leszek.

Ezt mondogattam magamban.

Kész röhej.

Hétfőn történt. Január volt. Koromfekete, rosszkedvű január. Amikor reggel felkeltem, már tudtam, hogy ez a nap valahogy másként alakul majd, valahogy más forgatókönyv szerint zajlanak az események, mint addig. Elmentem edzésre, lenyomtam a szokásos penzumot, olimpia után voltunk, a tempó egy kicsit lassabb, a hangulat visszafogott. Úsztam az utolsó nyolcszáz métert, s egyszer csak azt mondtam a mellettem tempózó csapattársnőmnek: „Ezek az én utolsó métereim, kész, vége, abbahagyom...” Ő meg elkezdett sírni. Jó barátnők voltunk, de ez a reakció még engem is meglepett. Kérlelt, szinte egyfolytában kérlelt, hogy ne hagyjam abba, hogy maradjak, folytassam. Mert itt a helyem. Nem szóltam semmit. Hazamentem, ebédeltem, ültem az ágyon, néztem magam elé, s próbáltam tisztába tenni a gondolataimat.

Súlyos, nagyon is súlyos döntés előtt álltam.

Huszonegy esztendő voltam. Mögöttem megszámlálhatatlan magyar bajnoki cím, Európa-bajnoki bronzérem, hazai és nemzetközi sikerek - és tizenegy év kínlódás. Mert sokszor ezt jelentette az úzás, pokoli fájdalmat, megaláztatást, testi-lelki kínokat. Hamarabb mentem le az edzésre délután, mint szoktam. A Cár nézett is csodálkozva, de nem volt ideje meglepődni, mert már mondtam is neki: „Gyuri bá, beszélünk kell.” Ő, mintha sejtette volna, mit akarok, hívott az irodájába, hellyel kínált és rám nézett.

„Úgy döntöttem, abba hagyom az úzást...”

Kimondtam azt a mondatot, amelyről azt gondoltam, hogy soha nem leszek képes. Onnan már nem volt visszaút. De eltökéltnek tűntem, és határozottan. A Cár nem marasztalt, nem győzködött, nem érvelt azzal, hogy nekem folytatnom kell, hogy sikeres lehetek, s hogy nekem itt a helyem a vízben, a többiekkel. Szó sem volt ilyesmiről. Ehelyett egyszer csak azt hallottam tőle: „Megértelek, jó döntést hoztál.” Mintha leforráztak volna. Azt tudnod kell, hogy aki korábban előttem abba hagyta, annak mind egytől egyig rövid beszédet tartott az én kedves mesterem, és szinte rimánkodva mondta neki, eszedbe ne jusson befejezni. Engem pillanatok alatt, már-már megkönnyebbülve engedett el. Ott aztán

végigpergett a fejemben a tizenegy esztendő. Olyan volt, mint egy tökéletes reklámfilm, amikor a kamera egyszer csak azt mutatja, hogy a főhős előtt lepereg minden, jó és rossz. Eszembe jutottak a pofonok, amelyeket kaptam tőle, eszembe jutott az a jelenet, amikor gyengén mentem edzésen, és büntetésből nem kaptam enni. Nem engedte, hogy levest szedjek magamnak az edzőtáborban, úgy kellett könyörögnöm a konyhásoknak, hogy adjanak egy kis maradékot.

Ha azt gondolod, hogy túlzok, akkor tévedsz.

A Cár megkönnyebbült, hogy lelépek. Ez az igazság. De tett egy gáláns gesztust, alighanem örömben. Azt mondta, itt az uszodában van egy óvoda, úszni tanulnak a gyerekek, vegyem át őket, legyen óvónéni, kezdjem el a civil életet. Így is történt. Február elsején, nagyjából harminc aprósággal megkezdtem az óvónői pályafutásomat. A szülők eleinte idegrohamot kaptak tőlem, mondván, nincs képesitésem. Fiatal vagyok, mit keresek én itt, de aztán megszoktak, sőt megkedveltek, én meg a gyerekeket, csodálatos volt velük lenni. Volt közöttük, aki Szepi néninek szólított, a nagyobbacsok pedig már tegeztek. Igazi példaképnek tartottak engem, az olimpikont.

Úgy tűnt, nyugodt mederbe terelődött az életem.

De nem én lennék, ha ez sokáig tartott volna. Mindez csak illúzió maradt. Óvónóként nyolcvanezer forintból éltem. Nem sok pénz, különösen ahhoz képest, amennyit korábban úszóként kerestem. Volt olyan fél év, amikor havi félmillát kaptam, nem csalás, nem ámitás, havi ötszázezret. A klubtól, a Wesselényi Alapítványtól, s azért, mert a legjobbak közé tartozom, mert válogatott vagyok. Jól éltem, hát még úgy, hogy a pasik is segítettek.

Az a nyolcvanezer az alaposan levitte a lécet. Meg kellett gondolnom, mire költök. Ez sem gátolt abban, hogy szinte mindennap bulizzam. Na, jó, minden hét végén. Képtelen voltam megállni, miként az ivást sem tudtam abbahagyni. Miért is tettem volna, hiszen piáltam akkor is, amikor úsztam, amikor versenyre készültem, hát miért ne részegedhetnék le immár civilként? Nem volt olyan szórakozóhely, ahol ne bukkantam volna föl. Előfordult, hogy negyed hétkor valami buliból estem be a munkahelyemre, az óvodába. A kolléganőim, a főnökeim rendesek voltak, mondták, hogy feküdjek le nyugodtan, majd ők vigyáznak a gyerekekre. De az uszodai élet nem csak erről szólt. Akkoriban talált meg a nagydarab doki, a vízilabda-válogatott egyik kihagyhatatlan sztárja. Hihetetlenül nagyképű volt. Jöttek oda edzeni a csapattal, ő, a nagy gólvágó, a bekkék

rémálma, a centerek centere, és mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, odajött hozzám, a kezembe nyomta a telefonszámát, és azt mondta, hívj föl, mindenképpen hívj föl. Nekünk dolgunk van egymással. Mondta mindezt lazán, ellentmondást nem tűrően, miközben már felesége és gyerekei voltak. Neki is. Ha azt gondolod, hogy most jön egy újabb kaland precíz leírása, tévedsz. Eszembe sem jutott vele találkozni. Hiába szép, nagydarab ember, a feje valahogy riasztó volt a számomra. A feje és a stílusa. De nem hagyott békén. S tudod, az a furcsa, hogy akkor éppen nem volt senkim, úgyhogy végül is már csak kíváncsiságból is randevúzhattam volna vele, mégsem tettem.

Bennem kezdett megint valami megváltozni. Júliusban véget ért az óvoda, jött a nyári szünet, így újra munka nélkül maradtam. Ha hiszed, ha nem, hiányzott az úszás, hiányzott az élsport, a maga gyötrelmeivel, monotonosságával együtt is. Így aztán újabb döntő lépésre szántam el magam, odamentem a Cárhoz és azt mondtam neki: „Folytatni akarom.” Örömet, lelkesedést még véletlenül sem láttam rajta. Megpróbált lebeszélni. Újra. De akkor már felesleges volt. Augusztusban valamelyik strandon nekiálltam edzeni. Egyik hossz a másik után, szépen le voltam ketyyenve, de azt gondoltam, vagyok olyan erős,

hogy utolérem a többieket. Szeptemberben edzésre jelentkeztem. A Cár ímmel-ámmal engedélyt adott. Visszafogadtak. Edzéslehetőséget biztosítottak - de immár amatőrként.

Pénz nélkül.

Az edzőm úgy gondolta, csak valamiféle fellángolás lesz ez, úgyis gyorsan megunom az egészset, és elköszönök. Hát tévedett. Amíg a többiek elmentek Balatonfüzfőre a szokásos kéthetes edzőtáborozásra, én gyilkos tempót diktálva tréningeztem. Mint a megszállott, úgy szeltem a habokat, bizonyítani akartam, újra a trónra ülni. Újra arra vágytam, hogy a hátúszás koronázatlan királynője legyek. És az október elhozta a várva várt nagy pillanatot. Több hónapos kihagyás után, nagyjából másfél hónappal edzéssel a hátam mögött elindultam a Százhalombattán rendezett, rövidpályás országos bajnokságon.

Taroltam. Öt országos csúcsot úsztam, de úgy, hogy egyet délelőtt, és azt délután mindjárt meg is döntöttem. Három aranyat nyertem. Az a százhalombattai hétvége egyértelműen rólam szólt. Rólam, aki nem sokkal azelőtt még óvónőként bájologtam apróságokkal. A Cár a kamerák előtt büszkén beszélt rólam, a vállamat veregette, a hajamat simogatta. Tudtam, hogy mindez csak színjáték. De nem érdekelt. Olyan büszkeség töltött el, mintha legalábbis

olimpiát nyertem volna. Leírtak, legyintettek rám, elfelejtettek, és én újra a legjobb lettem.

Aztán jött egy másik hétfő.

Egy újabb emlékezetes hétfő. A százhalombattai verseny után másnap ott volt az egész csapat, Cseh Laci, meg a többiek, és persze én, a hétvége hőse. A Cár üvöltött velem. Ott, mindenki előtt. Olyan stílusban beszélt hozzám, hogy sírni kezdtem, a csapattársaim szeme láttára zokogtam, de ő csak emelte a hangját, és mondta, mit képzelek én, mit képzelek magamról. Hogy összevissza nyilatkozom, amikor ő felvilágosított, hogy miket kellene mondanom a riportereknek. Először nem értettem, mi a baja, miért ez az újabb gyűlöletroham. Aztán világossá vált: azzal, hogy én, a semmiből előbukkanva ismét csúcsformába lendültem, megdöntöttem minden addigi tételt, amelyet a Cár évek óta állított a szisztematikus, hosszú felkészülésről, a kőkemény munkáról és hasonlóról.

Én voltam a porszem a gépezetben.

Az általa tökéletesnek vélt gépezetben.

De folytattam, nem tudta elérni, hogy újra búcsút intsek az uszodák világának. Tettem a dolgom, edzettem, hajtottam, a tüdőmet is kiköptem, mindezt továbbra is pénz nélkül, immár fél éve. De nem volt

megállás, mert decemberben Isztambulban rövidpályás Európa-bajnokságot rendeztek. Természetesen visszakerültem a válogatottba, és az utazó keret tagja lettem, sőt a magyar bajnokságban úszott eredményem után esélyesként startoltam Törökországban. Ráadásul az előfutamokból a második legjobb idővel jutottam a döntőbe.

Itt a nagy lehetőség, gondoltam.

Kiss Laci bá, a szövetségi kapitány is biztatott, mondta, hogy Szepi, lehet ebből érem, csak csináld nyugodtan. Izgultam, talán jobban izgultam, mint a legelső versenyemen. Nagy lehetőség előtt álltam. De a döntőt elszúrtam. Csak a hatodik lettem. Sírni lett volna kedvem, de már nem volt időm búslakodni, mert ott is várt rám a buli. A csapattársnóm szinte még meg sem száradt a saját döntője után, már ott, a lelátón elkezdett inni. Azt még elárulom neked, hogy én is készültem. Nem túl sportszerű módon, vittem itthonról egy üveg mézes pálinkát, sosem lehet tudni alapon, de ott még szereztünk hozzá újabb italokat, és az esti bankettre már szépen benyomva mentünk. Ott fokozódtak az izgalmak, a csapattársnóm annyira berúgott, hogy elesett, beverte a fejét, és mindenhová spriccelt a vére. Mindent összevérezett, én meg majd elájultam a rémülettől. De nem én ajúltam el, hanem ő. Jött a mentő,

irány az isztambuli kórház, szirénázó autó száguldott el a csapattársnőmmel, s tudtam, hogy ebből balhé lesz, nagyon nagy balhé. A mi isztambuli bulink így körülbelül tíz percig tartott. Hiába táncoltam másfél számot egy feltűnően jóképű német úszóklasszis fiúval, ott már szó sem lehetett folytatásról. A barátnőm fejét összevarrták, és mire visszaértünk Budapestre, már mindenki arról beszélt, hogy túrhetetlen a magatartásom, hogy hiába vagyok tehetséges, meg eredményes, meg hátúszásban a legjobb, azért ez a viselkedés mégsem járja.

Visszatértem, győztem - és újra vesztettem.

A helyzetem, akárcsak az élet körülöttem, viharos volt. Egyre viharosabb.

Bulizunk. Ha voltál Barcelonában, nem kell kiszíneznem az estét. Láttad, átélted ezt a semmihez sem hasonlítható forgatagot. Imádom ezt a várost. Imádom az emberek nyugalmát, jókedvét (vajon miből merítik ezt), és rajongok az elevenségéért. Nincs jobb szó erre, lüktet, zakatol, pörög, forog, mozgásban van - és bulizik. Minden és mindenki. Egy különleges klub ez. Alejandro előre szólt, hogy nem az én zeném lesz hallható, de próbáljam meg élvezni. Hát... Szóval valamilyen Gogol Bordello nevű zenekar játszik, én még ilyen baromi ronda pasikat nem láttam. Hol angolul, hol oroszul énekelnek, a zenénk pedig... nem is tudom, mihez hasonlítsam. Tangóharmonika, egyre gyorsuló gitárszólamok, és olykor mintha a tajgák népzenejét csempészték volna bele a rockmuzsikába. Alejandro, mint egy boldog kisgyerek, úgy ugrálja végig az egész estét. Mondhatnám azt is, hogy táncol, de ez több mint tánc,

mint valami törzsi varázsló, úgy mozog, egyre vadabbul. Figyelem őt, és persze figyelem a tömeget, mert zsúfolásig telt a hely. A zenekar igencsak népszerű lehet, mert az utcán is rengetegen állnak sorba. Valóban nem az én zeném. Én beérem a rádiók által bejátszott egynyári slágerekkel. Fújom kívülről az összes menő énekest, Shakirát, Beyoncé-t, Adele-t, ismerem Didót, és persze megkedveltem megannyi új hiphopénekes pasit és zenekart. Valahogy nem volt időm mostanában különösebben elmélyülni a zenében vagy bármilyen más művészeti tevékenységben. Pedig hidd el, szeretem a színházat, még a modern kiállítások is érdekelnek, csak hát ezekhez kell egy társ, kell egy olyan pasi, aki mutatja az utat, a kis elemlámpájával, hogy erre menjünk, mert ott és ott értékekre lelünk. Alejandro ilyen. Bár kétségtelen, az ízlésünk valahogy távol áll egymástól, de csodálattal figyelem, mennyire lelkes, ha zenéről van szó, ha az irodalomról mesél, ha bort kell választani egy üzletben, vagy ha csak az élet nagy kérdései kerülnek szóba. Idefelé jövet azt mondta, egyre többször hallgat komolyzenét. Nem csodálkoztam. Szóvá tette, ha Vivaldi-, Chopin-, Ravel-, Dvorák- és még számtalan gyönyörűséges muzsikát hallgat, kicsit úgy érzi magát, mintha ezek a szóban forgó urak lelassítanák az időt, a rohanó, vágató időt. De

előfordult az is, hogy hölgytársaságban, otthon kapcsolta be Chopin virtuóz zongoramuzsikáját, amire az egyébként vonzó lány csak annyit mondott: „Mi a franc ez a siratózene, valami modernet, drágaságom, valami ütőset, ami feldobja az estét...”

Azóta inkább egyedül hallgatja ezeket a „régiségeket”.

Ha azt mondom neked, hogy az este végére én is belelendülök, talán elhiszed. Persze kell hozzá némi vodka-narancs. Egy-két-három pohár. Úgy éjfél körül már fel sem tűnik a baromi ronda zenekar orosz akcentusa. Már ugrálok magam is, felszabadultan, alkoholmámorosan.

Aztán hazafelé sétálva (merthogy a nyár Barcelonába is gyorsan megérkezett, elsöpörve a tavasz próbálkozásait) Alejandro újra megkérdezi tőlem: „Hogyan voltál képes abbahagyni az úszást, amikor az volt az életed?” Némi gondolkodás után így válaszolok neki: „Ha neked tizenegy évig arról szólt volna az életed, hogy reklámszlogeneket gyártsál reggel hétkor, délelőtt tizenegykor, délután háromkor, és este negyed tízkor, és mindennap és újra meg újra, mindennap szinte megállás nélkül, akkor előbb-utóbb behülyültél volna. Ne tiltakozz, tudom. Nincs olyan tevékenység, amely előbb-utóbb ne menne az ember agyára. Hát így voltam én is az

úszással. Neked fogalmad sincs, milyen az, hajnali háromnegyed ötkor kelni, mert én mindig ilyenkor ugrottam ki az ágyból. Na, jó, nem ugrottam, hanem inkább kimásztam, kiestem. El sem tudod képzelni, hányszor mondtam azt, kakaskukorékolás közben, hogy na, jó, ez volt az utolsó, holnap alszom tízig, vagy délig, leszarom az egészet, hagyjanak békén, hagyjon békén mindenki. Tudod, hogy hányszor irtóztam a víztől? Volt, amikor megláttam és lúdbőröztem, világgá futottam volna. De nem csak emiatt lett elegendő. Ha az edzőmben lakozott volna némi emberség, ha tudta volna, mi az, hogy pedagógia, ha hallotta volna azt a kifejezést, hogy empátia, akkor talán én is másként gondolok sok mindent, és másként is cselekszem. Tudod, az élsportolók sokszor olyanok, mint a gépek, vagy önmaguktól, vagy egyszerűen azzá teszik őket. Nyerőgépek. Legalábbis szerencsés esetben. Legyen szó bármilyen sportágról, ha bekerülsz a darálóba, úszóként, atlétaként, bokszolóként, vívóként, de akár futballistaként is, már csak a csúcsra járatás számít, hogy kihozd magadból a legtöbbet, hogy szenvedj, hogy fájdalmat érezz, és hogy dicsőséget szerezz az országnak, az edződnek és saját magadnak. Olykor pokoli kín ez. Lemondani mindenről. Illetve majdnem mindenről... Érted te ezt...?”

Ez a válaszom.

Ő meg bólogat, és kezdi felfogni az élsport lényegét.

Mert egészen más Barcelona-szurkolóként ott ülni a Camp Nou lelátóján, és azt nézni, ahogy Lionel Messi kicselez mindenkit, hogy ügyesebb valamennyi ellenfélnél, hogy a közönség eksztázisba jön a trükkjeitől. Az is a sport része, s látszólag könnyű Messinek azt a sok cselet megcsinálnia, de mi munka van ebben, te jó ég! Én csak egy kis, középszerű úszólány vagyok, helyesebben voltam. De ahhoz is mennyi mindenről le kellett mondanom, hogy azt az egy Európa-bajnoki bronzot megszerezze. És most nem panaszkodom. A világért sem panaszkodom. Van, amikor sok.

Van, amikor besokall az ember.

Folytatom.

„Tudod, egy jó szó az edződtől vagy épp a sportág szövetségi vezetőjétől, vagy bármelyik funkcionáriusától, sokat jelent a versenyzőnek. A biztatás, az, hogy érezze a sportoló, hogy bíznak benne, hogy emberként kezelik. Ha ez hiányzik, akkor baszhatod az egészséget. Ha az edződ megüt egyszer, kétszer, háromszor, még azt is elviseled, ha közben tudod, hogy tisztel, hogy fontos vagy neki. Vagy ha a sportág nagyembere veszi a fáradságot és besétál

az uszodába, ahol te napi húsz kilométereket úszol, és megáll öltönyben, jól fésülten, majd azt mondja, gyerekek, büszke vagyok rátok. Büszkék vagyunk rátok. De nem. Nem sétál be, leszarja, vagy legalábbis úgy csinál. Nem csak emiatt lett csömöröm, az anyám akkor lett beteg, akkor derült ki róla, hogy agydaganata van. Hazajöttem Pekingből, az olimpiáról, hullafáradtan, kudarcélménnyel a hátam mögött, és jött az az átkozott betegség, majd a műtét. Közben mindössze egy hónap pihenőt kaptam. Érted ezt? Egy hónapot. Volt olyan sportolótársam, na, jó, nálam sikereesebb, három ezüstöt nyert Kínában, és persze férfi, mert a férfiak ugye fontosabbak. Szóval ő fél évet pihent nagyjából. Én meg nyavalyás egy hónapot. Kivoltam testileg, lelkileg padlón voltam. Hát ezért mondtam azt egy januári hétfőn, hogy elég. De láthatod, még sem bírtam úszás nélkül. Kilenc hónap után újrakezdtem. És megint győztem. Na, ehhez mit szólsz.

Barcelona fényei, na meg a csillagok ragyognak körülöttünk.

Furcsa újra átélnem a néhány évvel ezelőtti vívódásaimat.

Míntha nem is én lettem volna.

Szeretőnek lenni jó. Legalábbis egy darabig. Valamiért élvezi az ember az árulást, a megcsalást, a lopva eltöltött órákat és azt az egész furcsa izgalmat, amely mindezt körülveszi. Én is élveztem. Nagyjából három hónapig. Addig beleadtam mindent, érzelmet, vad vágyakat, engedelmességet, sírást és nevetést. Szerelmes voltam. Ritkán esik meg velem, de ott és akkor úgy éreztem, megtaláltam álmaim férfit. Mert volt megannyi pasi az életemben, volt, amelyiket jobban, volt, amelyiket kevésbé szerettem. De az a fajta érzés, amely tulajdonképpen váratlanul rám talált, erősebb volt valamennyinél.

Furcsa, igaz?

Megannyi hollywoodi film dolgozza fel nyálasan, csöpögősen „romantikusan” ezt a szerelemféle valamit, aztán te csak legyintesz a tévé előtt ülve, vagy a moziban, hogy hagyjatok már ezzel a gejl, szirupos nyavalygással. Aztán tessék! Én, a pasifaló,

a mindenkit kirúgó, a távolságtartó, az öntörvényű lány egyszer csak ott álltam, remegő lábakkal, csordultig telt vágyakkal, egy háromcsillagos szálloda legutolsó szobájában, szemben vágyakozásom tárgyával.

A válogatott focistával.

Nem szégyellem, de korábban azt sem tudtam, ki ő. Pedig jártam meccsre, volt kedvenc csapatom, de ez a fiú valahogy nem tűnt fel nekem. Az egyik fővárosi nagycsapat védőjeként szerepelt, de úgy látszik, én leginkább a csatárokra álltam rá, a góllövőket figyeltem, azokat a játékosokat, akik eltorzult arccal rohannak a hangos, lelkes tábor elé, és úgy ünnepeztetik magukat. Mondom, ez a hátvéd soha, semmikor nem tűnt fel nekem. Aztán egyszer egy barátnőmmel kilátogattunk az edzőpályára. Ott volt megannyi játékos, és a barátnőm bökdösött, a fülembe súgott, láthatóan be volt sózva, s azt hajtogatta: csúcs ez a pasi, odavagyok érte. Én meg ránéztem a szóban forgó futballistára, és nem tetszett. Van ilyen. Néhány nappal később bementem a Testnevelési Egyetemre, az ott dolgozó barátnőmhöz, benyitottam hozzá, s lám, ugyanaz a futballista ült az első padban, és valami hihetetlen bárgyú vigyorral az arcán (ilyet általában az önmagukba visszafogottan szerelmes emberek adnak elő) azt mond-

ta: „Hellóóóóóó!” Én meg visszaköszöntem, s arra gondoltam, mekkora pojáca.

Nem sokkal ezután mégis találkoztam vele. Ne kérdezd, hogy miért, ilyen vagyok. Beszózott seggű, és addig-addig nyaggatott a barátnőm (aki, ugye odavolt érte), hogy végül is ketten elmentünk a Kálvin téri népszerű ír kocsmába. Mondanom sem kell, lent óriási tömeg, mozdulni sem lehetett, de a futballista, a válogatott védő már messziről kiszúrt, áttört a tömegen (mintha csak támadást vezetne labda nélkül), és szinte már a lépcsőn belém karolt, húzott, cibált, vonszolt maga után. Esélyem sem volt védekezni, tiltakozni, ellentmondani. Ott volt vele egy másik válogatott védő, jó barátja, aki ugyancsak lelkesen fogadott. Egész este beszélgettünk. Már amennyire ott, a hangzavarban, abban a tömegben lehet. Kedves volt, szimpatikus, és egyre vonzóbb. De azt mondtam magamban, lassan a testtel, ezzel a sráccal én nem fogok csak úgy baszni. Sem az első, sem a második este. És ha hiszed, ha nem, meg is tudtam állni. Sőt, olyannyira visszafogott voltam, hogy még nem is csókolóztunk. Mindennek a tetejébe a telefonszámomat sem adtam meg neki, igaz, én elkértem az övét.

Aztán másnap üzenetet írtam neki.

Izgatott a pasi, mert akkor már pontosan tudtam,

mennyire népszerű, hogy odavannak érte a szurkolók, hogy afféle példakép. Természetesen válaszolt, és onnantól egyre sűrűbben hívtuk egymást, egyre gyakoribbak lettek az üzenetváltások, és persze hogy újra találkoztunk. Akkor már tudtam, hogy családja van. De nem érdekelt. Addig sem érdekelt, ha valaki foglalt, gondoltam, majd dugunk egy jót. Aztán mindenki mehet a dolgára. Itt valahogy, valamiért minden másként alakult. A második randira újra az ír kocsmában került sor. Mentem megint a barátnőmmel, ő újra ott volt, újra a magas, másik válogatott védővel, s akkor már csókolóztunk, egyre inkább egymásra hangolódtunk, és ittunk. A gintonik volt a kedvence, mind a ketten berúgtunk, aztán egyszer csak azt láttam, hogy a másik válogatott védő, akinek szintén családja van, egyszer csak a barátnőm mellét kezdte el csókolni, ott a tömegben, mindenki előtt, a pólóját felhúzza (azt tudnod kell, hogy a barátnőmnek szép nagy, feltűnő cicije van), és én csak néztem, hogy mi történik körülöttem. Nem mintha prűd lennék, konzervatív, vagy ilyesmi, de azért az a jelenet, a mellbimbó nyalogatása, szopogatása a nagyközönség szeme láttára még engem is megdöbbsentett.

Meg is mondom mindjárt, hogy miért.

Mit gondolsz rólam, jó nagy kurvának tartasz,

nem? A férfifarkak nagy ismerőjének, a baszóhaj-nokság esélyesének. És igazad is van. A vágy tombol bennem, csillapíthatatlanul. De azt is tudnod kell, hogy én is nő vagyok, ízig, vérig nő. És egy nő bármekkora baszógép, mégis vágyik a biztonságra, az igazi társra, a komoly kapcsolatra, gyerekre és családra.

Előbb-utóbb persze.

És én, a kalandornő, leginkább elsírtam volna magam, ott abban a pillanatban az ír kocsmában, hogy a pasiknak senki sem elég jó istenigazából. Mert annak a másik válogatott védőnek gyönyörű, feltűnő, különleges felesége van, igazi szépség, a legtöbb férfi szinte elérhetetlennek tartja, az álmok, a vágyak asszonyának titulálhatja. Mindhiába, ez az egyébként nagyon jó fej, általam igencsak kedvelt pasi is tilosban járt, ott, az ír kocsmában. Csókolgatta, nyalogatta a barátnőm izgató kebleit.

Érdemes jónak, tisztességesnek, hűségesnek lenni?

Hagyjuk is. Szóval a második ír kocsmás este már nagyon is jól sikerült. Csókolóztunk finoman, gyengéden, egymásra hangolódva. Egyre közelebb kerültünk szóban és gesztusokban egyaránt. A tesztünk jelzett, de én nem adtam oda magam. Biztos nem érted, hogy miért éppen őt váratтам, amikor

gátlástalanul dugtam az első este a görbe farkúval, a kis fütyijűvel, a hatalmas dákójúval válogatás nélkül. Most pedig kéretem magam, mint valami angolkisasszony. De így volt ez jó. A vágy ott dolgozott mindkettőnkben, és mi egyre inkább, egyre többször kerestük a másik társaságát. Nem volt téma közöttünk, hogy ő családos. Nem is akartam, hogy erről beszéljen, nem érdekelt, valójában leszartam, mit csinál esténként, nem akartam tudni. Kimentem a meccseire, volt olyan barátságos találkozó zuhogó esőben, amelyen majdnem én voltam egyedül néző. Nézttem, ahogy szerel, becsúszik, indít és fejel - mert abban nem csak hátul, de az ellenfél kapuja előtt is kitűnt. Büszke voltam rá. És remegtem érte. Furcsa volt ez az egész nekem, ez a kislányos rajongás, ez a... nincs erre jobb szó, kisebbrendűségi érzés. Mert nem estem én hasra korábban, sem olimpiai bajnok, sem harminccentis farokkal büszkélkedő csúcscseregető előtt sem. De ez a válogatott védő, ez a sármos mosolyú, ez a gyönyörű lábú (hidd el nekem, tökéletes, gyönyörű lába volt) valahogy zavarba ejtett. Hát még, amikor hosszas várakozás után megbeszéltük, hogy felmegyünk egy szállodai szobába. Mondtam, jó. Mintha a világ legtermészetesebb mondata lett volna. Jó, menjünk. S közben remegtem. Két edzés között nagyjából délben kellett megjelennem a szó-

ban forgó hotelban. Úgy készülődtem otthon, a dél-előtti tréning után, mintha valami nászéjszaka előtt állnék. Hajmosás, a legdögösebb cuccok előbányászása, a legvadítóbb bugyi felhúzása, a legizgatóbb smink elkészítése. Mentem, szinte száguldottam a várva várt randira. A recepció előtt lehajtott fejjel, kissé szégyenkezve ballagtam az adott szobába, s az járt a fejemben, azt gondolják rólam, hogy íme, itt megy egy ifjú kurva szobára, megrendelésre.

Ő már várt fönt, nyugodtan, mint aki nagyon rutinos már az efféle légyottokban.

Alighanem így is volt. Bizonyára nem én voltam az első és az utolsó, akit hotelba, motelba, szobára cipelt. De nemcsak ő, hanem a csapattársai is. Valahogy az életük részévé vált a félredugás. De ez sem érdekelt. Beléptem a szobába, ott állt az a gyönyörű férfi, az ellenállhatatlan mosolyával, a magas, férfias alakjával, és finoman, gyengéden vetkőztetni kezdett. Nem volt értelme magasröptű beszélgetésbe fogni, a hétvégi fordulóról, az időjárásról, vagy az élet értelméről beszélgetni. Egymást kerestük, a másik testének minden porcikáját, és ez nem basszás volt, nem félredugás - hanem igazi szerelmeskedés. Olyan, amelyben nekem, a megzabolázhatatlan nőnek addig ritkán volt részem. Pedig még el sem élveztem. Máskor, mással talán jelenetet

rendeztem volna, egy grimasszal, egy cinikus megjegyzéssel tudtára adom, hogy ez nem volt valami nagy szám, de vele fel sem merült ilyesmi. Ráadásul nem is volt hosszú menet, jó tizenöt-húsz percig tartott, mégis csodálatos élménnyel lettem gazdagabb.

Szerelmesen szerelmeskedtem.

Nem tudom ezt másként kifejezni. De alighanem te is tisztában vagy vele, mi a különbség, amikor nyersen, érzelmek nélkül jól megbasznak (micsonda mámor az is), és mit jelent, amikor érzelmekkel csordultig telve, odabújhatsz valakihez, aki akkor mindennél és mindenkinél fontosabb a számodra. Hát így voltam én ott abban a háromcsillagos, kilencedik kerületi hotelban, ahol végre egymáséi lettünk. A farka átlagos volt, nem nagy, nem kicsi, de nekem így is tökéletesnek tűnt. Mint ahogy a teste is. A szép, izmos, férfias lábába, ahogy már korábban jeleztem, valósággal belebolondultam.

Hihetetlen, de orgazmus nélkül is mámoros állapotban voltam.

Mondom, nagyjából negyedóraig tartott az egész, belém hatolt hátulról, oldalról, majd újra oldalról, és végül a hasamra élvezett. Gumi nélkül csináltuk, de fel sem merült, hogy rászóljak, hogy én irányítsam, hogy az én akaratom érvényesüljön. Kiszol-

gáltatott, szerelmes liba voltam, azt csinált velem, amit akart.

Emlékszem, jóval később, amikor már túl voltunk néhány hotel- és motellátogatáson, számtalan szexuális élményen, azt kérdeztem tőle, a felüljáró alatt: „Mondd, ki vagyok én neked tulajdonképpen?” És ő nézett rám, kedvesen, gyengéden (hidd el, nem túlzok, valóban hihetetlenül közel kerülünk egymáshoz), s azt válaszolta: „Te vagy az én kis szerelmem.” S akkor én pontosan tudtam, hogy illúzió ez az egész, hogy ez a válogatott védő, ez a közönségkedvenc, ez a családos férfi soha nem fogja otthagyni a biztonságot, az állandóságot, a családot értem. Nem volt könnyű feldolgozni mindezt, holott okos kislány voltam, pontosan tudtam (akkor már pontosan tudtam), hogy ebben az izgalmas játékban az enyém a szerető szerepe, s ennél többre aligha vágyhattam vele kapcsolatban.

De még mindig szerelmes voltam belé.

Rendszerint ugyanabban a motelban találkoztunk.

Az időpont rendre kora délután volt. Két edzés között ő is, én is. Soha nem felejttem el, valamelyik éjszaka odajött hozzám az egyik ifjú csapattársa egy szórakozóhelyen, kaján vigyorral az arcán, és csak úgy nagyképpően odabökte nekem a motel nevét,

mintegy jelezve: pontosan tudja, hol baszunk, hova rendel. Én a kis nyikhajnak, a népszerű pesti csapatból már vidékre száműzött nagyképű ifjúnak a képébe röhögtem.

Bekaphatod!

Ezt gondoltam. Akkor sem voltam zavarban, amikor a legnépszerűbb magyar bokszoló éttermében buliba mentem. Meghívott, mert kedvelt, mert jóban voltunk. Mentem kicsípve, feltűnően, és tudtam, hogy ott lesz a válogatott futballista, az én szerelmem, ott lesz a felesége önnagyságával. Mentem jókedvűen, feldobva. Kíváncsisággal telve, hogy akkor mit hoz ez az este, hogyan viszonyulunk egymáshoz - tulajdonképpen idegenként. És jött a szerelmem, a gyönyörű lábú focista, és én úgy tettem, mintha idegenek lennénk, csak lopva figyeltem, csak elvétve néztem rá, és a mellette lévő nőre - aki, ne szépítsük, nem illett hozzá. Átlagos nő volt, tucattermék, egy a sok közül. De ez az ő döntése, az ő élete volt. Mindenesetre, amikor lement az alagsori vécébe, én utána indultam, és miközben az aszszonya ott fönt magasztos beszélgetést folytatott, mi egy szinttel lejjebb csókolóztunk, smároltunk, egymásba kapaszkodtunk, vágyakozva.

Illúzió.

Hülye szó ez. Akkoriban sokszor jutott az eszem-

be ez a kifejezés. Ne felejtsd el, hogy fiatal vagyok, de megannyi különleges élethelyzettel, kalanddal a hátam mögött.

Ez a szeretői státus valahogy egyre kevésbé paszszolt hozzám. Próbáltam visszafogni magam, nem követelőzni, nem válaszút elé állítani a másikat. De ha egyszer az érzelmek ott dolgoznak bennem, akkor nincs mit tenni, harcolni kell a szeretett férfiért, még ha asszony, gyerek várja is otthon.

Szerencsére vannak körülöttem és mellettem okos, tapasztalt férfiak. Megyek a saját fejem után, de néha, amikor lassítok a tempón, meghallgatom őket, és olyankor nem győzők csodálkozni, mennyi bölcsesség, vagy inkább fogalmazzunk úgy, tapasztalat gyűlik össze bennük, a lelkükben, a fejükben. Alejandro is ilyen. Amikor mesélek neki a szeretői státusomról, csak a vállát vonogatja, s azt mondja, ez az élet rendje. Előbb-utóbb mindenki felölti magára ezt a jelmezt, akár akarja, akár nem. És az én érett, tapasztalt barátom már mondja is, hogy ne essek kétségbe, nézzem csak meg Bernardo Bertolucci filmjét, az *Utolsó tangó Párizsban* címűt, és akkor máris sok mindent megértetek. Persze, fogalma sincs, miről beszél, de ő csak folytatja, hogy akkor olvassam el Hanif Kureishi könyvét, az *Intimitást*, amely éppen arról szól, hogy miként bomlik fel, omlik ösz-

sze a házasság, hogy miként távolodik egymástól férfi és nő, és az egyik (meglepő módon, a férfi, mindig a férfi), hogyan száll ki és menekül el a házasságból - a felelősség elől.

Hányok ettől.

Túl sok ez még nekem huszonhat évesen. Hogy az élet ennyire komplikált, ilyen zűrzavaros, hát ez meglehetősen szörnyűség. Mert kalandoztam, elcsábítottam, hagytam, hogy elcsábítsanak, de mint ha nem lett volna igazán tétje az egésznek. A válogatott futballista mellett sok minden átalakult bennem. Éreztem a család súlyát, a feleség jelenlétét, a gyermekek közelségét. Éreztem, de engem ez nyomasztott, mert én a másik oldalon álltam. Szegény, szegény szerelmem!

Egyszer felhívott külföldről.

A népszerű fővárosi csapattal ott edzőtáborozott, tőlem távol, mégis közel. Üzeneteket írt, hívogatott, és volt olyan este, hogy tők részegen keresett. Ezen egyébként magam is meglepődtem. Milyen edzőtábor az ilyen, ahol a játékosok bebasznak, lerészegednek, aztán beszélnek hülyeségeket. De csodálatos volt az a másfél óra. Tudniillik ennyi ideig duruzsolt a fülembé, és csak mondta és mondta, milyen fontos vagyok neki, mennyire hiányzom, s mennyire vágyik rám. Vágyik utánam.

Őszinte volt.

Ezt szinte minden pillanatban tudtam. Hiába volt mögötte a család, hiába volt hihetetlenül népszerű, a szurkolók kedvence, a klub modern kori ikonja, megannyi érzés, érzelem gyűlt össze a lelkében. S talán ezért is szerettem ennyire.

Sokszor rúgtunk be együtt.

A gin volt a kedvence. Tonikkal fűszerezve, lágyítva. És persze lopva találkoztunk, hol a liget fái között, alatt, elbújva, hol egy bevásárlóközpont parkolójában, hol a Holdon, a Marson, vagy a Jupiteren. Távolságától, távol a Föld realizmusától. Kétszer rúgtam ki. Mindkétszer azért, mert túlságosan szerettem. Mindkétszer együtt sírtunk. Ültünk az autóban, én üvöltöttem vele, szinte könyörögtem, hogy hagyjon békén, mert ennek így nem lesz jó vége, ő csak nézett rám a barna szemével, és legszívesebben megtéptem volna a haját. Este kirúgtam, másnap reggel pedig felhívtam.

Minket a sok hibát elkövető isten is egymásnak teremtett.

Erre gondoltam, és nem volt ebben semmi túlzás. Rengeteget neveltünk, ha együtt voltunk, fél szavakból is megértettük egymást. És ha azt mondom neked, hogy vele nem a baszáson volt a hangsúly, akkor talán most már elhiszed. Rögtön alá is

támasztom ezt statisztikai adatokkal: ha mondjuk a három hónap együttlét alatt tizenötször szerelmeskedtünk (és nem dugtunk), akkor mondjuk nekem jó, ha ötször volt orgazmusom. Nem érdekelt. Vágytam rá, a társamnak tekintettem, és úgy éltem meg az együttléteinket, mint egy lelkes kamaszlány, aki megkapta a szobája falán lévő poszteren mosolygó sztárt. De a sorsunk meg volt pecsételve. Előre. Ezzel alighanem mindketten tisztában voltunk. Mentünk a hotelba, a motelba, összebújtunk, szerelmeskedtünk, az együttléteink nagyjából tizenöt-húsz percesek voltak, eközben mindig ott lebegett fölöttünk még a legszebb, legvadítóbb pillanatainkban is a válogatott védő családja.

Tehetetlen voltam.

Először éreztem az életemben, hogy valóban megállapodnék.

Tiszta szívből.

Ebben nem volt semmi őrjítő vágy, kalandvágó szexualitás. A válogatott védő úgy volt jó nekem, ahogy a Teremtő elém tuszkolta. Mosolygósan, sokszor részegen (hogyan bírt így játszani, ezt a mai napig nem tudom, megannyi ginnel a fejében), és nem akartam továbblépni.

Három hónapig tartott.

Ne kérdezd, hogy miért nem tovább. Ennyi volt

benne. Talán több is, talán kevesebb. Ha eszembe jut ez a három nagyon is intenzív hónap, nem a motelokban előadott, egymás testét csókolgató, simogató pillanatok jutnak eszembe. Sokkal inkább a könnyek a szemében, mert sírt, amikor kirúgtam. Amikor kétszer is elküldtem a francba, mondván, hagyjon békén, sprinteljen vissza a családjához, nekünk más utat kell járnunk, és ő csak nézett rám riadtan, megrendülve, és a könnyeit törölgette. Különbem nem vagyok ám nagy híve ezeknek a könnyes jeleneteknek, engem nem hat meg, ha egy pasi elkezd zokogni, sőt úgy vagyok vele, maradjon férfi, még a legbrutálisabb, legfájdalmasabb pillanatokban is. A válogatott védő mégis szerethetővé vált számomra, még jobban imádtam, ahogy néztem a könnyeivel küszködve, és szinte el sem hittem, hogy ez a népszerű fickó, a szurkolók kedvence éppen engem választott, éppen hozzám ragaszkodik, éppen miattam szenved.

Szeretőnek jó lenni.

Legalábbis egy darabig. Ha azt kérdezed tőlem, újra belevágnék-e egy efféle szituációba, azt mondanám, naná. És javaslom neked is, ne hagyd ki, kóstolj bele, mint a cseresznyebefőttbe, ízleld meg a csábítás ízét, és diadalmaskodj a rivális felett. Mert ez olyan, mint egy meccs. Ellenfelek csapnak ösz-

sze, az egyik oldalon a feleség gyerekekkel, gyerekekkel, vagy csak éppen magában, takarítós cuccban, fáradtan, konyharuhával a kézben, csirkepörköltet készítve, lestrapálva, a másik oldalon pedig a szerető, a kicsípett, kiöltözött, szexis, jó illatú, könnyed csábító, házimunka nélkül. Igazságtalan harc ez. De én akkor köptem az egészszre. Én voltam a jó (vagy a rossz, íteld meg te) oldalon, és csak egy érdekelt, hogy a férfi az enyém legyen, minél többször, minél hosszabb ideig.

Mondjuk az életem végéig.

Vicces, nagyon is vicces. Mert ilyen talán már a filmekben sincs. Az lenne az igazán jó, ha a kamera, amely az ifjú párt mutatja közvetlenül az esküvő után, mondjuk öt vagy tíz év múlva újra ráközelíteni az akkor boldog férfira és nőre, és akkor látnánk két ideges, feszült, veszekedésektől, az unalmas hétköznapoktól fáradt, fásult embert, akik talán világgá futnának, hogy újrakezdhesék az egészet előlről.

Ennyire nehéz ez?

Alighanem igen. Merthogy a válogatott futbalistával három hónap után szakítottam. Akkor már komolyan vette, valóban komolyan. Még szerettem, de már csak módjával. Még vonzódtam hozzá, de már csak távolról. Hagytam, hogy járja a maga útját, talán könnyítettem is az életén, mert túl nagy

teher, túl nagy feladat lettem a számára. Olykor beszélünk. Olykor ma is flörtöl velem. Azt kérdezi, mikor megyünk fel a motelba, a hotelba, a szobába, az ágyba. S ezen nevet. Ahogy öregszik, úgy lesz egyre sármosabb. Igazságtalan az élet, a nők eltunyulnak, elpuhulnak, de néhány pasi, túl a negyvenen nem-hogy lepukkan, de egyre szexisebb. Ő is. Az egykori válogatott védő, a szurkolók kedvence. Beszélünk, összefutunk, afféle barátok lettünk. De ez is csak illúzió. Nem hiszek a férfi és nő barátságában, ahogy ezt már korábban is kifejtettem. Ha máshogy alakul, talán ma is a motelszobában randevúznánk, délben vagy délután kettőkor. Napközben, hogy a felesége öngyűlöletének eszébe se jusson gyanakodni. Hogy este úgy menjen haza, mint aki a melóból jön, edzésről, a gyerekektől - miközben húsz percet vad dugással töltött. Emlékszem, azt is megcsinálta egyszer, azt mondta otthon: futni megy. A drága. Úgy randiztunk, macialsóban, macifölsőben, kiizzadva, a szél által megdöntött fák alatt, elbújva a világ elől.

Szerettem őt.

S ma is bennem van - bennem is marad az idők végezetéig.

Most elmesélem neked a végét. Mármint a sportkarrierem befejezését. Jól figyelj, mert tanulságos történet lesz. Találsz majd benne megannyi csavart, mellébeszélést, egymásra mutogatást. Szépen kibaszta velem, na. Mondhatnám azt is, hogy az események áldozata lettem, de ez így nem igaz. Valójában az emberi nemtörődömség, ügyetlenség, a másik leszarása okozta a vesztemet. Talán én is hibáztam. Lehet. De ne feledd, én úszó vagyok, illetve voltam, nem pedig valamiféle irodakukac, hivatalnok, vagy tudom is én, micsoda. Nekem egyfolytában azt szajkózták az edzőim, különösen a Cár, hogy csak úszszál, sportolj, a versenyzésre koncentrálj, a többi a mi dolgunk. Hát tessék! Amit tőlem kértek, megtettem, cserébe pedig megaláztak, leírtak, elfelejtettek, és kirúgtak. Szóval jól hegyezd a füled, ez egy sporttörténelmi fejezet lesz. Szepesi Nikolett úszóolimpikon hattyúdala.

Az isztambuli rövidpályás Eb után kezdődtek a bajok.

Pedig telis-tele voltam célokkal, elszántsággal, életerővel. Azt mondtam magamban, kihagytam néhány hónapot, de lám, meg sem kottyant, bomba formában tértem vissza, országos csúcsokat úsztam, levertem a mezőnyt, én voltam a legjobb - én maradtam a legjobb!

Irány London! Ez járt a fejemben, a 2012-es olimpia, a harmadik ötkarikás megméretésem. Ha arra gondolsz, hogy az élvhajhász életem, a bulizásaim úgysem engedték volna, hogy komoly eredményt érjek el Nagy-Britannia földjén, hát tévedsz. Olyan elszántság dolgozott bennem, mint talán soha azelőtt. Mentem edzésre, nem nyafogtam, nem sírtam, nem sajnáltattam magam. A cél, a nagy cél megszorozta az erőmet. Jóllehet, közben olykor ittam, basztam, ettem, aludtam, de ez most mellékes. Ez a rész nem erről szól. Azt tudnod kell, hogy akkor még nagyon is kapós voltam. Nem csak a szexéhes pasik körében, hanem például a Budapest Honvédnál is. Ez a nagy múltú klub egyszer csak követet küldött hozzám, afféle csábítót (furcsa is volt, hogy nem megdugni, hanem átigazolni szeretnének), és győzködtek, hogy nekem a Honvédban a helyem, ott majd megújulok, ott majd tökéletesen felkészü-

lök Londonra. Kétszázötvenezer forintos havi fizetést ígértek, ami magunk közt szólva egész jól hangzott. Mentem is rögvest a Cárhoz, hogy mester, íme, itt a nagy lehetőség, a Honvéd akar, én át is szerződnék, de úgy, hogy továbbra is maga edzene engem, a maga módszereivel, a maga sajátos módszereivel.

Most bizonyára csodálkozol.

Mert ebben a könyvben is sokszor kritizáltam a Cárt, és azt írtam róla, pedagógiai nulla, aki veri a versenyzőit, aki képtelen a normális kommunikációra. Most meg tessék, ragaszkodom hozzá. Nem hozzá ragaszkodtam, hanem ahhoz a fajta edzés-módszerhez, amelyet hat év után szoktam meg, s amely tőle eredt. De ő nem örült az ötletemnek, illetve az elején még osztott, szorzott (ő is kapott volna pénzt értem, ha átigazolok), de aztán másnap behívatott és azt mondta: „Maradj, neked itt a helyed, majd tőlem kapsz pénzt.”

Jó, mi?

Az edzőm zsebből akart fizetni. Hittem is meg nem is. Pedig így történt. Úsztam nap mint nap, edzettem, a Cár pedig havi százezret nyomott a zsebembe, hogy honnan, a saját kosztpénzéből, vagy a szövetségtől lecsippentve, arról fogalmam sem volt. Úsztam, edzettem - még hozzá titokban.

Merthogy el voltam tiltva. A FINA, a Nemzetközi Úszósövetség egy évre elmeszelt. Ha azt kérdezed, mi volt a bűnöm, akkor azt mondom, semmi. Tényleg semmi. Az történt ugyanis, hogy indultam az isztambuli rövidpályás Eb-n, csakhogy rajtengedély nélkül. Idióta egy szabály, de ez van: aki egyszer abbahagyja, mint én is, majd újrakezdi, annak bizony be kell jelentenie, hogy folytatja a versenyzést. Ez az én esetemben elmaradt. Senki sem szólt a Magyar Úszósövetségtől, hogy hahó, emberek, hahó, FINA-vezetők, itt van a mi nagy reménységünk, itt van újra Szepesi Niki, a szexis olimpikon, és újra végigveri majd a világot. Nem szóltak, nem jeleztek a visszatérésemet, engem meg eltiltottak. Egy évre. Pokoli érzés volt. Igazából fel sem fogtam. Lausanne-ban tárgyalták az ügyemet, Soós Csaba, az egykori kiváló úszó a szövetség képviselőjében próbált meg védeni (engem nem engedtek ki Svájcba), de mindhiába.

Abba akartam hagyni.

Az járt a fejemben, hogy ennek így semmi, de semmi értelme. Azt is tudnod kell, hogy akit elmeszelnek, edzésre sem járhat. Idióta egy szabály. Úgy mentem tréningezni, hogy közben kint az uszoda előtt - némi túlzással - őrség állt, és ha jöttek ilyen vagy olyan ellenőrök, akkor engem már zavartak is

ki a vízből és legszívesebben letakartak volna, mint-ha ott sem lennék. És ez még mind semmi. Akit eltiltanak, mint engem, azt doppingellenőrök látogatják rendszeresen. Ha azt kérdezed, mi a francnak a doppingellenőr, amikor még edzésre sem mehetek, akkor rögvest megmagyarázom: sokan csinálták korábban, hogy gyakorlatilag elbúcsúztak a versenyzéstől, aztán titokban készültek, jól telinyomták magukat ilyen-olyan szerekkel, és ennek következtében csúcsformában tértek vissza, és végigverték a világot. Hát ezért volt az, hogy engem, a „sportágból felmentett” úszót rendszeresen kerestek a „felügyelők”. Jöttek fel a szoba-konyhás lakásunkba este tízkor (nem túlzok, hidd el), és vért vettek tőlem, meg vizeletmintát kértek, és én olyankor úgy éreztem magam, mint valami rafinált bűnöző, akit újra meg újra leleplezni próbálnak. Én semmit, de semmit nem tettem azért, hogy így meghurcoljanak.

Egyre jobban gyűlöltem a Cicát.

A Cica egyébként nem négylábú és szőrös, hanem két lábon mászkál, hatalmas arccal. Egykori jó nevű úszó, aki vezetőként kapott fontos feladatot. Cícának amúgy a Cár nevezte ezt a fiatalembert, aki valamiért nagyon nem kedvelt engem. Szóval ez a Cica már akkor belém mart, „megkarmolt”, amikor szinte gyerekként piercinget tettem a nyelvembe.

Tetszett. Eszemben sem volt kihagyni. Ilyen vagyok. Cica idegrohamot kapott ettől az egészsőtől, s egyszer az egész csapat, az egész uszoda előtt azt üvöltözte: „Ott van a szádban az a kurva piercing, ne tagadd! Ne hazudozzál, mutasd meg mindenkinek...!” Nem értettem, mi köze van hozzá, hogy mit csinállok a nyelvemmel, a bal fülemmel, a jobb térdemmel, vagy a pasik által annyira szeretett puncimmal. Na, most ez a Cica, ez az egykori remek úszó a rövid, egyre rövidebb szösze hajával igencsak felelős azért, ami velem történt. Tudniillik neki lett volna a dolga, hogy jelentse a FINA-nak, hogy Szepesi Nikolett visszatért, hogy újra startra kész, hogy indul az isztambuli rövidpályás Eb-n. De ő ezt valahogy, valamiért elmulasztotta. Így kaptam az egyéves elmeszelést, és így kerültem gyakorlatilag lehetetlen helyzetbe. Merthogy nem mentem a Honvédba, maradtam a Cárnál, aki három hónapig adta a százaszt a zsebembe. Addig edzettem, mint az állat, reggel öt-kor keltem, szeltem a habokat, szokás szerint, és készültem Londonra. Készültem a visszatérésre. Úgy, hogy közben versenyzésről, igazi megméretésről szó sem lehetett. Aztán egy csütörtöki napon moziba mentem. Nem egy különös szenzáció ez, megnéztem egy szokásos gagyi filmet, már azt sem tudom, kivel, nem is ez a lényeg, hanem az, hogy közben a

doppingellenőrök ott vártak a házunk előtt, a lépcsőház bejáratánál. A moziban az ember normális esetben kikapcsolja a telefonját, csak a bunkók, az igazi tahók kezdenek beszélgetni a nagymuterral, a főnökkel, vagy a még sutyerákabb barátjukkal. Én is ezt tettem, kikapcsoltam a mobilt. Amikor visszakapcsoltam, láttam az üzeneteket, Kiss Laci bá figyelmeztető mondatait: „Szepi, siess haza, doppingellenőrök várnak.” Hívtam rögtön a Cárt, aki a következőket mondta: „Hol a kurva anyádban vagy, bűdös ribanc? Takarodjál haza, ott várnak már az ellenőrök...”

Barátságosan, szeretettel.

Én meg éppen idejében értem vissza. Pont az egyórás várakozási idő letelte előtt egy perccel. Levették a vért, leadtam a pisimet, és mondták az ellenőrök, oké, minden rendben. Megnyugodtam. Másnap mentem edzésre. Zutty, bele a vízbe, faltól falig, egyik tempó a másik után, aztán erősítőgyakorlatok a parton. Közben előbukkant a Cár, odajött hozzám, és azt mondta: „Niki, vége. Ennek így nincs értelme. Nem tudok veled tovább dolgozni.” Néztem rá, bólogattam, de nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget a mondatainak, azt hittem, a szokásos hisztik egyike. Csakhogy a Cár nem tárgított, egyfolytában duruzsolt, mondta a magáét,

hogy pakoljak össze, húzzak el innen. Kezdetten komolyra fordulni a dolog, felfogtam, hogy valóban kirúgott. Három hónapig kaptam tőle a százast, a negyedik adagot már nem akarta odaadni, és tulajdonképpen kapóra jött neki ez a doppingellenőrös sztori, volt miért üvöltenie velem, volt miért szakítania velem.

Aljas, gennyes eljárás volt.

Nehezen fogtam fel mindazt, ami velem és körülöttem történt. Tizenegy év után néhány perc alatt basztak ki az uszodából, küldtek el az öltözőből, a csapatból, ezt nem egyszerű feldolgozni. Egy héttig sírtam megállás nélkül, s képtelen voltam előre nézni. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve felhívtam a Honvéd vezetőit, s azt mondtam, azért sem hagyom abba, szeretném náluk folytatni, szeretnék eljutni Londonba, a Honvéd színeiben. Rendesek voltak, mondták, hogy jöjjek persze, ott a helyem, bíznak bennem. De ők csak havi nyolcvanezer forintot tudnak fizetni ezért. Az is több mint a semmi. A Cár százszor, ezerszer a fejemhez vágta korábban a pénzt, aztán egy pillanat alatt elzárta ezt a csapatot. A Honvédnál kaptam még egy lehetőséget. Az angyalföldi Tüzér utcai uszodába mentem edzésre, új hely, új edző, új remények. Ahogy ilyenkor mondani szokták.

A neheze még hátravolt.

Sőt, a legnehezebbje. Mert volt bennem elképesztő bizonyítási vágy, de mindez egy pillanat alatt foszlott semmivé. Megérkezett a NOB határozata, amelyet felolvastak nekem, és amelyben az állt: aki abban az olimpiai ciklusban fél évnél hosszabb eltiltást kapott, az nem indulhat a következő olimpián. Az nem lehet ott Londonban. Mintha Martensbakancsban gyomorszájon rúgtak volna. Körülbelül ezt éreztem. Elvettek minden illúziót, lelkesedést tőlem. Még jártam edzésre, még ott voltam a Honvéd-uszodában, de már csak az árnyékképem csobant a vízbe.

Cica eközben jól megdugta a barátnőmet.

Muszáj elmesélnem, mert annyi indulat van bennem iránta, hogy azt szavakban is nehéz kifejezni. Mindjárt megérted, miért. Az egyik ismerősöm, egy igazi bennfentes ott volt a Magyar Úszószövetség elnökségi ülésén, amelyen szóba került az én ügyem. Az én eltiltásom. Na, most ez a Cica, ez a kis szösze felszólalt, és azt mondta, könnyed, flegma hangon: „Egy szeletet magamra vállalok abból a pizzából, amely Szepesi Niki kálváriáját okozta...”

Rohadjál meg!

Egy szeletet vállalsz?! Hiszen neked köszönhetem, hogy véget ért a pályafutásom, hogy belém

rúgtak, hogy megaláztak, hogy a Cár végre kidobhatott, hogy már nem volt pénzem, hogy már senki lettem az úszótársadalmon belül. És egy szelet pizzát vállalsz ebből? Hát akkor tessék, most én leszek az ananászos, sonkás feltét a pizzán.

Kapd be!

Szóval ez a Cica, akinek amúgy felesége, gyermeke van (láthatod, mindenkinek van felesége és gyermeke, és mindenki félrebaszik) egy úszóbulin, egy belvárosi sörözőben szépen eltűnt, elsunnyogott a barátnőmmel. Cica amúgy engem is meg akart dugni, de hát esélye sem volt rá. A barátnőm viszont valami megmagyarázhatatlan okból vonzódott hozzá. Ott ücsörögtünk abban a sportos sörözőben, mi, az úszótársadalom krémje, a barátnőm meg sehhol. Miként Cicát sem láttam. Kérdeztem a többiektől, hol vannak. Semmi válasz. Én persze - nem meglepő módon - jól bebasztam, de annyira még magamnál voltam, hogy felfedező útra induljak. Mentem, mendegéltem, s a söröző végében rá is leltem a megoldásra. Cica ült egy széken, álló farokkal (hadd ne jellemezzem most ezt a testrészt), az én barátosném pedig mintha Overdose nyergében ülne, ott lovagolt rajta. Annyira megdöbbentem, hogy üvöltöni kezdtem vele: „Mi a lófaszt csinálsz te itt? Hülye vagy? Ezzel a fasszal dugsz? Menjünk a pi-

csába innen! Azonnal hagyd abba. Gyerünk, öltözz...!”

Hát ezt mondtam. Ezt ordítottam.

Látnod kellett volna Cica arcát, illetve a szemét, legszívesebben megölt volna a tekintetével, hogy mi az istent keresek én ott. Miért szólok bele, amikor ő éppen félredug, amikor éppen megcsalja a róla áhítatos szeretettel beszélő feleségét (nagyon vicces: hányszor hallottam a nejétől, hogy bezzeg az én uram, az nem ilyen, nem olyan), miközben ott nyargalászott rajta a barátnóm. A fellépésem hatásos volt, abbahagyták a szexet, a barátnóm leszállt a farkáról, hogy aztán az utcán üvöltözzünk egymással, mint két idióta.

Cica megérdemli, hogy most jól odabasszak neki.

De nem csak ő volt az én sírásóm. A szövetség sem állt ki mellettem, pedig a kapcsolatrendszerük, a tekintélyük talán segíthetett volna. Tulajdonképpen senki sem akarta tisztázni a zavaros „Szepesi-ügyet”, hogy miért is tiltottak el engem, hogy miért nem jelentették be, le, a visszatérésemet, hogy ki is az igazi felelős, és kinek köszönhetem a búcsúmat.

Merthogy eljött az a szörnyű pillanat.

Még tréningeztem, még róttam a kilométereket

a Tüzér utcai uszodában, de már nem volt bennem tűz. Ott még azt mondták, ne add fel, Niki, van még remény, csináld tovább, hátha... Naiv gondolat volt. Egy évvel az eltiltásom után egy visszafogottan jókedvű, szimpatikus januári napon írtam egy e-mailt a Magyar Úszószövetség vezérkarának, ebben bejelentettem, hogy befejezem a pályafutásomat.

Így, ilyen rideg, ilyen egyszerű módon.

Érzelemmentesen.

Választ már nem vártam, mint ahogy nem is jött semmiféle reakció.

Az életem addigi legjelentősebb, legfontosabb szakasza lezárult.

London csupán álom maradt a számomra.

Úszóként, élsportolóként megszűntem létezni.

Maradt egy másik sportág.

A vadászat.

Pasikra. Egyéjszakás kalandokra. Alkoholmámoros bulikra.

A semminél az is jobb.

Az ember olyankor legalább azt gondolja: nagyon is él, mint hal a vízben.

De a víz szót innentől hanyagoljuk.

Az utolsó este Barcelonában. Nincs gyertyafény, nincs meghitt hangulat. Minek is lenne. Két megkeseredett ember ücsörög egymással szemben, az egyik bort kortyolgat, a másik vodkát iszik narancsdzússzal. Nem mentünk sehová. Akkor már egyikünket sem vonzott a tömeg, a Las Ramblas nyüzsgése, vagy bármelyik barcelonai bár, klub mámorító hangulata. Ülünk otthon és beszélgetünk. Van miről. S közben persze zene szól, mert enélkül már meg sem mozdul ez a katalán fickó. És magyarázza, hogy mit hallok, hogy ez most a francia Air melankolikus tánczenéje, s valóban különleges hangulatú muzsika volt az, még nekem is, aki földhözragadtam, ha művészetekről kérdeznek. Aztán Alejandro vált, CD-t, zenét, hangulatot. És mintha valami földön túli élményről beszélne: azt mondta, hogy most Mobyt hallhatsz. Ez az ő istene, a legnagyobb kedvence. És én persze nem értettem, miért rajong eny-

nyire ezért a sokszor monoton gépzeneéért, de aztán ahogy egymás után jöttek a lemezek, úgy értettem meg, hogy mennyi érzelem, fájdalom és - fennkölt szóval - életfilozófia rejlik ebben a muzsikában. S közben beszélgetünk, mindenki mondja a magáét, mintha ránk telepedett volna a világ fájdalma, mintha csak kibeszélnénk magunkból azt a sok-sok keserűséget.

Én, a huszonhat éves élvhajhász - ő a negyven közeli kiégett pasi.

Merthogy valami nem stimmel vele, azt már az első perctől tudtam, éreztem, a feltűnő hangulatváltásai pszichiáterért kiáltottak, az indulatos megnyilvánulásai megrémisztettek.

Ennyire nehéz felnőttnek lenni?

Inkább bele sem gondoltam. A könnyed, laza sármórból, a női szoknyák emelgetőjéből valami féle útkereső öregember lett.

Az elmúlt napokban szinte az egész életemet elmeséltem, ő viszont jobbára csak hallgatott, s figyelt, s megint csak hallgatott. De az utolsó estén megint beavat, megint elgondolkodtat.

„Majd megtalálom, újra megtalálom önmagam. Szerettem, olykor szerettek. De mindig bejött a hibapont. Mint ahogy mindenkinél bejön. Valahogy, valamiért megbicsaklik az egész, elcsúszik, felborul,

tönkremegy. Ezt jól jegyezd meg. Ami egyszerűnek látszik, az nehéz, nagyon is nehéz. Keresd a harmóniát, a belső békét, s ha kell, horgásszál, hallgass meditációs lemezeket. Olvass, Osho-könyveket, vagy tarts otthon ebihalakat, végül is mindegy, mi- ben éled ki magad. De a hétköznapiak - élj egyedül vagy párkapcsolatban - felőrölnek, megváltoztatnak. Majd meglátod, öt vagy tíz év múlva, lehet, hogy lesz gyereked, lehet, hogy lesz férjed, de pokol- li nehéz lesz megőrizni önmagad. És nagyon is ne- héz lesz megtartani azt a másik embert, aki téged választott. Rémisztó, igaz...?”

Lefekszünk. Aludni.

Nem kezdtem bele újabb történetbe, újabb hódí- tásba. Nem meséltem az addig elhallgatott kaland- jaimról. Már nem volt jelentősége. Az a férfi pon- tosan tudta, hol akadtam el, s azzal is tisztában volt, hogy ő sem találja a továbbvezető utat.

Szép páros voltunk.

Az ifjú szexmániás és a kiöregedett szépfiú.

Ettől szép ez az egész. Megyünk tovább, ő Barce- lona belvárosába, én vissza Budapestre, és keressük azokat a kis szeretetmorzsákat, amelyek életben tar- tanak. Azért jöttem Barcelonába, hogy lehiggadjak, hogy halljam egy megfontolt, érett férfi gondolata- it. Amit akartam, végül is megkaptam. Jókat beszél-

gettünk, ittunk, buliztunk, könyvekről, zenékről, filmekről beszélgettünk.

Sokat kaptam tőle.

Moby zongoramuzsikája késő éjszaka elringattott.

Képes leszek-e megváltozni? Képes leszek-e leállni a vadászattal, az élvhajász étellel? Ez volt a tétje ennek a néhány napnak Katalóniában. A válasz bennem rejtőzött, és bennem rejtőzik.

Reggel frissen, jókedvűen kelek. Alejandro viszont annál nyúzottabbnak és lehangoltabbnak tűnik. Visz a reptérre, a kocsiban vad rockzenét üvöltet, valami System of a Down és egy bizonyos Cult nevű zenekar bömböl, az ő legnagyobb örömére. A zúzós zene hatására úgy száguld végig a városon, úgy int be mindenkinek, mintha csak a világvégére készülne. Érzékeny búcsút veszünk egymástól, és mindkettőnkben ott motoszkál nagy valószínűséggel, hogy utoljára látjuk egymást. Ő talán talál egy nőt magának, egy igazit, egy komolyat, egy rendeset (ha van ilyen), én meg megpróbálok a végzet asszonyából egyszerű hétköznapi lánnyá válni Budapesten, Mátészalkán, Phuketen vagy az Óperenciás-tengeren túl, a hely végül is mindegy. Átöleljük egymást.

Nézem ezt a férfit, akit annyira kedveltem és fél-

tettem. Furcsa ez. Én erősnek véltem, de aztán kiderült, hogy én, az alig felnőtt bírom jobban a gyűrődést, és kettőnk közül sokkal inkább ő szorul lelki támaszra.

Milyen hülye szó ez.

Lelki támasz.

Van ilyen egyáltalán?

Hiszen mindenki megy végig a maga útján, ameddig a jóisten engedi.

Úgyhogy indulunk tovább.

Irány Budapest.

Drága Alejandro, vigyázz magadra! Szeress bele valakibe! Ígérem, én is ezt teszem.

Immár vadászszenvedély nélkül.

Már a repülőn bontottam ki a búcsúajándékomat. A tapintásából éreztem, hogy ez a drága katalán ember nem vibrátort vagy húsklopfolót adott nekem. Lapos kis valami volt, ebből aztán rájöhettem, hogy egy becsomagolt lemezt csúsztatott a táskámba. Amikor megnéztem, egy Rolling Stones-album volt, és hozzá egy levél, amelyre a következőket írta: „Valójában egész életemben arra vágytam, hogy ott álljak a színpadon, Ron Wood és Keith Richards előtt, közvetlenül Mick Jagger mellett. Frenetikus, semmihez sem hasonlítható élmény lehet. Ott állni több tízezer ember őrjöngő lelkesedésétől kísérve, mindenki téged bámul, mindenki rád fókuszál, mindenki téged imád. És én is kiszóltam volna úgy, mint Keith Richards, hogy helló, csajszi, ott, kék ruhában, akárcsak Martin Scorsese Rolling-filmjében. És én is válogattam volna a rajongók között, szebbnél szebb nők várták volna, hogy rájuk mutassak,

és hogy magamévá tegyem őket. De az idő múlásával már csak a legjobbat, e legeslegjobbat választottam volna ki. Mert azt tudnod kell, ahogy telnek az évek, úgy vált a mennyiség minőségre. A legszebb, a legkülönlegesebb kell már csak. Ez így van jól. Hallgasd ezt a lemezt, és közben gondolj arra, sok-sok év múlva te is lassabb tempóra váltasz, s te is a legjobbat keresed, azt az egyet, már ha van olyan, aztán tart, ameddig tart... Csók és újra csók.”

Elképzeltem, ahogy Alejandro áll a színpadon. Amúgy pont oda való: szemérmes fickóból pillanatok alatt képes lehengerlő, központi figurává válni. Szinte láttam, ahogy rajongók veszik körül, ahogy válogat közöttük, ahogy két-három nőt is magával cipel - és ahogy elmerül az élet örömeiben. Ugyanúgy, mint ahogy én is tettem. Sok mindent még el sem meséltem neki, valahogy nem jutott rá idő, de az is lehet, hogy ezek a kalandok, az újabb és újabb kalandok már nem is voltak annyira fontosak. Pedig élvezte volna ezeket a sztorikat is. Mert mindegyik különlegesnek tűnt valamiért, és úgy éltem meg valamennyit, hogy most évek múltán is tisztán emlékszem rájuk. Például arra a két vízilabdásra. Mindkettő válogatott, mindkettő jó nevű, és mindkettő akkortájt egy csapatban játszott, a legjobb pesti csapatban. Szokás szerint a budai nyi-

tott szórakozóhelyen buliztam, felszabadultan, it-tasan, de ezt már tudod. Gátlások nélkül. Ott volt az egyik, évek óta külföldön játszó és a legnagyobb magyar futballigéretnek tartott, jóképű srác, és én úgy be voltam sózva, annyira megkívántam, hogy legszívesebben kirángattam volna a Duna-partra. Lemaradtam róla. Mire észbe kaptam, már elment. Bár azon az estén még történt valami, amit mindenképpen el kell mondanom neked. Szóval ott áll-tunk jó sokan, együtt, sportolók, ismertek és ke-vésbé ismertek. Piáztunk, lazultunk. Aztán az egyik tucatkajakos gyerek, aki soha nem nyert semmit, elkezdett nyomulni, igaz, már nem először. Jelez-tem neki, esélye sincs nálam. Túlságosan erőszakos vagy, haver! Néhány pillanattal később odasunnyo-gott mögém, és leütött. Akkorát nyomott a tarkóm-ra, hogy összecuklottam, mint egy rongybábu. Egy pillanatra azt sem tudtam, hol vagyok, mi történik körülöttem. Lett is ebből jókora balhé, a haverom, a legnépszerűbb kajakos, aki akkor már valóban csak a barátomnak számított, csaknem szétcsapta ezt a gyökeret, ezt a bunkót. Sírtam, zokogtam (eb-ben a műfajban is igen jó vagyok), és alig tértem magamhoz. Közben elment az ifjú, jóképű sztárfo-cista, aki már szinte gyerekfejjel is szerepelt a válo-gatottban, így aztán jobb híján beszélgetni kezdtem

a vízilabda-válogatott centerével, aki vidékről került a fővárosba. Ha nincs ló, jó a szamár is - gondoltam magamban... Nem nevezhetném különösebben szépfiúnak, az arca inkább malackás, mint sármos. Na, de ettől még igazi pasi. Úgy megbaszott, hogy a szavam is elállt. Pedig aztán tudok sikoltozni. Ott beszélgettünk a szórakozóhelyen, aztán mondta, hogy menjek velem, én meg azt gondoltam, miért is ne. Hallottam a hírét, sokan mesélték, hogy a vidéki város - ahol profiskodott - női lakosságának jelentős részét lefektette. Óbudán lakott egy új társasházi lakásban, nem érdekelt különösebben a berendezés meg a házimozi-rendszere, sokkal inkább a hatalmas farka. Azon lovagoltam egész éjszaka. Az az óriási szerszám juttatott a csúcsra többször egymás után. Alighogy megérkeztünk a kecóba, berántott a hálóba, az ágyra lőkött, elővette a varázspálcáját, gumit húzott, és előlről, hátulról, oldalról, alulról - minden olyan pózban, amit csak el tudsz képzelni - megdöngetett. Hajnalig csináltuk. Aztán kicsit aludtunk, de reggel újrakezdte. Álló farkkal ébredt, és rögvest azt kérdezte: kedvelem-e a reggeli szexet. Hát nincs ellenemre. Akkor sem volt... Megint megdugott, és bírta, bírta, megállás nélkül. Elváltunk, újabb strigulát húztam a kis füzetecskémbe. Onnantól kezdve írt, hívott, keresett. Folytatni akar-

ta. Én már nem. Megvolt, jó volt, elég volt. Később aztán visszahallottam, hogy büszkélkedett a csapattársainak azzal, hogy hazacipelt, azok meg röhögtek, mert tudták, hogy egy másik fiúval is voltam - ugyanabból az együttesből. Igaz, abban nem volt túl sok örömöm. Magas, jó kiállítású, fiatal tehetség volt. Vele is egy szórakozóhelyen jöttem össze (hol más-hol?). De amilyen peches vagyok, egy Pest környéki faluban élt, és olykor nekem kellett hazavinnem autóval, mert még kocsija sem volt. Persze, nem tartott sokáig, mindössze két hétig, azért lássuk be, ez nem egy mély, hosszú kapcsolat. A szex pedig maga volt a rémálom vele. Nagy ember, kis bottal. De nemcsak hogy kicsi volt a farka, valami elképesztő módon egy vékonyka gyilkos galócára vagy egy vargányára emlékeztetett. Vékonyka kis rúd, a tetején „gombafejjel” Azt gondolta magáról, hogy igazi menő csávó, nem tűnt fel neki, hogy nem elégülnök ki. Eljártsszuk mi az orgazmust elég rendszeren, néhány nyögdecselés, egy-két vonagló mozdulat és a pasi máris azt gondolja, a csúcsra repített. S tudod, mi a legszebb az egészben? Hogy ez a kis madárka rúgott ki engem. Azt mondta: „Nem érzi ezt a kapcsolatot.”

Hehe.

Így történt, hogy a legjobb fővárosi vízipólócsa-

pat edzésén többször is téma voltam, kibeszéltek, könnyű prédának tartottak, miközben újra és újra hívogattak. Szánalmasak vagytok!

Ezt is elmesélhettem volna Alejandrónak.

Erről már lemaradt.

Repülök haza, repülök vissza Budapestre, ahol majd megpróbálok jó kislány lenni. Nem lesz könnyű. A múltam itt kísért, itt dolgozik bennem. Kaptam sebeket nem csak adtam. Nem csak basztam, néha érzelmekre is találtam. Ott volt például az a harmadosztályú labdarúgó, nem nagy név, nem volt címlapon, de annál vonzóbb pasi. Nagyon megmozgatott bennem valamit, nagyon közel kerültem hozzá. Vele el tudtam volna képzelni, hogy hosszú távon is együtt maradunk, s talán még azt is, hogy nem dugok félre. Vagy legalábbis megpróbáltam volna. De nem sikerült a kísérlet, lehet, hogy így volt ez jól. Mentünk tovább mind a ketten, immár külön úton, elszalasztva az élet nagy lehetőségét.

Az a baj, hogy nem tudhatod előre, mit adhat egy kapcsolat.

Ha tudnád, ha lenne valamiféle csodakütyüd, amely megmutatná neked, hogy mi lesz veletek egy, két vagy öt év múlva, lehet, hogy mindent másként csinálnál. Talán. Nem biztos. Előfordulhatna, hogy visszafognád magad, hogy nem hajtanád a pasikat,

az újabb és újabb kielégülést. Nekem akkoriban nem volt miért, vagy kiért lassítanom. Ahogy Alejandro is írta. Így aztán kis híján összejöttem egy másik futballistával, azzal a nyavalyás nyomoronccal, aki fehér zokniban élvezkedett a seggemen. Emlékszel, meséltem arról a röhejes esetről...

Felejtjük is el gyorsan.

Ugorjunk át inkább egy másik sztorira, amely szintén focistáról szól. Arról a magyar sztárjátékosról, akivel egy flört erejéig kacérkodtunk. A mai napig a tévében szereplő, szakértőként mutogatott, korábbi ásszal. Az irányítóval, aki harminc-negyven méterről is óriási lövéseket eresztett meg. Azzal a pasival, aki szintén komoly kapcsolatban élt, és celebparként emlegették őket, őt meg a kedvesét. De hát ő is csak férfi, diszkrét módon ugyan, de félredugott, fiatal csajok után kajtatott. Volt is az egyik barátnőmmel. Az egyik délután egy pizzériában voltunk, az akkori szeretőm munkahelyén. Hárman csajok vihorásztunk, amikor az egykori irányító megjelent. Kikezdtünk vele, ő meg vette a lapot. Mikor a szeretőm eltűnt a raktárban, a focista pedig felment az emeletre a végébe, mi hárman utána mentünk. Kezet mosott, amikor benyitottunk, és szinte betoltuk, betuszkoltuk a kis helyiségbe. Besuktuk az ajtót, és mindhárman, persze egyenként,

csókolózni kezdtünk vele. Csókoltuk őt is, és egymást is. Egyre izgalmasabb volt a szituáció, a pasi élvezte, naná hogy élvezte - de mi is. Ha nem jelenik meg a szeretőm, nem kezd el üvöltözni a bezárt ajtó előtt, szép kis tömegszex lett volna a történet vége. Később aztán láttam a focistát egy barátságos kispályás meccsen: megállapítottam, hogy túlságosan görbe a lába, vastag a bokája, egy pillanat alatt kiábrándultam belőle, s attól kezdve a barátnőimmal együtt csak vastag bokájúnak nevezzük.

Gondolom, az előbbi tömegjelenetről eszedbe jutott, hogy milyen orgiákon vehettem részt. Nos, orgiák voltak, egyik a másik után. Különböző szereplőkkel, sztársportolókkal. Száz és száz ilyen történetet hallottam, olimpiai bajnok úszók dugtak párban csajokat, és közben, jól figyelj, pacsiztak.

Érted?

Egyiknek a farka a csaj szájában, a másiké a pinájában, ők meg mintha gólt lőnének, célba érnének, pacsiztak, összeröhögtek. Hát én ezért nem mentem bele a kettő-egyese felállításba. Lehet, hogy tőlem, az én számból hülyén hangzik, de megalázónak éreztem volna, ha ott, fölöttem nevetnek össze, tapsolnak, örömködnék. És az az érdekes az egészben, hogy a mi korosztályunk, a Facebook-generáció tagjai már nem igazán erőltetik ezt a sokszereplős

felállást. Hidd el, tudom, mit beszélek. Tudnék arról is, ha mostanában orgiákat rendezne bármelyik sportoló. Gyaníthatóan ott lennék a meghívottak listáján. A nálunk kicsivel idősebbek (meg a még idősebbek) viszont rendszeresen művelték ezt a sportágat is. Olimpiai bajnok kajakosok, a mostanra nyakkendős üzletemberré vált egykori klasszisták vágtak partiba csapattársaikkal együtt sportlónőket. Ugyanezt tették az úszók, a legnagyobbak, ezt én pontosan tudom, mert velük együtt nőttem fel az uszodában, hallgattam a sztorijaikat, a vad és még vadabb szexkalandjaikat. Ezen nőttem fel, így aztán ne csodálkozz, hogy ilyenné váltam.

Ilyen szexmániássá.

„Kapcsolják be biztonsági öveiket, hamarosan leszállunk. Budapesten az idő...”

Mindjárt otthon vagyok.

Mire földet érek, már megjelennek az első hirdetések, az első interjú erről a könyvről. Már tudni fogják a szereplők, az olvasók, s akiket ez az egész érdekel, hogy mi készül.

Leszállok, hazamegyek, és szemben találok magam - korábbi önmagammal.

A Bluefish és Anita Kelsey muzsikája jó kedvre derített. Gurultam végig Budapesten, kátyúkat kerülgettem, dugóban ücsörögtem, és közben dúdoltam. Tudtam, hogy a még meg sem jelent könyv már önálló életet él. A kiadó hirdette a honlapján, a média pedig azonnal rákapott. Kerestek telefonon, e-mailben, hívtak, hogy beszéljek, hogy avassam be őket a titkokba. Akkor még nem lehetett. Csak a Nemzeti Sportban nyilatkoztam. Azért ott, mert mégiscsak sportoló vagyok, illetve voltam. Egykor olimpikon, sikeres úszó. De ekkor már voltak, akik azt mondták: nem tudnak sportolóként tekinteni rám az interjú után, amelyben pedig csupán célzásokat tettem arra, milyen is lesz ez a könyv. Sokan ellenem fordultak. Az internet világa amúgy is arctalan, személytelen, bárki tetszőlegesen kiválaszt egy fantázianevet, leül a géphez, aztán fröcsög, mindenkit kioszt, mindenkit herótoz. Persze ezzel együtt kell élni.

Ha valaki bevállal egy ilyen őszinteségrohamot, ha valaki ilyen nyíltan, gátlások nélkül vall az életéről, annak is a legintimebb pillanatairól, akkor készüljön fel a legrosszabbra. Gurultam végig Budapesten, az út szélén már megannyi politikai plakát hirdette, hogy jó itt élni, és hogy egyre jobb lesz. Nem érdekelt, miként az sem, hogy mit gondolnak rólam az emberek. Nem befolyásolt egyetlen rosszindulatú, trágár megjegyzés sem, nem riadtam meg, hogy folyamatosan lekurváztak (igaz, nagyon mást nem is várhattam), s a burkolt fenyegetések sem tartottak vissza attól, hogy befejezzem a munkát, hogy majdnem mindent beleírjak arról, amit átéltem. Nehogy azt hidd, hogy csak leköptek. Igenis voltak, akik biztattak, mellém álltak, bátorítottak. Felhívott például az az olimpiai bajnok úszó, az a pasi, akire maximális tisztelettel nézek, aki megtisztelt a barátságával, és aki vette a fáradságot és azt mondta a mobilon: „Szepi, szurkolok neked, mesélj el mindent az álszentségről, a megaláztatásokról, a mi világunkról. A mi babérokoszorúval díszített, ám annál jóval valóságosabb világunkról. Ha ezt megteszed, igazi királylány vagy.. Hát ezt mondta az úszófenomén, és én nagyon hála voltam neki. Aztán találok az egyik barát-nőmmel, ő meg azzal fogadott, hogy nagyon félt. Félt a következményektől, az emberek reakcióitól, s at-

tól a bélyegtől, amely immár levakarhatatlanul rajtam lesz. És ott állt mellette egy régi cimborám, aki először csak hallgatott, majd azt mondta: „Én a helyedben nem kezdtem volna bele egy ilyen nyílt kitárulkozásba, de becsüllek érte, hogy van ehhez kellő bátorságod. Irigylem ezt tőled, mert én is szívesen csipognék, mesélnék arról, amit megtapasztaltam, s amilyen szituációba belekerültem. Te nagyjából sejtetted, sőt talán tudod is, mire célzok...”

Ez a fiú is úszó volt. A nagyokkal versenyzett. Ez a generáció sokkal durvább kalandokat élt át és meg, mint az enyém. Ezt elhíheted nekem. Kerestek többben is, egyre többen. Felhívott egy úszóedző, és sok sikert kívánt, kitartást, türelmet mindahhoz, amit ez a könyv gerjeszt majd.

Értettem is, meg nem is, hogy így aggódnak értem.

Hiszen akik ismernek, tudják, milyen vagyok. Leszarom, ha ugatnak, nem befolyásol sem isten, sem ember. Eldöntöttem, hogy írni kezdek, s onnantól egyetlen pocskondiázó mondat vagy „büdöskurvás” jelző sem tántorított el. Gurultam végig az autóval a fővárosban, a Bluefish és Anita Kelsey dala elvárásolt. Megannyi ismerős hely mellett suhantam el. Ha azt mondom, megannyi kapualj és szórakozóhely jelentett felejthetetlen élményt, azt most már el-

hiszed. Ott, például annál a kávézónál ismerkedtem meg azzal a vívó fiúval. A göröggel. Ma is sportol, jobban vagyunk, remek fickó. Összegabalyodtunk néhány hétre. Hajtott rám, és én hagytam magam elcsábítani. Azt tudnod kell, hogy a vívók különösen jó szeretők. Tapasztalatból mondom. Talán jobbak, mint a kajakosok, a pólósok, vagy a futballisták. Lehet, hogy a speciális láb- és fenékerősítő edzések teszik, a sok kitámasztás, tudom is én. Mindenesetre a görög mámorító szerető volt. Természetesen már az első este dugtam vele. A kis lakásom minden pontján, minden négyzetcentiméterén együtt voltunk, és nem győztem csodálni a nagy, izmos férfiaságát, a hihetetlen kitarását. Tudom mit akart, hogy legyenek a nője, hogy tartozzunk össze. A kis naiv. Ha jól számolom, nagyjából ötször voltunk együtt. Öt gigantikus baszás. Egy irdatlan nagy méretű fallosszal. De tőle is elköszöntem, s ki nem találnád, az újabb kalandot megint egy vívó jelentette, egy másik kardforgató. Akkoriban is tobzódtam az élvezetekben.

Persze voltak mélypontok is. Egyszer, amikor kilátástalannak tűnt minden körülöttem, fogtam, összehajkoltam egy nejlonszatyorba az összes ékszert, amit otthon találtam, és beadtam a zaciba. Jó, ha negyvenezer forintot kaptam azért a sok drágaságért. De legalább némi készpénzzel a zsebemben

mehettem el egy rendezvényre, ahol aztán találkoztam egy barátommal, akit őrangyalomnak is nevezhetnék, s aki megtudta, hogy megszorultam. Félrehívott, elővett a tárcájából ezer eurót, és azzal adta nekem a pénzt: „Szepe, te nekem ne halj éhen...”

Milyen furcsa most mindenre visszagondolni.

Mert hát jó ideje leálltam. Semmi kaland, semmi elhajlás, még szórakozóhelyekre sem járok. Előbb - utóbb talán lesz mellettem valaki, akit majd megpróbálok komolyan venni. Becsszóra mondom, mindent elkövetek, hogy ez sikerüljön. Nem egy hétig, nem egy évig. Azt nem írnám ide, hogy örökre, mert ilyet csak valami idióta forgatókönyvíró vagy filmrendező talál ki. Együtt leszünk, ameddig jól érezzük magunkat a másikkal. Vagy még annál is tovább.

Nem érdekel, milyen földindulást okoz majd ez a könyv.

Illetve csak annyira, hogy az anyám és a nagymamám ne keveredjen bele ebbe az egészbe. Nekik egyébként megtiltottam, hogy valaha is a kezükbe vegyék ezt a kötetet. Egyszerűen tilos. Amúgy az anyám nagyon rendes, azt mondta, támogat, mellettem áll, történjék bármi. Ez nagyon jólesett. A nevelőapám, miután elolvasta az egyik bulvárlapban leközölt részt, felhívott és azt kérdezte: „Te, Niki, ez valami pornográf könyv lesz...?”

Aztán nevetett, és ebből pontosan tudtam, hogy őt egy pillanatig sem érdekli ez az egész, és talán az sem, hogy mit gondolnak majd a nevelt lányáról. Így aztán el sem meséltem neki, hogy kik és milyen stílusban hívtak fel, mert akadt ám néhány nagyon okos, „erkölcsös” sportolótársam, aki jól megmondta a magáét, vagy legalábbis azt gondolta. Például az a birkózó, akivel korábban sokszor dumáltam, aki legalább annyira szereti a nőket, mint én a pasikat. De úgy látszik, ezt elfelejtette, mert a következőt üvöltözte a fülembe telefonon keresztül: „Milyen jupon pocskondiázod te az olimpiát? Az ott szereplő sportolókat, honnan veszed a bátorságot, hogy mindenkit megítélj, hogy mindenkit egy kalap alá vegyél, és mindenkit rossz színben tüntess fel?” Mondtam neki: „Egy pillanatra sem húzom fel magam a dumádon. Főként azért, mert te is csak egy álszent ember vagy. A külvilágnak vigyorogsz, a hős pózában tetszelegsz, aztán a valóságban te sem vagy szent.”

Volt részem még ennél jobb, izgalmasabb élményben is. Az egyik fővárosi klub udvarán parkoltam, amikor megjelent a nagy öttusázó. Az a pasi, akit mostanában a sportág legjobbjaként emlegetnek. Lehet, hogy nem is köszönt, egyből letámadott. Lehordott mindennek, kikérte magának, hogy így, ilyen stílusban írjak, beszéljek erről a világról:

„Nincs jogod megsérteni, bemártani senkit. Ki vagy te, hogy igazságot osztasz, minek képzeled magad? Valamiféle felsőbbrendű lénynek?”

És üvöltött bele a képembe, nagyjából egy centiről.

Aztán halkán megkérdeztem tőle, hogy már nem akar megdugni, merthogy korábban, miközben természetesen neki is komoly barátnöje volt, egyfolytában hívogatott, aztán egy parkolóba csalt, ilyen-olyan indokkal, s azt kérdezte: hozzád, vagy hozzám? Ez a férfi most megpróbált kiosztani, leugatni, helyretenni. Hát ezért is örülök, hogy végül is elkészült ez a könyv. Az ilyenek miatt.

Különösek az emberek. Amikor kiderült, hogy az egykoron világversenyeken induló sportoló - azaz én - nem elsősorban a karrierjéről ír, hanem a szexuális életét taglalja, rengetegen úgy gondolták: itt a nagy lehetőség, eljött az idő, hogy ők is megköszönljék Szepesi Nikolettét... Sorjában jöttek a „felajánlások”. Szóban, írásban. Volt egy, amit sosem felejték el! A srác csak annyit írt egy kommentben: „Sunáználak!” Vicces, nem? Az sem volt mindennapi felkérés, amikor egy fiú azt javasolta: teszteljem. Jelezte, nincs tisztában a képességeivel, a férfiaságának méretével, és hiteles véleményt kitől várhatna, ha nem tőlem... A szakértőtől. Úgy tűnik,

azzal, hogy nyíltan vállalom a mániámat, a szeximádatomat, egyesek doktori minősítést akasztottak rám, a farkak professzorának tartanak. Szerinted most örüljek?

Jó volt az a barcelonai néhány nap, érzem, hogy feltöltődtem, és talán sok mindent másképp, pozitívabban látok. Élvezem, hogy újra itthon lehetek.

Még akkor is, ha a lavina már elindult, zúdult le, egyre lejjebb. Tisztában vagyok vele, hogy innen-től sokan utálnak majd, azok, akikről írtam és azok is, akik megvetnek az életstílusom, a szókimondásom miatt. Lelkük rajta. Azzal is tisztában vagyok, hogy lesznek valóban tisztességes, hétköznapi, erkölcsös (fokozhatnám még tovább a jelzőket) emberek is, akik majd joggal döbbennek meg az életstíluson, amelyet én éltem.

Én és a Facebook-generáció tagjai.

Mert az én eddigi történetem korántsem egyedülálló.

Sokkal inkább kortünet.

Egy felgyorsult, érzelmeit vesztett, felszínes világ lenyomata.

Ilyen vagyok - ilyenek vagyunk.

Ezen szépíteni nem lehet, és nem is szabad.

Én bevállalom.

És te?

Ez nem Bridget Jones naplója.

Az fapináknak való. Ez az én életem, az én életutam volt. Te jöttél velem, amiért hálás vagyok. Közben, gondolom, felháborodtál, meghökkentél és elgondolkodtál. Ha annyit elértem, hogy te, hogy a lányod visszafogottabb lesz, akkor már megérte. Mert én mindent megcsináltam, amiről te csak álmodozhattál. Megtettem helyetted mindazt, amire te gyávaságból vagy neveltetésből fakadóan képtelen lennél. Holott tudom, hogy sokszor ott lettél volna a helyemben, talán végig az úton. Így volt ez jó. Valaki azt írta nekem, miután híre ment a könyvnek: „Már megint itt van a szerelem, már megint izzad a tenyerem. Már megint csak órája gondolok, már megint csak akarok egy jó nagyot...”

Hát nem szép?

S ebben aztán benne van az élet sava-borsa. Haj-

szoljuk az érzelmeket. Már gyerekfejjel nekikezdünk a futóversenynek, hogy nehogy lemaradjunk valamiről. Mintha szorítana bennünket az idő. Furesán érzem magam. Olyan, mintha nem is huszonhat, hanem ötvenhárom éves lennék. Mennyi minden van mögöttem. Valóban ilyen lett volna az életem? Vagy mindez csak álom volt? Végül is mindegy...

A jövő itt van, és sose lesz vége.

A jövő itt van, kezdjük újra.

És tudod mit: ha előlről kezdhethném, akár újra végigcsinálnám!

Így, percről percre, napról napra, évről évre.

Sírva, nevetve, átbaszva, megbaszva.

Az élet már csak ilyen.

Ezt te is pontosan tudod.

Velem együtt.

Velem.

A szexmániással.